

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALİŞVERİŞKOLİK SERİSİNİN
ÇOKSATAR YAZARI

SOPHIE KINSELLA

DÜNYANIN
BAYILDIĞI
YAZARIN
İLK GENÇLİK
ROMANI

AUDREY^{'yi} BULMAK

ROMAN

Sisters Planet

Audrey evden çıkamıyor. Hatta, evin içinde güneş gözlüklerini bile çıkaramıyor. Şey... Göz göze gelmek ve bazı başka şeylerle ilgili "minik" sıkıntıları var da!

Aslında... Ağabeyinin dev ışıklı, çok derinlikli arkadaşı Linus, o kapkara güneş gözlüğü camlarının ardından Audrey'nin hayatına sızmayı başarana kadar "vardı" diyelim. Zira Linus, aynen bir portakal dilimini andıran içten gülümsemesi, samimiyeti ve sırf Audrey ile iletişim kurabilmek için yazdığı komik notlarla genç kızı evden çıkarmayı başarıyor. Yani, Starbucks da bir başlangıçtır sonuçta! Tatlı Audrey, anlayışlı ve şefkatli Linus'un yanında en korktuğu şeyleri bile yapabileceğini hissediyor. Hem, kim bilir? Belki de o kara camların ardında güzel bir dünya vardır gerçekten de!

Kıssadan hisse... Kendinizi yok olmuş hissettiğinizde bile gerçek aşk sizi bulabilir ve hayat, bir nedenle her mücadeleye değer bir şeye dönüşebilir. Zaten bu işler her zaman bir bakış açısı meselesidir. Audrey ile birlikte gülmeye, hayal kurmaya ve umut etmeye hazır olun...

"Sophie Kinsella milyonların sevgilisil!"
Jojo Moyes, Senden Önce Ben'in
çoksatır yazarı

*Kendi farklı tarzlarıyla
bu kitaba ilham veren çocuklarıma...*

Aman Tanrım. Annem delirdi.

Normal anne deliliği değil. Ciddi ciddi delirdi.

Normal anne deliliği şöyle bir şeydir: Annem bir gün durup dururken, “*Daily Mail*’de bir glütensiz diyet okudum. Hadi hep birlikte onu yapalım,” der ve üç tane glütensiz ekmek alıp gelir. Tadı öyle iğrençtir ki içimiz almaz. Ailece greve gideriz ve annem sandviçini çiçek tarhına saklar. Bir hafta sonra glütensiz diyet unutulur gider.

Ama bu seferki çok farklı. Ciddi ciddi delilik.

Yatak odasının yaşadığımız yer olan Rosewood Close’a bakan penceresinin önünde duruyor. Hayır, *durmak* kulağa çok normal geliyor. Annemse normal görünmüyor. Yalpallıyor, pervaza abanıyor, gözlerinde çılgın bir ifade... Ve elinde erkek kardeşim Frank’in bilgisayarını var. Bilgisayarı tehlikeli bir şekilde pervazın üstüne bırakıyor. Bilgisayar her an yere çakılabilir. 700 poundluk bir bilgisayardan söz ediyoruz.

Acaba annem bunun farkında mı? 700 pound. Bize sürekli paranın değerini bilmediğimizi söyler durur. “On pound ka-

zanmak ne kadar zor biliyor musunuz?” ya da “Parasını siz ödeseydiniz elektriği boşa harcamazdınız,” gibi şeyler söyler durur.

Peki ya 700 pound kazanıp sonra onu yere çalmak konusunda normalde ne derdi?

Frank aşağıda, evin ön bahçesinde, üstünde *Bing Bang Theory* tişörtüyle, başını ellerinin arasına almış, panik içinde sağa sola koşturuyor, telaşla geveliyor.

“Anne.” Sesi korkudan tizleşiyor. “Anne, o benim bilgisayarım.”

“Senin bilgisayarın olduğunu biliyorum!” diye bağılıyor annem histerik bir şekilde. “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Anne, lütfen, bunu konuşabilir miyiz?”

“Konuşmayı denedim!” diye çıkışıyor annem. “Güzel güzel konuşmayı denedim. Tartışmayı, yalvarmayı, açıklamayı, rüşvet vermeyi bile denedim... Her şeyi denedim! HER ŞEYİ, Frank!”

“Ama bilgisayarım bana lazım!”

“*Bilgisayarın sana lazım değil!*” diye bağılıyor annem. Sesi öyle öfkeli ki irkiliyorum.

“Annem bilgisayarını atacak!” diyor Felix çimenlere doğru koşup. Şokla karışık bir neşeyle yukarı bakıyor. Felix bizim küçük kardeşimiz. Dört yaşında. Hayattaki çoğu olayı şokla karışık bir neşeyle karşılıyor. Sokakta bir kamyonet! Ketçap! Ekstra uzun bir cips! Annemin bilgisayarını camdan fırlatması da günlük mucizeler listesindeki maddelerden biri sadece.

“Evet! Ve sonra bilgisayar kırılacak!” diyor Frank ona hırsla. “Sonra bir daha hiç *Star Wars* oynayamayacaksın. Hiç.”

Felix'in yüzü acıyla buruşuyor ve annem yeni bir öfkeyle sarsılıyor.

"Frank!" diye bağıyor. "Kardeşini üzme!"

Bu sırada karşı komşumuz McDuggan'lar da olayı izlemeye geliyor. On iki yaşındaki oğulları Ollie, annemin yapmak üzere olduğu şeyi görünce resmen haykırıyor. "Haaaayyyy!"

Sokağın karşısından bizim bahçeye koşuyor ve Frank'in yanında durup yalvaran gözlerle yukarı bakıyor. "Bayan Turner!"

Frank iyi gününde olduğunda ve oynayacak başka kimseyi bulamadığında bazen Ollie'yle internet üzerinden *Land of Conquerors* oynuyor. O yüzden Ollie şu anda Frank'ten bile daha fazla dehşete kapılmış görünüyor.

"Lütfen bilgisayarı kırmayın, Bayan Turner," diyor titreyerek. "Frank'in oyun yorumlarının bütün yedekleri onun içinde. Çok eğlenceliler." Frank'e dönüyor. "Gerçekten eğlenceliler."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor Frank.

"Annen resmen..." Ollie sinirden gözlerini kırptırıyor. "Yedinci seviyedeki Savaşçı Tanrıça gibi."

"Ne gibiymişim?" diye soruyor annem.

"İltifat etti," diye atılıyor Frank gözlerini devirerek. "Oynasaydın bilirdin." Ollie'ye dönüp onu düzeltiyor. "Sekizinci seviye."

"Doğru," diye aceleyle onaylıyor Ollie. "Sekiz."

"Bizimle aynı dili bile konuşamıyorsun," diye çıkışıyor annem. "Gerçek hayat seviyelerden ibaret değildir!"

"Anne, lütfen," diyor Frank. "Ne istersen yaparım. Bulaşık makinesini boşaltırım. Büyükanne her akşam te-

lefon açarım. Veya...” Panikle düşünüyor. “Sağırlara kitap okurum.”

Sağırlara kitap okumak mı? Ne söylediğinin farkında mı acaba?

“Sağırlar mı?” diye patlıyor annem. “*Sağırlar?* Sağırlara kitap okumanı falan istemiyorum! Burada sağır olan biri varsa o da sensin! Söylediğim hiçbir şeyi duymuyorsun. Kulağında sürekli o lanet kulaklıklar...”

O anda biri, anneme adıyla sesleniyor. “Anne!”

Dönüp bakınca babamın da olaya dâhil olduğunu görüyorum. Birkaç komşu daha sokak kapılarında beliriyor. Bu resmen bir Mahalle Vakası.

“Anne!” diye sesleniyor babam tekrar.

“Bu işi bana bırak, Chris,” diyor annem uyarı dolu bir sesle ve babamın yutkunduğunu görebiliyorum. Babam araba reklamlarındaki tipler gibi uzun boylu ve yakışıklıdır. Dışarıdan patron oymuş gibi görünür ama içinde pek alfa erkeği değildir.

Hayır, bu kulağa kötü geliyor. Aslında birçok açıdan alfa olabilir. Annem *daha alfa* sadece. Güçlü ve otoriter ve güzel ve otoriter.

İki kez otoriter dedim, değil mi?

Eh, gerisini siz düşünün.

“Sinirli olduğunu biliyorum, hayatım,” diyor babam yatıştırıcı bir sesle. “Ama bu biraz aşırı olmuyor mu?”

“Aşırı mı? *Aşırı* olan o! Çocuk bağımlı, Chris!”

“Ben bağımlı değilim!” diye bağırıyor Frank.

“Demek istediğim...”

“Ne?” Annem nihayet başını çevirip babama bakıyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Bilgisayarı oradan atarsan arabaya gelebilir.” Babam suratını ekşitiyor. “Belki biraz sola kaysan?”

“Araba umurumda değil! Bunu onu sevdiğim için yapıyorum!” Annem bilgisayar daha tehlikeli bir şekilde pervazdan aşağı sarkıtıyor ve olayı izleyen komşular dâhil hepimiz nefesimizi tutuyoruz.

“*Sevmek mi?*” Frank anneme bağıyor. “Eğer beni biraz sevseydin bilgisayarımı kırmazdın!”

“Eh, sen de beni sevseydin, Frank, arkamdan iş çevirip gecenin ikisinde kalkıp internette Korelilerle oyun oynamazdın!”

“Gece ikide mi kalktın?” diyor Ollie gözlerini kocaman açıp Frank’e dönerek.

“Antrenman yapıyordum.” Frank omuz silkiyor. “*Antrenman* yapıyordum,” diye tekrarlıyor anneme doğru, üstüne basa basa. “Turnuvaya az kaldı! Hem sen her zaman hayatta bir amacım olması gerektiğini söylemez misin? Al sana amaç işte!”

“*Land of Conquerors* oynamak bir amaç değildir! Tanrım. Ah, Tanrım...” Annem kafasını bilgisayara vuruyor. “Ben nerde hata yaptım?”

“Ah, Audrey,” diyor Ollie birden beni fark edip. “Selam, nasılsın?”

Dehşet içinde yatak odamın penceresinden geri kaçıyorum. Pencерem en uçta, bu yüzden kimsenin beni görmesini beklemiyordum. Özellikle de, benden iki yaş küçük olmasına

ve güç bela göğsüme gelmesine rağmen bana hafiften abayı yaktığından emin olduğum Ollie'nin.

“Bakın, ünlü kız!” diye atılıyor Ollie'nin babası Rob. Son dört haftadır bana *ünlü* diyor, hem de annemle babam ayrı ayrı gidip bunu yapmamasını rica etmiş olmalarına rağmen. Bunu komik buluyor ve annemle babamın espri anlayışları olmadığını düşünüyor. (Siz de fark ettiniz mi, insanlar sık sık “espri anlayışına sahip olmak” ile “duyarsız bir moron olmayı” birbirine karıştırıyor.)

Fakat bu defa ne annem ne de babam, Rob'un *aman da ne komik* espirisini duyuyor. Annem hâlâ “Ben nerde yanlış yaptım?” diye sızlanıyor ve babam endişeli gözlerle ona bakmaya devam ediyor.

“Sen hiçbir şeyi yanlış yapmadın!” diye sesleniyor babam. “Yanlış falan yok. Hayatım, gel bir şeyler iç. Bilgisayarı bırak... Şimdilik,” diye ekliyor aceleyle, annemin yüzündeki ifadeyi görünce. “Sonra yine istersen camdan atarsın.”

Annem bir milim bile kıpırdamıyor. Bilgisayar hâlâ tehlikeli bir şekilde pervazda sallanıyor ve babam çok gergin. “Tatlım, ben sadece arabayı düşünüyorum... Daha taksiti yeni bitti...” Arabanın yanına yürüyor, onu bilgisayardan korumak istercesine kollarını iki yana açıyor.

“Battaniye getirin!” diye bağırıyor Ollie birden harekete geçip. “Bilgisayarı kurtaracağız! Bize battaniye lazım. Daire oluşturacağız ve...”

Annem onu duymuyor bile.

“Seni ben emzirdim!” diye ciyaklıyor Frank'e. “Sana *Winnie-the-Pooh* okudum! Tek istediğim kitaplara, sanata,

doğaya, müzelere ve belki bir spora ilgi duyacak sağlıklı bir evlattı...”

“*LOC* da bir spor!” diye bağıyor Frank. “Oyunu bilmiyorsun! Ciddi bir oyun bu! Toronto’daki uluslararası *LOC* şampiyonasında bu yıl büyük ödül altı milyon dolar!”

“Sürekli aynı şeyi söylüyorsun!” diye araya giriyor annem. “Ne yani, yarışmayı sen kazanacaksın, öyle mi? Servet kazanacaksın?”

“Belki.” Frank’in yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. “Yeterince antrenman yapabilirsem.”

“Frank, gerçekçi ol!” Annemin sesi sinir krizinin eşliğinde ve neredeyse ürkütücü. “*LOC* şampiyonasına *katılmayacaksın*, o lanet olası altı milyon dolarlık ödülü *almayacaksın* ve hayatını oyun oynayarak *kazanmayacaksın*! BÖYLE BİR ŞEY OLMAYACAK!”

Bir ay önce

Her şey *Daily Mail* ile başlıyor. Evimizde birçok şey *Daily Mail* ile başlar.

Annem böyle zamanlarda hep olduğu gibi aniden koltuğunda dikkat kesiliyor. Akşam yemeğimizi yedik, masayı topladık ve annem bir kadeh şarabıyla koltuğuna geçip gazetesini eline aldı. Buna *ben zamanı* der. Bir makale dikkatini çekiyor. Omzunun üstünden başlığı görebiliyorum:

**ÇOCUĞUNUZUN BİLGİSAYAR OYUNLARINA
BAĞIMLI OLDUĞUNU GÖSTEREN
SEKİZ İŞARET**

“Tanrım,” diye mırıldandığını duyuyorum. “Aman *Tanrım*.” Parmağı listede aşağı doğru kayıyor ve nefes alıp veriş hızlanıyor. Gözümü kısıp bakınca alt başlıklardan birini yakalıyorum:

7. Asabiyet ve huysuzluk.

Ha ha!

Bu benim alaycı kahkaham, oldu da anlamadıysanız belirtiyim.

Hadi ama, *huysuzluk* mu? Yani *Asi Gençlik*'te James Dean de huysuzdu (filmin bende afişi var. Gelmiş geçmiş en iyi film afişi, en iyi film, en seksi film yıldızı. Neden, neden öldü ki?). Bu durumda James Dean de mi bilgisayar oyunlarına bağımlıydı?

Budur.

Ama bunu anneme söylemenin bir anlamı yok çünkü mantıklı bir şey ve annem mantığa inanmaz. Annem burçlara ve yeşil çaya inanır. Ve tabii *Daily Mail*'e.

ANNEMİN *DAILY MAIL*'E BAĞIMLI OLDUĞUNU GÖSTEREN SEKİZ İŞARET:

1. Her gün okuyor.
2. Orada yazan her şeye inanıyor.
3. Elinden almaya kalkışırsanız sert bir hareketle geri çekiyor ve kıymetli yavrusunu kaçırmaya çalışıyormuşsunuz gibi "Bırak!" diye şarlıyor.
4. D vitamini hakkında korkutucu bir haber yaptıklarında hepimizi işimizi gücümüzü bırakıp "güneş banyosu" yapmaya zorluyor. (Buna daha ziyade donma banyosu da denebilir.)

5. Cilt kanseri hakkında korkutucu bir haber yaptıklarında hepimize zorla güneş kremi sürdürüyor.
6. “GERÇEKTEN işe yarayan bir yüz kremi” haberi yaptıklarında, hemen o anda, oracıkta *iPad*’ini açıyor ve o kremi sipariş ediyor.
7. Tatilde falan gazeteyi bulamazsa ciddi yok-sunluk semptomları gösteriyor. Asabiyet ve huysuzluğu siz asıl o zaman görün.
8. Bir keresinde *Daily Mail* orucuna girmeye kalkıştı, ancak öğlene kadar dayanabildi.

Her neyse. Annemin bu trajik bağımlılığı konusunda, hayatına çok fazla zarar vermemesini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yok. (Dekorasyon ekinde okuduğu “Mobilyalarınızı kendiniz boyamaya ne dersiniz?” makalesinden sonra oturma odamıza yeterince zarar verdi zaten.)

Derken Frank üstünde “BELLEĞE KAYITLIYIM, ÖYLEYSE VARIM” yazan siyah tişörtü, kulağında kulaklıkları ve elinde cep telefonuyla içeri giriyor. Annem *Daily Mail*’i indiriyor ve birden jetonu düşmüş gibi ona bakıyor.

(Bunu da hiç anlamamışımıdır. Jeton mu? Jeton mu kaldı? Neyse. Her ne haltsa.)

“Frank,” diyor. “Bu hafta kaç saat bilgisayar oyunu oynadın?”

“Bilgisayar oyununu tanımla,” diyor Frank başını telefonundan kaldırmadan.

“Ne?”

Annem şaşkınlıkla bana bakıyor; omuz silkiyorum. “Biliyorsun işte. Bilgisayar oyunu. Kaç saat? FRANK!” diye bağıyor, Frank cevap vermeye tenezzül etmeyince. “Kaç saat dedim! Çıkar şunları kulağından!”

“Ne?” diyor Frank kulaklıklarını çıkarıp. Soruyu duymamış gibi gözlerini kırpıştırarak anneme bakıyor. “Önemli bir şey mi?”

“Evet, önemli!” diye bağıyor annem. “Bana haftada kaç saatini oyun oynayarak geçirdiğini söylemeni istiyorum. Hemen şimdi. Hesapla.”

“Yapamam,” diyor Frank sakince.

“Yapamaz mısın? Ne demek yapamazsın?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” diyor Frank sabırla. “Sadece bilgisayar oyunlarını mı kastediyorsun? Yoksa *Xbox* ve *PlayStation* dâhil tüm oyunları mı? Telefonumdaki oyunlar da dâhil mi? Biraz açar mısın?”

Frank tam bir moron. Annemin sinir krizinin eşiğinde olduğunu görmüyor mu?

“Aklını gereksiz yere meşgul eden her şeyi kastediyorum!” diyor annem *Daily Mail*’i tehdit edercesine sallayarak. “Bu oyunların tehlikelerinin farkında mısın? Beyninin düzgün gelişmediğinin farkında mısın? BEYNİN, Frank! En değerli organın.”

Frank bu fikre kişner gibi bir ses çıkarınca kıkırdamadan edemiyorum. Frank aslında komik çocuktur.

“Bunu görmezden geleceğim,” diyor annem sert bir sesle. “Söylediklerimi kanıtlamış oldun sadece.”

“Hayır, hiç de bile,” diyor Frank buzdolabını açarken. Çikolatalı süt kutusunu doğruca kafasına dikeyyor. İğrenç!

“Yapma şunu!” diyorum öfkeyle.

“Bir kutu daha var. Rahat ol.”

“Oyun oynamana sınırlama getiriyorum, genç adam.” Annem vurgulamak için *Daily Mail*’i masaya vuruyor. “Yeterince dayandım.”

Genç adam. Bu, babamı da meseleye dâhil edeceği anlamına geliyor. Ne zaman *genç adam* veya *genç hanım* dese, ertesi gün berbat bir aile toplantısı yapılır ve babam annemin söylediklerinin yarısını bile takip edemese de ona destek çıkmaya çalışır.

Her neyse. Nasılsa benim sorunum değil.

Ta ki o akşam annem odama gelip “Audrey, *Land of Conquerors* ne?” diye sorana dek.

Grazia’dan kafamı kaldırıp bakıyorum. Gergin görünüyor. Yanakları pembe ve sağ eli bilgisayarın mouse’unu daha az önce bırakmış gibi hâlâ kapalı duruyor. Google’a “bilgisayar oyunu bağımlılığı” yazıp arama yaptı kesin. Yaptığını *biliyorum*.

“Bir oyun.”

“Oyun olduğunu biliyorum,” diyor bıkkın bir şekilde. “Ama Frank neden durmadan o oyunu oynuyor? Sen de sürekli oynamıyorsun, değil mi?”

“Hayır.” *LOC* oynamışlığım var ama açıkçası milletin bunu neden takıntı hâline getirdiğini anlamıyorum. Yani bir iki saat oynamak tamam da...

“Bu oyunun nesini seviyor ki bu kadar?”

“Yani, bilirsin işte.” Bir an durup düşünüyorum. “Heyecanlı. Ödül kazanıyorsun. Kahramanları çok iyi. Grafikler muazzam ve yeni özellikleri olan yeni bir savaşçı takım çıkardılar, o yüzden...” Omuz silkiyorum.

Annem şimdi daha da dehşete kapılmış görünüyor. Sorun şu ki annem hiç bilgisayar oyunu oynamamış. Bu yüzden ona *LOC 3* ile 1985’ten kalma *Pacman* arasındaki farkı anlatmak imkânsız.

“YouTube’da var,” diyorum ani bir ilhamla. “İnsanlar belgesellerini yapıp YouTube’a yüklüyor. Bekle.”

Ben *iPad*’imde video ararken annem oturup odamda etrafına bakınıyor. Rahat görünmeye, normal davranmaya çalışıyor ama boncuk gibi mavi gözlerinin eşyalarımı taradığını ve bir şey aradığını görebiliyorum. Ne arıyor? Herhangi bir şey. Her şey. İşin aslı, annemle ikimiz bayağıdır birbirimizin yanında rahat değiliz.

Tüm olanlar içinde en üzücüsü de bu. Artık birbirimize normal davranamıyoruz. Annem söylediğim en ufak şeyi, belki farkında bile olmadan kafasında evirip çeviriyor. Beynini hemen beşinci vitese takıyor. *Bu da ne demek şimdi? Audrey iyi mi acaba? Audrey aslında ne söylemeye çalışıyor?*

Sandalyenin üstünde duran yırtık kotumu sanki karanlık bir gerçeğe işaret ediyormuş gibi incelediğini görebiliyorum. Oysa kotun tek karanlık gerçeği, artık bana küçük gelmesi. Geçen yıldan bu yana neredeyse on santim uzadım ve bir yetmiş iki oldum. On dört yaşında bir kız için epey uzunum. İnsanlar anneme benzediğimi söylüyor ama onun kadar gü-

zel değilim. Onun gözleri öyle mavi ki... Mavi mücevherler gibi. Benimkiler soluk, cansız. Zaten şu anda göründükleri de yok.

Beni gözünüzde canlandırabilmeniz için şöyle anlatayım: Bayağı zayıfım ve oldukça sıradanım. Askılı siyah tişört ve skinny kotla gezen kızlardanım. Ve sürekli -evde bile- siyah güneş gözlükleri takıyorum. Bu. Yani, bir şey işte. Benim olayım bu sanırım. Komşumuz Rob'un *ünlü* şakası da buradan çıktı. Yağmurlu bir günde beni arabadan siyah güneş gözlüklerimle inerken gördü ve "Neden gözlük takıyorsun? Sen Angelina Jolie misin?" diye sordu.

Cool olmaya çalıştığımdan değil. Bir nedeni var.

Tabii şimdi de nedenini bilmek isteyeceksiniz.

Sanırım. Ben olsam isterdim.

Tamam, aslında epey özel bir mesele. Henüz size anlatmaya hazır olduğumdan emin değilim. İsterseniz benim tuhaf biri olduğumu düşünebilirsiniz. Bir sürü insan böyle düşünüyor zaten.

"İşte."

Bir *LOC* savaşı videosunu buluyorum, hem de "Archy" ninkilerden bir tane. "Archy", İsveçli bir YouTube kullanıcısı ve Frank onun videolarına bayılıyor. Bu videolar da "Archy" hem *LOC* oynuyor hem de oyunla ilgili komik yorumlar yapıyor. Tam da tahmin ettiğim gibi, bunu anneme açıklarken ömrümden ömür gidiyor.

"Ama insan neden başkasının oyun oynamasını izler ki?" deyip duruyor şaşkın şaşkın. "Neden? Zaman kaybı değil mi?"

"Yani... Her neyse." Omuz silkiyorum. "*LOC* işte."

Bir sessizlik oluyor. Annem, kadim zamanlardan bir Mısır şifresini çözmeye çalışan bir profesör gibi tüm dikkatiyle ekrana bakıyor. Devasa bir patlama oluyor ve annem suratını ekşitiyor.

“Neden her şey öldürmek üzerine kurulu? Ben oyun tasarlayacak olsam fikirler üzerine olurdu. Politika. Toplumsal meseleler. Evet! Neden olmasın ki?” Beyninde yeni bir fikir filizlendiğini görebiliyorum. “*Tartışma* diye bir bilgisayar oyununa ne dersin? Rekabet yine olacak ama puanları münazara yaparak kazanacaksın!”

“İşte bu yüzden biz multimilyarder değiliz,” diyorum, üçüncü bir kişiye açıklama yapar gibi.

Ben başka bir video ararken Felix koşarak odaya dalıyor.

iPad’i görünce “*Candy Crush!*” diyor heyecanla ve annemin ağzı dehşet içinde açık kalıyor.

“Felix o oyunu nerden biliyor?” diye soruyor. “Kapat şunu. Ailede bir bağımlı daha istemiyorum!”

Ah. Felix’i *Candy Crush*’la tanıştıran ben olabilirim. Tabii henüz doğru dürüst oynamayı bilmiyor.

iPad’i kapatıyorum ve Felix hayal kırıklığıyla ekrana bakıyor. “*Candy Crush!*” diye sızlanıyor. “Ben *Candy Crush* oynamak istiyoruuuuuum!”

“*iPad* bozuldu, Felix.” *iPad*’e basar gibi yapıyorum. “Gördün mü? Bozuk.”

“Bozuk,” diye onaylıyor annem.

Felix bir bize bir *iPad*’e bakıyor. Akli dört yaşındaki beyin hücrelerinin el verdiğince hızlı çalışıyor. “Priz alalım,” diye öneriyor ve ani bir hareketle *iPad*’i kapıyor. “Priz alıp düzeltelim.”

“Priz dükkânı kapandı,” diyor annem hiç tereddüt etmeden. “Tüh. Yarın yaparız artık. Ama bil bakalım ne yapacağız? Ekmek kızartıp üstüne *Nutella* süreceğiz!”

“Ekmek ve *Nutella*!” Felix’in yüzü aydınlanıyor. Kollarını havaya kaldırınca annem *iPad*’i elinden alıyor ve bana uzatıyor. Beş saniye sonra *iPad*’i yataktaki yastıklardan birinin altına saklamış bulunuyorum.

“*Candy Crush* nereye gitti?” Felix cihazın kaybolduğunu fark ediyor ve yüzünü buruşturup ulumaya hazırlanıyor.

“Onu priz dükkânına götüreceğiz, unuttun mu?” diyor annem hemen.

“Priz dükkânı.” Başımla onaylıyorum. “Ama hey, ekmek ve *Nutella* yiyeceksin! Kaç dilim yiyeceksin?”

Zavallı Felix. Kafası karışmış bir hâlde, annemin onu odadan çıkarmasına razı oluyor. Tam anlamıyla ekarte edildi. Dört yaşındayken böyle oluyor işte. Eminim annem aynı numarayı Frank’e de yapabilmeyi çok isterdi.

Annem artık *LOC*un ne olduğunu biliyor. Ve Kofi Annan'a göre "Bilgi güçtür." Fakat Leonardo da Vinci'ye göre de "Bağrıışmanın olduğu yerde gerçek bilgi yoktur," ve bu bizim eve daha çok uyuyor. (Lütfen benim öyle çok okuyan biri olduğumu falan sanmayın. Annem geçen ay bana bir aforizmalar kitabı aldı, televizyon izlerken arada sayfalarını karıştırıyorum.)

Her neyse, bizde yaşanan durum kesinlikle "bilgi güçtür" değil, çünkü annemin Frank üzerinde herhangi bir gücü yok. Cumartesi akşam saatlerindeyiz ve Frank öğle yemeğinden beri *LOC* oynuyor. Pudingini yedikten hemen sonra oyun odasına kapandı. Ardından kapı çaldı ve ben de ayak altından çekilmek için benim özel alanım olan küçük odaya gittim.

Saat altıya doğru birkaç *Oreo* atıştırmak için mutfığa giriyorum ve annemi gergin bir hâlde volta atarken buluyorum. Burnundan soluyor ve saate bakıp sonra yine burnundan soluyor.

"Bunların hepsi bilgisayar bağımlısı!" diye pathiyor aniden. "Yirmi kez bilgisayarı kapatmalarını söyledim! Neden yapamıyorlar? Sadece bir tuşa basacaklar! Aç, kapa."

“Belki bir seviyenin ortasındadırlar,” diye başlayacak oluyorum.

“Seviye!” diye sözümü kesiyor annem öfkeyle. “Seviye lafinı duymaktan bıktım! Onlara bir dakika daha veriyorum. Buraya kadar.”

Oreo paketini açıyorum. “Frank’in yanında kim var?”

“Okuldan bir arkadaşı. Daha önce tanışmamıştım. Linus mu ne?”

Linus. Linus’u hatırlıyorum. Okuldaki *Bülbülü Öldürmek* oyununda Atticus Finch’i oynuyordu. Frank figürandı.

Frank, Stokeland Kız Lisesi’nin hemen ilerisindeki Cardinal Nicholls’a gidiyor. Onun okulu ile bizim okul bazen birlikte tiyatro oyunları falan sahneler, ortak konserler yapar. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse Stokeland artık benim okulum değil. Şubattan beri okula gitmiyorum çünkü orada bazı olaylar yaşandı. Pek iyi şeyler değil.

Her neyse.

Devam edelim. Ondan sonra hasta oldum. Şimdi okul değiştireceğim ve diğer öğrencilerden geri kalmamak için bir sınıf alttan başlayacağım. Yeni okulun adı Heath Academy ve daha çok sınavlardan ibaret olan yaz dönemi yerine eylülde başlamamın daha mantıklı olacağını söylediler. Yani o zamana kadar evdeyim.

Yani tabii hiçbir şey yapmıyor değilim. Bana bir sürü okuma listesi, matematik kitabı ve ezberlemem için Fransızca kelimeler gönderdiler. Herkes okulda işlenen konuları takip etmemin çok önemli olduğunda hemfikir ve “Kendini daha iyi hissedeceksin, Audrey!” deyip duruyorlar (hiç öyle bir etkisi

yok). Bu yüzden arada sırada bir tarih makalesi veya onun gibi şeyler yazıp okula gönderiyorum ve onlar da üzerine kırmızı kalemle yazdıkları notlarla bana geri gönderiyorlar.

Her neyse. Mesele şu ki Linus oyunda rol alıyordu ve gerçekten çok iyi bir Atticus Finch olmuştu. Asil ve kahramanvari bir havası vardı ve herkesi kendine inandırdı. Mesela bir sahnede kuduz bir köpeği vurması gerekiyordu ve o akşam sahte silahın çalışmayacağı tuttu ama seyircilerden hiçbiri buna gülmedi hatta salonda fısıldaşma bile olmadı. İşte Linus bu kadar iyiydi.

Bir keresinde provadan önce bizim eve gelmişti. Sadece beş dakikalığına uğramıştı, yine de hatırlıyorum.

Aslında bunun konuyla pek ilgisi yok.

Anneme Linus'un Atticus Finch'i oynadığını hatırlatmak için döndüğümde onun çoktan mutfaktan çıktığını fark ediyorum. Az sonra sesini duyuyorum.

"Yeterince oynadın, genç adam!"

Genç adam.

Hemen kapıya koşup aralıktan dışarı bakıyorum. Frank annemin peşinden koridora çıkarken yüzü öfkeden seğiriyor.

"Daha bu seviyeyi atlamamıştık! Oyunu öyle par diye kapatamazsın! Az önce yaptığın şeyin ne anlama geldiğini anlıyor musun, anne? *Land of Conquerors* hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Sinirden köpürüyor. Siyah saçları soluk alına dökülmüş, zayıf kollarını sağa sola sallayarak kemikli kocaman elleriyle birtakım öfkeli hareketler yapıyor. Umarım Frank bir gün elleri ve ayakları göze batmayacak şekilde büyüyüp serpilir. Her

zaman böyle komik derecede kocaman kalmazlar, değil mi? Vücudunun geri kalanı da onlara yetişir herhâlde bir noktada. On beş yaşında, dolayısıyla daha otuz santim falan uzayabilir. Babam bir seksen iki boyunda ve her zaman Frank'in onu geçeceğini söyleyip durur.

"Sorun değil," diyor tanıdık bir ses. Linus. Ama kapı aralığından onu göremiyorum. "Ben artık gideyim. Her şey için teşekkürler."

"Gitmene gerek yok!" diyor annem, misafirler için takındığı en sevimli ses tonuyla. "Lütfen gitme, Linus. Öyle demek istemedim."

"Ama oyun oynayamayacaksak..." Linus'un sesi afallamış geliyor.

"Yani siz çocukların arkadaşlıktan tek anladığı bilgisayar oyunu oynamak mı, bunu mu demek istiyorsun? Bu ne kadar üzücü, farkında mısın?"

"Eh, sen ne yapmamızı önerirsin?" diye soruyor Frank somurtarak.

"Bence badminton oynamalısınız. Ne güzel bir yaz akşamı, bahçe çok güzel ve bak ne buldum!" Sefil eski badminton setini Frank'e uzatıyor. Ağrı düğüm olmuş ve badminton topunun bir hayvan tarafından kemirildiğini görebiliyorum.

Frank'in ifadesini görünce gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Anne..." Frank şaşkınlıktan -dehşetten- ne diyeceğini bilemiyor. "Onu da nereden buldun?"

"Ya da kriket!" diye ekliyor annem neşeyle. "Çok eğlenceli bir oyundur."

Frank artık cevap bile vermiyor. Kriket önerisi karşısında öyle şaşkın ki resmen onun için üzülüyorum.

“Veya saklambaç?”

Daha fazla kendimi tutamayıp gülüyorum, hemen elimle ağzımı kapatıyorum. Elimde değil. Saklambaç?

“Ya da okey!” diye saymaya devam ediyor annem çaresizce. “Okeyi çok severdin.”

“Okey severim,” diye gönüllü oluyor Linus ve benden bir aferin alıyor. Bu noktada Frank’e çatıp gidebilir ve Facebook’ta Frank’in evinin deli saçması bir yer olduğunu ilan edebilirdi. Oysa annemi memnun etmeye çalışır gibi bir hâli var. Etrafına bakıp şöyle düşünen bir insana benziyor: *Eh, neden hayatı herkes için kolaylaştırmayalım ki?* (Tüm bunları ağzından dökülen iki kelimeden çıkardım. Düşünün artık.)

“Okey mi oynamak istiyorsun?” diye soruyor Frank hayretle.

“Neden olmasın?” diyor Linus rahatça ve ikisi birlikte tekrar oyun odasına gidiyor. (Annemle babam ben on üç yaşıma bastığımda odayı boyattılar ve adını “genç çalışma odası” koydular ama orası bizim için hâlâ oyun odası.)

Annem biraz sonra mutfığa dönüyor ve kendine bir kadeh şarap koyuyor.

“İşte!” diyor. “Sadece biraz yönlendirilmeye ihtiyaçları var. Küçük bir anne müdahalesi. Zihinlerini açtım. Bilgisayar bağımlısı değiller. Tek ihtiyaçları, başka seçeneklerinin de olduğunu hatırlamaktı.”

Benimle konuşmuyor. Sürekli hayatım izleyen ve ona on üzerinden puan veren hayali *Daily Mail* hâkimi ile konuşuyor.

“Okeyin iki kişi için iyi bir oyun olduğunu sanmıyorum,” diyorum. “Yani tüm taşlardan kurtulmak çok uzun sürebilir.”

Annemin bunu düşünmeye başladığım görebiliyorum. Eminim gözünün önünde benimkine benzer bir sahne beliriyor: Frank ve Linus okey masasında karşılıklı somurtuyor, oyundan nefret ediyor ve sonunda tüm masa oyunlarının beraber ve beş para etmez olduğuna karar veriyorlar.

“Haklısın,” diyor sonunda. “Ben de oynayayım bari. Daha eğlenceli olur.”

Bana oynamak ister miyim diye sormuyor ve buna minnettarım.

“Eh, size iyi eğlenceler,” diyorum ve *Oreo* paketini alıp küçük odaya yollanıyorum. Tam televizyonda kanalları dolaşmaya başlamışken oyun odasından annemin sesi yükseliyor.

“ONLINE OKEY DEMEK İSTEMEMİşTİM!”

Evimiz bir hava dalgası gibi. Alçalıyor ve sürükleniyor, yükseliyor ve düşüyor. Zaman zaman açık ve güneşli, bazen gri ve kasvetli, bazen de aniden bir fırtına kopabiliyor. şu anda fırtına yaklaşıyor. Gök gürültüsü-şimşek-gök gürültüsü-şimşek, Frank-annem-Frank-annem.

“Ne farkı var ki?”

“Çok farkı var! Size artık bilgisayarın başından kalkmanızı söyledim!”

“Anne, aynı lanet oyun işte!”

“Değil! O ekrandan uzaklaşmanı istiyorum! Arkadaşınla bir oyun oynamanı istiyorum! GERÇEK HAYATTA!”

“İki kişiyle hiç zevkli değil. O zaman, lanet olsun, ne bileyim, elim sende falan oynasak daha iyi.”

“Biliyorum!” Annem neredeyse ciyak ciyak bağıyor. “Bu yüzden sizinle oynamaya geldim!”

“Ama lanet olsun, ben bunu BİLMİYORDUM, DEĞİL Mİ?”

“Küfretmeyi kes! Bir daha bana küfredersen, genç adam...”
Genç adam.

Frank’in Sinirli Frank sesini çıkardığını duyuyorum. Hayal kırıklığı çığlığının altında yatan bir gergedan varmış gibi.

“Küfretmiyorum! *Lanet olsun* küfür değil!” diyor Frank sabrının taşmasına engel olmak için derin nefesler alarak.

“Küfür!”

“*Harry Potter* filmlerinde de geçiyor, değil mi? *Harry Potter*. Nasıl küfür olabilir?”

“Ne?” Annem kontrpiyede kalıyor.

“*Harry Potter*. Söyleyeceklerim bu kadar.”

“Bana sırtını dönüp gitmeye kalkma, genç adam!”

Genç adam. Bu üç etti. Zavallı babam. Eve döndüğünde feci kafası şişecek.

“Selam.” Linus’un sesi beni hazırlıksız yakalıyor ve olduğum yerde sıçırıyorum. Gerçekten sıçırıyorum.

Kapıda duruyor. Aklımdan yine *Atticus Finch* geçiyor. Uzun boylu, kumral, çıkık elmacık kemikleri ve dağınık saçları olan bir çocuk; gülümsemesi ise bir portakal dilimi gibi. Dişleri turuncu olduğundan değil. Ama gülümsediğinde ağzı bir portakal dilimi şeklini alıyor. Şu anda olduğu gibi. Frank’in diğer arkadaşları hiç gülümsemez.

Odaya giriyor ve içgüdüsel olarak korkuyla yumruğumu sıkıyorum. Annemle Frank kavga ederken buraya kaçmış olma

lı. Ama bu odaya kimse girmez. Burası benim alanım. Frank ona bahsetmedi mi?

Frank ona *söylemedi* mi?

Göğsüm panikle inip kalkıyor. Gözyaşlarım belirmeye başladı bile. Boğazım kupkuru. Kaçmam gerek. Kaçmalıyım. Yapamam...

Buraya hiç kimse girmez. *Kimsenin buraya girme izni yok.*

Dr. Sarah'ın sesini kafamın içinde duyabiliyorum. Seanslarımızdan birtakım kesitler.

Dörde kadar sayıp nefes al, yediye kadar sayıp nefesini ver.

Vücudun tehlikenin gerçek olduğuna inanıyor, Audrey. Ama tehlike gerçek değil.

“Merhaba,” diyerek tekrar şansını deniyor. “Ben Linus. Sen Audrey’sin, değil mi?”

Tehlike gerçek değil. Kelimeleri zihnimde sindirmeye çalışıyorum ama paniğim onları boğuyor. Beni yutuyor. Nükleer bir bulut gibi.

“Gözlüklerini hiç çıkarmıyor musun?” Başıyla siyah güneş gözlüklerimi işaret ediyor.

Kalbim dehşet içinde gümbür gümbür atıyor. Bir şekilde yanından geçip odadan çıkmayı başarıyorum.

“Affedersin,” diyorum nefes nefese ve kapana kısılmış bir tilki gibi mutfağı geçip merdivenleri çıkıyorum. Yatak odama giriyorum. En uzak köşesine siniyorum. Perdenin arkasına çöküyorum. Nefesim pistonlu motor gibi ve yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. Bir *Clonazepam* almam lazım ama şu anda ilacı almak için bile perdenin arkasından çıkamam. Beni kurtarabilecek tek şey oymuş gibi perdeye tutunuyorum.

“Audrey?” Annem yatak odamın kapısında, sesi bu defa korkudan tizleşmiş. “Tatlım? Ne oldu?”

“Yok bir şey, sadece... Biliyorsun...” Yutkunuyorum. “O çocuk içeri girdi ve bunu beklemiyordum...”

“Her şey yolunda,” diyerek beni yatıştırmaya çalışıyor. Yanıma gelip başımı okşuyor. “Her şey yolunda. Gayet anlaşılabilir bir durum. Sana bir şey getirmemi ister misin, bir...”

Annem asla ilaçların adını ağzına almaz.

“Evet.”

“Tamam, hemen getiriyorum.”

Banyoya gidiyor ve suyun sesini duyuyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Tam bir aptal.

Evet, artık biliyorsunuz.

Yani aslında bilmiyorsunuz ama tahmin ediyorsunuzdur. Sizi bu acıdan kurtarmak için tam teşhisi de söyleyeyim: Sosyal anksiyete bozukluğu, genel anksiyete bozukluğu ve depresif epizotlar.

Epizot. Sanki depresyon, her cümlesinde komik bir espri olan bir sitcom'muş gibi. Ya da merak uyandıran, sürükleyici bir TV dizisiymiş gibi. Oysa benim hayatımdaki tek gizem. “Bir gün bu boktan kurtulabilecek miyim?” sorusu. Ve inanın bu hiç de heyecanlı, sürükleyici falan değil, düpedüz sıkıcı. Ve giderek daha da sıkıcı oluyor.

Dr. Sarah’la bir dahaki seansımızda ona Linus’u ve anksiyete atağını anlatıyorum. Kadın beni düşünceli bir şekilde dinliyor. Dr. Sarah her şeyi düşünceli bir tavırla yapıyor. Düşünceli bir tavırla dinliyor, güzel kıvrımlı harflerle düşünceli bir tavırla yazıyor ve hatta bilgisayarın klavyesine düşünceli bir tavırla dokunuyor.

Soyadı McVeigh ama biz ona Dr. Sarah diyoruz. Çünkü büyük bir toplantıda yaptıkları beyin fırtınası sonucunda, birine ilk ismiyle hitap etmenin samimiyet içerdiğine, baştaki “doktor”un ise otorite ve güven duygusu kazandırdığına karar verdiler, böylece çocuk bölümünün onlara Dr. Önad şeklinde hitap etmesini uygun buldular.

(Bunu ilk söylediğinde hepsine Önad diyeceğimizi sandım. Gerçekten, kadın açıklayana kadar on dakika falan böyle düşündüm.)

St. John’s adında özel bir hastanenin çocuk bölümünde tedavi görüyorum. Masrafları babamın sigortası karşılıyor. (Hastaneye gittiğinizde ilk sordukları şey, “Neyiniz var?” değil,

“Sigortanız var mı?”) Annemle babam bende ciddi bir sorun olduğuna kanaat getirdikten sonra altı hafta boyunca burada kaldım. Sorun şu ki depresyon ciltte kızarıklık ya da ateş gibi belirgin semptomlarla kendini belli etmiyor, bu yüzden ilk başta anlamıyorsunuz. Aslında iyi olmadığınız hâlde insanlara “İyiyim,” deyip duruyorsunuz. İyi olmanız *gerektiğini* düşünüyorsunuz. Kendinize sürekli şöyle diyorsunuz: “Neden iyi değilim?”

Her neyse. Sonuçta annemle babam beni aile hekimimize götürdü ve o da beni buraya yönlendirdi. Feci bir hâldeydim. İşin aslı ilk birkaç günü doğru dürüst hatırlamıyorum bile. Şimdi haftada iki kez geliyorum. İstersem daha sık da gelebilirim; sürekli böyle söyleyip duruyorlar. *Cupcake yapabilirsin.* Ama elli milyon kez falan yaptım ve tarif hep aynı.

Perdenin arkasına saklanma olayını baştan sona anlattığımda Dr. Sarah bir süre, seansa girerken doldurduğum işaret kutucuklu ankete bakıyor. Her zamanki sorular.

Kendini başarısız mı hissediyorsun? Hem de çok.

Hiç keşke dünyaya hiç gelmeseydim dediğin oluyor mu? Hem de çok.

Dr. Sarah bu anketten benim *semptomlarım* olarak bahsediyor. Bazen acaba yalan mı söylesem, “Her şey toz pembe,” falan mı desem diye düşünmeden edemiyorum. Tuhaf ama bunu yapmıyorum. Bunu Dr. Sarah’a yapamam. Bu işte beraberiz.

“Peki olanlar hakkında ne hissediyorsun?” divor o nazik, heyecansız ses tonuyla.

“Sıkışmış hissediyorum.”

Sıkışmış kelimesi dudaklarımdan kendiliğinden dökölüveriyor. Kendimi sıkışmış hissettiğimi bilmiyordum.

“Sıkışmış?”

“Oldum olası hastayım.”

“Oldum olası değil,” diyor sakince. “Seninle ilk tanışmamız...” Bilgisayar ekranına bakıyor. “Martin altısı. Muhtemelen bir süredir hastaydın ve farkında değildin. Ama epey yol katettin ki bu iyi bir haber, Audrey. Her geçen gün gelişme kaydediyorsun.”

“Gelişme kaydetmek mi?” Sakin konuşmaya çalışıyorum. “Eylülde yeni okula başlamam gerekiyor ve ben hâlâ insanlarla konuşamıyorum bile. Eve yeni biri geliyor ve korkudan ödüm patlıyor. Okula nasıl gideceğim? Nasıl bir şeyler yapacağım? Ya sonsuza dek böyle kalırsam?”

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bu da hangi cehennemden çıktı şimdi? Dr. Sarah yorum yapmadan bana bir mendil uzatıyor. Siyah güneş gözlüklerimi bir anlığına kaldırıp gözlerimi siliyorum.

“Öncelikle, sonsuza dek böyle kalmayacaksın,” diyor Dr. Sarah. “Durumun tedavi edilebilir. Tamamen tedavi edilebilir.”

Bana bunu belki bin defa söyledi.

“Tedavine başladığımızdan beri kayda değer bir gelişme gösterdin,” diye devam ediyor. “Daha mayıstayız. Eylülde yeni okula hazır olacağına inanıyorum. Ama biraz...”

“Biliyorum.” Kollarımı kendime sarıyorum. “Azim, pratik ve sabır gerekiyor.”

“Bu hafta güneş gözlüklerini hiç çıkarttın mı?” diye soruyor Dr. Sarah.

“Pek değil.”

Bundan kastım *hiç*. O da bunu biliyor.

“Kimseyle göz teması kurdun mu?”

Cevap vermiyorum. Denemem gerekiyordu. Bir aile ferdiyle. En azından günde sadece birkaç saniyeliliğine.

Anneme bunu söylemedim bile. Büyük bir mesele hâline getirirdi.

“Audrey?”

“Hayır,” diye mırıldanıyorum başımı öne eğip.

Göz teması çok önemli. En önemli konu. Düşüncesi bile beni iliklerime kadar hasta etmeye yetiyor.

Mantıklı düşününce gözlerin korkutucu olmadığını biliyorum. Sadece küçük zararsız jöle kütleleri. Tüm bedenimizin sadece minnacık birer parçası. Hepimizin gözü var. O zaman beni neden rahatsız etsinler? Fakat bunu düşünecek çok zamanım oldu ve bana soracak olursanız çoğu insan gözleri hafife alıyor. Bir kere, çok güçlüler. Menzilleri var. Onlarca insanın arasından otuz metre ötedeki bir insana odaklanıyorsunuz ve ona baktığınızı biliyor. İnsan anatomisinin başka hangi parçası bunu yapabilir? Bence bu medyumluk gibi bir şey.

Aynı zamanda bir girdap gibiler. Sonsuzlar. Birinin doğrudan gözlerine bakıyorsunuz ve bir nanosaniye içinde tüm ruhunuzu görebiliyor. Başka insanların gözlerinin güçleri sınırsız ve beni korkutan da bu.

Bir süre odada sessizlik oluyor. Dr. Sarah bir şey söylemiyor. Düşünüyor. Dr. Sarah’ın düşünmesi hoşuma gidiyor. Birinin beynine girebilecek olsam sanırım onunkini seçerdim.

“Bir fikrim var.” Başını kaldırıyor. “Bir film çekmeye ne dersin?”

“Ne?” Ona boş gözlerle bakıyorum. Bunu beklemiyordum. Üzerinde bir egzersiz yazan bir kâğıt parçası bekliyordum.

“Bir belgesel film. Tek ihtiyacın ucuz bir dijital kamera. Belki annenle baban sana bir kamera alır ya da burada sana ödünç verebileceğimiz bir tane buluruz.”

“Peki onunla ne yapacağız?”

Kasten aptala yatıyor ve ilgilenmiyormuş gibi yapıyorum çünkü şaşırdım ve biraz panikledim. Bir film? Daha önce kimse bir film çekmekten bahsetmemişti. Bu da onlardan biri mi? Cupcake’lerin yeni versiyonu mu?

“Bence bu senin şu anda bulunduğun noktadan...” Bir an durup devam ediyor. “... ulaşmanı istediğimiz noktaya varışını anlatmak için iyi bir yöntem olabilir. İlk önce, dışarıdan bakan bir göz olarak çekebilirsin. Duvardaki bir sinek gibi. Bu terimin anlamını biliyor musun; *duvardaki sinek*? Bir çekim tekniği?”

Başımınla onaylayıp giderek artan paniğimi gizlemeye çalışıyorum. Çok hızlı ilerliyor.

“Bir süre sonra da insanlarla röportaj yapmaya başlamanı istiyorum. Biriyle kamera vasıtasıyla göz teması kurabilir misin sence?”

Kör edici bir dehşete kapılıyorum ama kendi kendime bunu umursamamam gerektiğini söylüyorum çünkü beynim sık sık bana *gerçek olmayan mesajlar göndermeye çalışıyor ve onları dinlemek zorunda değilim*. Bu, St. John’s’taki ilk dersten: Beyniniz aptaldır.

“Bilmiyorum.” Yutkunuyorum, yumruklarımı sıkıtiğıını fark ediyorum. “Belki.”

“Harika.” Dr. Sarah melek gibi gülümsüyor. “Kulağı zor ve ürkütücü geldiğini biliyorum, Audrey. Ama bence senin için harika bir proje olacak.”

“Tamam, bakın, anlamıyorum...” Kontrolümü geri kazanmaya, korku gözyaşlarını engellemeye çalışıyorum. Neden korktuğumu bile bilmiyorum. Kameradan mı? Yeni bir fikirden mi? Benden beklemediğim bir talepte bulunulmasından mı?

“Neyi anlamıyorsun?”

“Neyin filmini çekeceğim?”

“Herhangi bir şeyin. Karşılaştığın şeylerin. Sadece kamerayı doğrult ve çek. Evini. Evindeki insanları. Ailenin bir portresini çiz.”

“Tamam.” Gülmeme engel olamıyorum. “Adını da *Benim Huzurlu ve Sevgi Dolu Ailem* koyarım.”

“Sen nasıl istersen.” O da gülüyor. “İzlemek için sabırsızlanıyorum.”

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Kamera dağınık bir mutfakta dolaşmaktadır.

AUDREY (DIŞ SES)

Evet, belgeselime hoş geldiniz.

Burası mutfak. Bu da mutfak masası.

Frank kahvaltı tabağını kaldırmadı

çünkü isyanlarda.

AÇI DEĞİŞİR: Çam ağacı bir masa ve üstünde kirli bir mısır gevreği kasesi, kırıntılarla kaplı bir tabak ile içine kaşık daldırılmış bir Nutella kavanozu.

AUDREY (DIŞ SES)

Bunlar da mutfak dolapları.

AÇI DEĞİŞİR: Griye boyanmış mutfak dolapları. Kamera yavaşça uzaklaşır.

AUDREY (DIŞ SES)

Bu çok aptalca. Neyi filme çekmemi

istediklerini bilmiyorum. İşte bu da

pencere.

AÇI DEĞİŞİR: Bahçeye bakan bir pencere, eski bir salıncak ve üzerinde etiketi duran yepyeni bir mangal. Kamera mangala züm yapar.

AUDREY (DIŞ SES)

Bu babamın doğum günü hediyesiydi. Bence kullanmaya başlasa iyi olur.

Kamera titreyerek kapiya döner.

AUDREY (DIŞ SES)

Pekâlâ, önce kendimi tanıtayım. Ben Audrey Turner ve bu filmi çekiyorum çünkü.

(duraksama)

Her neyse. Bu kamerayı bana annemle babam aldı. İkisi de hemen "Belki de bir belgesel yapımcısı olursun!" diye havaya girdiler. Yani süper heyecanlandılar ve bu kamera için gereksiz bir masrafaya girdiler. En ucuzundan almalarını söyledim ama işte bunu almak istediler, o yüzden...

Kamera holde ilerler ve merdivenlere odaklanır.

AUDREY (DIŞ SES)

Bu merdiven. Cöürüyorsunuz, değil mi? Aptal değışilesiniz sonuçta.

(duraksama)

Kim olduğunuzu bile bilmiyorum.
Bunu kim izleyecek ki? Dr. Sarah sanırım. Merhaba, Dr. Sarah.

Kamera sallanarak merdivenleri çıkar.

AUDREY (DIŞ SES)

Şimdi yukarı çıkıyoruz. Bakalım bu evde kimler yaşıyor?

Kamera tırabzanlara asılmış siyah dantelli bir sütyene odaklanır.

AUDREY (DIŞ SES)

Bu annemin.

(bir an sonra)

Şeeey, belki bunu görmenizi istemeyebilir.

Kamera köşeyi döner ve aralık bir kapiya odaklanır.

AUDREY (DIŞ SES)

Burası Frank'ın odası ama berbat koktuğu için yaklaşmak bile istemiyorum. Kapıdan içeri zum yapmakla yetineceğim.

Kamera yerde üst üste yığılmış spor ayakkabılar, kirli çoraplar, ıslak bir havlu, üç Scott Pilgrim kitabı, yarısı yenmiş bir Haribo paketinden oluşan yığına zum yapar.

AUDREY (DIŞ SES)

Bütün oda böyle. Bilin diye söylüyorum.

Kamera üst kattaki odalardan birine doğru gider.

AUDREY (DIŞ SES)

Burası da annemle babamın odası.

Kamera yarı aralık kapiya odaklanır. Odanın içinden gelen sesi duyarız. Bu ses Audrey'nin annesine ait. Alçak, telaşlı bir sesle konuşuyor ama yine de onu duyabiliyoruz.

ANNE (DIŞ SES)

Kitap grubumuzda bundan

bahsediyordum ve Caroline "Kız arkadaşları var mı?" diye sordu. Hayır, yok! Sorun BU mu? Bir kız arkadaşları olsaydı belki o ekranın başında oturup durmak yerine daha sık dışarı çıkardı. Yani neden bir kız arkadaşları yok ki?

BABA (DIŞ SES)

Bilmiyorum. Bana öyle bakma! Benim suçum değil!

AUDREY (DIŞ SES)

Bunlar annemle babam. Sanırım Frank hakkında konuşuyorlar.

ANNE (DIŞ SES)

Bak aklıma ne geldi. Onun için bir parti düzenlemeliyiz. Güzel kızlarla tanışmasını sağlamalıyız.

BABA (DIŞ SES)

Parti mi? Sen ciddi misin?

ANNE (DIŞ SES)

Neden olmasın? Eğlenceli olabilir. Eskiden onun için ne güzel partiler düzenlerdik.

BABA (DIŞ SES)

SEKİZ yaşındayken. Şu günlerde gençlik partilerinin nasıl olduğuna

dair en ufak bir ekran var mı,
Anne? Ya birbirlerini bıçaklayıp
trampolende saka yaparlarsa?

ANNE (DIŞ SES)

Yapmazlar! Yaparlar mı? Ah, Tanrım...

Kapı hafifçe kapanır. Kamera sesi almak için biraz daha
yaklaşır.

ANNE (DIŞ SES)

Chris, sen hiç Frank'le baba-oğul
konuşması yaptın mı?

BABA (DIŞ SES)

Hayır. Sen anne-oğul konuşması
yaptın mı?

ANNE (DIŞ SES)

Ona kitap aldım. İçinde şey
resimleri var... Aman anladın işte.

BABA (DIŞ SES)

(meraklı bir sesle)

Öyle mi? Nasıl resimler?

ANNE (DIŞ SES)

Bilirsin işte.

BABA (DIŞ SES)

Bilmiyorum.

ANNE (DIŞ SES)

(sabırsızca)

Evet, biliyorsun. En azından hayal edebilirsin herhâlde.

BABA (DIŞ SES)

Hayal etmek istemiyorum. Senin bana çok yavaşça, Fransız ailesiyle tarif etmeni istiyorum.

ANNE (DIŞ SES)

(Yarı güler, yarı kızar şekilde)

Chris, kes şunu!

BABA (DIŞ SES)

Neden bütün ağılence Frank'in hakkı?

Kapı açılır ve baba dışarı çıkar. Kırkla yaşlarının başlarında, takım elbiseli, elinde skuba deliş maskesi tutan yakışıklı bir adam. Kamerayı görünce yerinden sıçrar.

BABA

Audrey! Burada ne yapıyorsun?

AUDREY (DIŞ SES)

Film çekiyorum. Projem için.

BABA

Tabii. Doğru, tabii.

(uyarıcı bir sesle)

Tatlım, Audrey film çekiyor...

Anne kapıda belirir, üzerinde etek ve sütyen vardır. Kamerayı görünce elleriyle üstünü kapatır ve çığlık atar.

BABA

Audrey film çekiyor derken bunu
kasetletmişim.

ANNE

(panikle)

Ah, anladım.

Kapının arkasındaki askıdan sabahlığınızı alır ve üstüne sarar.

ANNE

Evet, bravo, tatlım. Harika bir
film olacak. Ama belki bir dahaki
sefer çekmeye başladığında bizi
uyarırsın.

(Babaya bakıp boğazını temizler)
Biz de şeyi tartışıyorduk... Eee,
krizi... Ortadoğu'daki krizi.

BABA

(başıyla onaylayarak)

Ortadoğu.

Anneyle baba tereddütle kameraya bakar.

Tamam, şimdi de sıra işin evveliyatına geldi. Sanırım bunu da öğrenmek isteyeceksiniz. *Audrey Turner'ın hayatının önceki bölümlerinde...*

Sadece, Tanrım, o olayları en baştan anlatamam. Kusura bakmayın, yapamam. Bir sürü öğretmenin ve doktorun karşısına oturup aynı hikâyeyi tekrar tekrar kustum. Aynı kelimelerle. Ta ki tüm bunlar bana sanki başka birinin başından geçmiş gibi gelmeye başlayana dek.

Hikâyede bahsi geçenler bile bana artık gerçek dışıymış gibi görünüyor. Stokeland Kız Lisesi'ndeki tüm kızlar, bana tüm bunları ilgi çekmeye çalıştığım için uydurduğumu söyleyen müdiremiz Bayan Amerson. (İlgi? İroni Tanrısı, duyuyor musun?)

Kimse tam olarak nedenini çözemedi. Yani nedenini kısmen çözdük ama *neden* olduğunu değil.

Büyük bir skandaldı vesaire vesaire. Üç kız okuldan atıldı ki bu bir rekor. Ailem beni hemen Stokeland'den aldı ve o zamandan beri de evdeyim. Daha doğrusu, az evvel anlattığım

gibi evde ve hastanede. Heath Academy’de *yeni bir başlangıç yapmam* planlanıyor. Fakat *yeni bir başlangıç yapmak* için öncelikle evden dışarı çıkmak gerekiyor ve ben bu konuda ufak bir sorun yaşıyorum.

Mesele dışarısı değil. Sorun ağaçlar, hava ya da gökyüzü değil. İnsanlar. Yani tüm insanlar da değil. Muhtemelen siz değilsiniz, sizinle bir derdim yok. Yanlarında kendimi rahat hissettiğim insanlar var. Konuşabildiğim, birlikte gülebildiğim ve yanında gerilmediğim insanlar. Sorun şu ki bu insanların sayısı çok az. Dünya nüfusuyla kıyaslandığında çok minik bir grup denebilir. Hatta bir otobüsteki ortalama insan sayısıyla kıyaslandığında da minik bir grup.

Ailemle akşam yemeği yiyebiliyorum. Dr. Sarah’ı görme-ye güvenli küçük arabamızla gidebiliyorum. Bekleme salonunda ve Dr. Sarah’ın odasında sorun yok. Sonra yine araba ve ev. Terapi grubumdaki insanların yanında rahatım çünkü onlar tehdit değil. (Tamam, biliyorum, diğer insanların da tehdit olmadığını biliyorum. Ama gelin de bunu aptal bey-nime anlatın.)

Sorun, bu saydıklarımın dışındaki tüm insanlar. Sokaktaki insanlar, sokak kapısındaki insanlar, telefondaki insanlar. Herkesten korkmaya başlamadan önce dünyada ne kadar çok insan olduğuna dair en ufak bir fikriniz olmuyor. Dr. Sarah, büyük kalabalıkların içinde kendimi asla tamamen rahat hissedemeyebileceğimi söylüyor. Bununla yaşayabilirim. Ama paniğe kapılmama sebep olan düşüncelerin sesini biraz olsun kısmam lazım. Dr. Sarah bunu söylediğinde kulağa gayet makul geliyor. *Evet! Bunu yapabilirim. Çok kolay,* diye düşünüyö-

rum. Ama sonra kapıya postacı geliyor ve kendimi adamdan kaçarken buluyorum.

Gerçek şu ki, iyi olduğum zamanlarda da hiçbir zaman tam anlamıyla rahat değildim. Bir kız grubunun arasında tek başına dikilip saçlarının ardına gizlenen o kız bendim. Sütyenler hakkındaki sohbetlere katılmaya çabalayan kız bendim; oysa... Ah, hadi ama, sütyenler! Bunun için önce dişi gibi görünmek gerek. Herkesin sürekli bana baktığını ve ne kadar ezik olduğumu düşündüklerini kuran paranoyak da bendim.

Aynı zamanda okula her gelene parmakla gösterilen de yine bendim: “İşte tüm notları 5 olan öğrencimiz, Audrey.” “Voleybol yıldızımız, Audrey.”

Bunu okuyan tüm öğretmenlere tavsiyem (okuyacaklarından değil ya): Kimse ona bakmazken bile iki büküm duran bir kızı parmakla göstermemeye çalışın. Çünkü hiç yardımı olmuyor. Ayrıca tüm sınıfın önünde, “Bu yıl en büyük umudumuz o, çok yetenekli,” demenizin de yardımı olmuyor.

Kim insanların *büyük umudu* olmak ister ki? Kim *çok yetenekli* olmak ister? Kim sınıftaki geri kalan herkesin hançer gibi bakışlarıyla lime lime edilmek ister?

Yani öğretmenleri suçluyor değilim. Söylüyorum sadece.

Sonrasına gelirsek. Kötü şeyler oldu. Ve bir uçurumdan aşağı yuvarlandım. İşte şimdi buradayım. Kendi aptal beynimin içinde sıkışıp kaldım.

Babam bunun tamamen anlaşılabilir olduğunu, bir travma geçirdiğimi ve şimdiyse tanımadığı birinin kucağına verildiği anda paniğe kapılan küçük bir bebek gibi olduğumu söylüyor. O bebekleri gördüyseniz bilirsiniz, mutlu mesut gülümserken

bir anda ulumaya başlarlar. Eh, en azından ulumuyorum. O kadar değil.

Yine de uluyormuşum gibi hissediyorum.

Hâlâ bilmek istiyorsunuz, değil mi? Hâlâ merak ediyorsunuz. Tamam, sizi suçlamıyorum.

Ama tam olarak ne yaşandığının ve o kızların neden okuldan uzaklaştırıldığının ne önemi var? Konuyla alakasız. Olan oldu. Geçti gitti. Bitti. Detaylara girmemeyi tercih ederim.

Birbirimize her şeyi anlatmamız gerekmiyor. Bu da terapide öğrendiğim şeylerden biri: Mahremiyetinizin olması doğaldır. Hayır demek doğaldır. “Bunu sizinle paylaşmak istemiyorum,” demek doğaldır. Bu yüzden, kusura bakmazsanız konuyu burada kapatacağım.

Elbette ilginiz ve endişeniz için size minnettarım. Gerçekten. Ama beyninizi böyle şeylerle kirlletmenize hiç gerek yok. Bunun yerine gidip, ne bileyim, güzel bir şarkı dinleyin mesela.

BENİN HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM —FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 3 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Kamera holde dolaşır ve holdeki parkelere odaklanır.

AUDREY (DIŞ SES)

Evet, bunlar Victoria döneminden
kalma parkeler ya da her neyse
işte. Annem bunları kağıtla göz
arasında buluverdi ve bize hepsini
eve taşıttı. ACAYİP uzun sürdü.
Zeminimiz gayet iyiydi aslında
ama annem "Bunlar antikal" gibi
şeyler söylödü. Hadi ana, birisi
bunları çöpe atmış işte! Annem bunu
göremiyor mu?

ANNE

Frank!

Anne hole gelir.

ANNE

Frank!

(Audrey'ye) Kardeşin nerede? Ah.
Film çekiyorsun.

Seçlerini geri atar ve karnını içine çeker.

ANNE

Aferin, tatlım!

Frank hole girer.

ANNE

Frank! Bunları Felix'in oyun evinde
buldum.

Bir avuç şeker ambalajını havaya kaldırıp ona doğru seller.

ANNE

Öncelikle, oyun evinin tepesine
oturmanı istemiyorum. Çatıyı
sağlam değil. Ve Felix'e kötü
örnek oluyorsun. İkincisi,
bu şekerin vücudunu nasıl
zehirllediğinin farkında mısın?
Farkında mısın?

Frank cevap vermez, sadece ters ters bakar.

ANNE

Haftada ne kadar spor yapıyorsun?

FRANK

Yeterince.

ANNE

Yeterli değil işte. Yarın koşuya
çıkıyoruz.

FRANK

(Üfkeyle)

Koşu mu? KOŞU mu?

ANNE

Daha sık dışarı çıkmalısın.
Ben senin yaşındayken resmen
sokakta yaşıyordum! Her zaman
spor yapıyordum, doğanın
tatını çıkarıyordum, ormanda
yürüyüş yapıyordum, dış dünyayı
keşfediyordum...

FRANK

Geçen hafta bizim yaşımdayken
"sürekli kitap okuduğunu"
söylüyordun.

ANNE

Evet, okuyordum. İhtisali de
yapıyordum.

AUDREY

(kameranın arkasından)

Geçen yıl da bizim yaşımdayken
"sürekli müzelere ve kültürel
aktivitelere gittiğini"
söylemiştin.

Anne köşeye sıkışmış görünür.

ANNE

(çıkışır)

Mepaini yapıyordum. Her neyse,
yarın koşuya çıkıyoruz. Tartışma
bitmiştir.

(Frank iç geçirir)
Tartışma bitmiştir. TARTIŞMA
BİTMİŞTİR, FRANK!

FRANK
Tanan. Tanan.

ANNE
(fazla rahat bir tavırla)
Ah, bir şey daha var, Frank.
Düşünüyordum da... Sizin okul
piyasasında hoş kızlar vardı, değil
mi? Berhangi biriyle... Anlarsın
ya... Ufukta bir şey görünüyor mu?
Onları eva davet etmelisin!

Frank ona boş gözlerle bakar. Kapı çalar ve Frank tereddütle
kameraya bakar.

FRANK
Hey, Aud, Linus geldi. Sen
istersen... Yani. Belki etrafta
olmak istemezsin?

AUDREY (DIŞ SES)
Teşekkürler.

Anne mutfaka girip gözden kaybolur. Frank sokak kapısına
yonelir. Kamera uzaklaşır ama sokak kapısı hâlâ görünmektedir.

Frank kapıyı açar ve LINUS görünür.

FRANK

Salam.

LINUS

Salam.

Linus kameraya bakar ve kamera hemen uzaklaşır.

Ardından yavaşça, daha uzak mesafeden Linus'un yüzüne odaklanır. İm yapar.

Yani onu Frank'in arkadaşı olduğu için çekiyordum sonuç-
ta. Bilirsiniz işte. Aile bağlamı falan.

Tamam. Bir de hoş bir yüzü var.

Sadece birkaç kez geri sarıp seyrettim, o kadar.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra annem taytı, pembe kısa tişörtü ve spor ayakkabılarıyla aşağı iniyor. Göğsüne bir kalp atış hızı monitörü takmış ve elinde su şişesi var.

“Hazır mısın?” diye sesleniyor merdivenlerden yukarı.
“Frank! Çıkıyoruz! Frank! FRANK!”

Uzun bir müddet sonra Frank geliyor. Üstünde siyah kot, siyah tişört ve her zamanki spor ayakkabıları, yüzünde ise so-murtuk bir ifade var.

“Böyle koşamazsın,” diyor annem hemen.

“Evet, koşabilirim.”

“Hayır, koşamazsın. Hiç antrenman şortun yok mu?”

“Antrenman şortu mu?”

Frank’in tiksinti ifadesi öyle korkunç ki gülmeden edemi-yorum.

“Antrenman şortunun nesi varmış?” diyor annem savun-maya geçerek. “Siz genç insanların sorunu bu. Açık görüşlü değilsiniz. Önyargılısınız.”

Siz genç insanlar. Anne nutuklarından birinin yaklaşmakta olduğunu gösteren üç kelime. Oturma odasının kapısından anneme bakıyorum ve diğer belirtilerin de baş göstermeye başladığını görüyorum. Gözleri düşünceli. Belli ki söyleyecekleri var. Hızlı nefes alıyor...

Ve bingo.

“Biliyor musun, Frank, sadece tek bir beden var!” Ona dönüyor. “Onun değerini bilmelisin! Ona iyi bakmalısın! Beni endişelendiren, sağlıkla ilgili hiçbir fikrinin olmayışı. Fit olmakla ilgili hiçbir fikrinin olmayışı. Tek yemek istediğin abur cubur...”

“Biz senin yaşına geldiğimizde uzuvlarımızın yerine robotik parçalar takacaklar,” diyor Frank hiç oralı olmadan. “O yüzden...”

“Senin yaşında kaç insanda diyabet çıktığını biliyor musun?” diye devam ediyor annem. “Bugünlerde kaç genç obez oluyor, biliyor musun? Kalp hastalıklarından bahsetmek bile istemiyorum.”

“Tamam, kalp hastalıklarından bahsetmene gerek yok,” diyor Frank sakince ve annemi daha da çileden çıkıyor.

“Ve ne var biliyor musun? Hepsi o korkunç televizyonların suçu. Senin yaşındaki bazı çocuklar koltuktan bile kalkamıyor!”

“Kaç kişi?” diye soruyor Frank meydan okuyarak.

“Ne?” Annem şaşırıyor, ona bakıyor.

“Benim yaşındaki kaç çocuk koltuktan kalkamıyor? Çünkü bu bana biraz palavra gibi geldi. *Daily Mail*’de mi okudun?”

Annemin gözleri şimdi ateş saçıyor. “Azımsanmayacak sayıda.”

“Mesela... Üç? Çünkü bacaklarını kırmışlar.”

Kıkırdamama hâkim olamıyorum ve annem bana da ateş saçı gözlerle bakıyor.

“Sen istediğin kadar benimle dalga geç,” diyor Frank’e. “Ama ben bir anne olarak sorumluluğumu ciddiye alıyorum. Senin bir koltuk patatesi olmana izin vermeyeceğim. Atardamarlarının sertleşmesine izin *vermeyeceğim*. Bir istatistiğe dönüşmene izin *vermeyeceğim*. Hadi gel. Koşuyoruz. Isınmayla başlayacağız. Beni takip et.”

Annem kollarını da sallayarak uygun adım yürümeye başlıyor. Bu hareketleri Davina egzersiz DVD’sinden tanıyorum. Az sonra Frank de ona katılıyor, kollarını sallıyor ve gözlerini komik bir şekilde deviriyor. Gülmeme engel olmak için yumruğumu ağzıma tıkmak zorunda kalıyorum.

“Karnını da hisset,” diyor annem Frank’e. “Pilates yapmalısın. Hiç plank diye bir egzersiz duydun mu?”

“Bir huzur ver!” diye mırıldanıyor Frank.

“Şimdi, esne...”

Diz arkası bağlarını esnetmek için yere eğildiklerinde Felix hoplayıp zıplayarak hole giriyor. “Yoga!” diye bağırıyor neşeyle.

“Ben de yoga yapabilirim. Ben ÇOK HIZLI yoga yapabilirim.”

Sırtüstü uzanıyor ve bacaklarıyla havayı tekmeliyor.

“Harika yoga,” diyorum ona. “Çok hızlı yoga yapıyorsun.”

“Ve GÜÇLÜ yoga.” Felix bana ciddi bir ifadeyle bakıyor.

“Ben en güçlü yogayım.”

“Sen en güçlü yogasın,” diye onaylıyorum.

“Pekâlâ.” Annem kafasını kaldırıyor. “Evet, Frank, bugün fazla zorlamayacağız. Sadece kısa bir koşu...”

“Ya sınav?” diye araya giriyor Frank. “Çıkmadan önce sınav da çekmemiz gerekmiyor mu?”

“Sınav mı?” Annemin bir an yüzü düşüyor.

Annemi Davina’nın DVD’si eşliğinde sınav çekerken gördüm. Pek hoş bir manzara değildi. Küfrediyor, terliyor ve beş sınavdan sonra pes ediyor. “Yani... Tamam, olur.” Kendini topluyor. “İyi fikir, Frank. Birkaç sınav çekebiliriz.”

“Otuz taneye ne dersin?”

“Otuz mu?” Annemin rengi atıyor.

“Ben başlarım,” diyor Frank ve yere yatıyor. Hiç vakit kaybetmeden yüzünü yere yaklaştırıp kollarıyla ritmik hareketlerle kendini yukarı itiyor. Bu konuda gerçekten iyi. *Gerçekten* iyi.

Annem, Frank’e birden bir file dönüşüvermiş gibi bakıyor.

“Sen yapmayacak mısın?” diye soruyor Frank harekete ara vermeden.

“Tamam,” diyor annem ve elleriyle dizlerinin üstüne çöküyor. Birkaç sınav çekiyor, sonra duruyor.

“Yetişemiyor musun?” diyor Frank nefes nefese. “Yirmi üç... Yirmi dört...”

Annem birkaç sınav daha çekiyor, sonra nefes nefese duruyor. Bundan hiç keyif almıyor.

“Frank, bunu yapmayı nereden öğrendin?” diyor, Frank sınav çekmeyi bitirdiğinde. Annemin sesi neredeyse öfkeli, sanki Frank onu kandırmış gibi.

“Okulda,” diyor Frank kısaca. “Spor dersinde.” Dizlerinin üstünde duruyor ve şeytani bir ifadeyle gülümsüyor. “Ayrıca koşabiliyorum da. Koşu takımındayım.”

“Ne?” Annem afallıyor. “Bana hiç söylememiştin.”

“Artık gidelim mi?” Frank ayağa kalkıyor. “Kalp krizi kurbanı obez bir genç olmak istemiyorum.” İki kişi kapıya yönelirken Frank’in, “Çoğu orta yaşlı kadının sınav çekmediğini biliyor muydun? *Daily Mail*’de okudum,” dediğini duyuyorum.

Kırk dakika sonra nefes nefese içeri giriyorlar. Daha doğrusu annem nefes nefese. Frank adamakıllı terlememiş bile ama annem her an yere yığılacakmış gibi görünüyor. Yüzü kıpkırmızı ve saçları darmadağın. Destek almak için tırabzana tutunuyor ve lokomotif gibi soluyor.

Babam, “Koşu nasıldı?” diyerek hole giriyor, derken annemin hâlini görünce susuyor. “Sen iyi misin, Anne?”

“İyiyim,” diyor annem güç bela. “İyiyim. Frank de iyiydi.”

“Frank’i boş ver, sen nasılsın?” Babam hâlâ anneme bakıyor. “Kendini fazla zorlamış olmayasın, Anne? Ama ben seni fit sanıyordum!”

“Fitim!” diye bağılıyor annem. “Beni kandırdı!”

Frank sahte bir üzüntüyle başını sallıyor. “Annemin kar-diyo üzerinde biraz daha çalışması lazım,” diyor. “Unutma, anneciğim, sadece tek bir beden var. Onun değerini bilmelisin.”

Ve bana göz kırpıp bir havalarla oyun odasına geçiyor.

Yani Frank haklı aslında.

Ama annem de haklı. Herkes haklı.

Frank annemle o koşuya çıktıktan sonraki on saati bilgisayar oyunu oynayarak geçirdi. *Tam tamına on saat.* Annemle babam bütün gün Felix’le birlikte dışarıdaydı, onu birkaç doğum günü partisine götürdüler ve Frank’e onlar dışarıdayken ödevlerini yapmasını söylediler. Frank, “Tamam,” dedi ve sonra bilgisayarını açtı.

Şimdi pazar sabahı ve annem teniste, babam da bahçede bir şeylerle uğraşıyor. Ben küçük odada televizyon izlerken Frank kapıda beliriyor.

“Selam.”

“Selam.” Siyah güneş gözlüklerim gözümde ve kafamı çevirmiyorum.

“Dinle, Audrey, Linus sık sık bizim evde takılacak. *LOC* takımımnda. Bence onu tanımalısın.”

Linus ve *onu tanımalısın* kelimelerini duyduğum anda gerilmeye başladım bile.

“Neden onu tanımam gereksin ki?” diye itiraz ediyorum.

“Bize gelmekten rahatsız oluyor. Geçen gün olanlar yüzünden. Hani sen kaçıp gittin ya? O da biraz korktu.”

Kaşlarımı çatıp Frank’e bakıyorum. Olanları hatırlamak istemiyorum.

“Rahatsız olmasına gerek yok,” diyorum kollarımı dizlerime dolayıp.

“Evet, ama oluyor işte. Seni rahatsız ettiğini düşünüyor.”

“Eh, ona anlat o zaman. Biliyorsun işte. Durumu...”

“Anlattım.”

“E, o zaman?”

Sessizlik. Frank mutsuz görünüyor.

“Linus eğer buraya gelmekten rahatsız olursa başka bir *LOC* takımına katılabilir,” diyor. “Ve oyunda gerçekten çok iyi.”

“Takımda başka kim var?” Frank’e doğru dönüyorum.

“Okuldan iki çocuk. Nick ve Rameen. Onlar online oynuyor. Ama Linus’la ikimiz strateji kuruyoruz. Uluslararası *LOC* turnuvasının seçmelerine katılacağız ve seçmeler on sekiz temmuzda, bu yüzden çok çalışmamız lazım. Ödül altı milyon dolar.”

“Ne?” Kafamı kaldırıp ona bakıyorum.

“Ciddiyim.”

“Altı milyon dolar mı kazanacaksın? Sadece *LOC* oynayarak?”

“Sadece *LOC* oynayarak değil,” diyor Frank sabırsızca. “*LOC* yeni gösteri sporu.” Onu uzun zamandır hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. “Turnuva Toronto’da düzenlenecek.

Devasa bir stadyum kuruyorlar. Yarışmacılar oraya gidecek. Büyük para. Annemle babam bunu anlamıyor. Bilgisayar oyuncusu olmak da artık bir kariyer.”

“Hım,” diyorum kuşkuyla.

Okuldaki kariyer fuarlarından birine katılmışım. Ve hiçbir standta, “BİLGİSAYAR OYUNCUSU OLUN!” yazan bir afişin altında oturan insanlar görmedim.

“Linus’un burada kendini rahat hissetmesi lazım,” diye sadede geliyor Frank. “Takımımından ayrılmasına izin veremem.”

“Sen onun evine gitsen olmaz mı?”

Frank kafasını iki yana sallıyor. “Denedik. Büyükannesi orada. Kadında şu bunama şeysi var. Bir rahat vermiyor. Bağırıyor, ağlıyor... Bazen Linus’u bile tanımıyor. Ne bileyim, aniden buzdolabında ne var ne yoksa boşaltmaya başlıyor falan. Sürekli ona göz kulak olmak zorundalar. Linus ödevlerini de okulda yapıyor zaten.”

“Peki.” Bunu sindirmeye çalışıyorum. “Zavallı Linus. Yani... Ona benim açımdan sorun olmadığını söylesen.”

“Telefon numaranı istedi ama...” Frank omuz silkiyor.

“Ofl”

Şu anda bir telefon numaram yok. Bir bu eksikmiş gibi bir de telefon karşıtı oldum. Fobik değil, sadece karşıt.

Frank bunu milyon yıl dahi geçse anlayamaz.

Arkasını dönüp gidiyor ve televizyonda *You’ve Been Framed*’i açıyorum. Felix de izlemek için yanıma geliyor ve birlikte koltuğa kıvrılıyoruz. Felix yürüyen ve konuşan bir oyuncak ayıcık gibi. Yumuşak ve tam sarılmalık. Ve karnına bastırırsanız her defasında gülüyor. Kafası karahindiba gibi kıvrıcık sarı saçlarla

kaplı, yüzü her zaman aydınlık ve umut dolu. Onun başına hayatı boyunca asla bir aksilik gelmemeli gibi hissediyorsunuz.

Sanırım annemle babam bir zamanlar benim için de aynen böyle hissetmişti.

“Okul nasıl, Felix?” diyorum. “Aidan’la hâlâ arkadaş mısınız?”

“Aidan şuçiçeği oldu,” diyor.

“Suçiçeği mi?”

“Şuçiçeği,” diye düzeltiyor beni, aptalmışım gibi. “Şuçiçeği.”

“Ah, tabii.” Başımınla onaylıyorum. “Umarım sana da bu-
laşmaz.”

“Ben suççukleriyle kılıcımla savaşacağım,” diyor ciddiyetle. “Ben çok güçlü bir savaşçıyım.”

Siyah güneş gözlüklerimi çıkarıp onun küçük yuvarlak yüzüne bakıyorum. Göz göze bakabildiğim tek kişi Felix. Annemle babamın gözleri... Mümkün değil. Endişe, korku ve çok fazla bilgiyle dolular. Ve çok fazla sevgiyle; bilmem anlaşıyor muyum? Onların gözlerine baktığımda bu sevgi sel gibi üzerime boşanıyor. Öfkeleriyle birlikte. Ki öfkeli olmakta sonuna kadar haklılar. Öfkeleri bana karşı değil, tabii ki bana karşı değil. Yine de... Zehirli bir his.

Frank bana her baktığında gözlerinde küçük bir korku var. *İmdat, ablam delirdi, ne yapmalıyım*, der gibi. Korkmak istemiyor ama korkuyor. Elbette korkacak. Ablası evde bir odada saklanıyor ve siyah güneş gözlükleri takıyor. Korkmayıp da ne yapacak?

Öte yandan Felix’in mavi gözleri su gibi transparan ve sakinleştirici. Kendisinin Felix olduğu gerçeği dışında pek fazla bir şey bilmiyor.

“Merhaba, sen,” diyorum ve yüzümü yüzüne bastırıyorum.

“Merhaba, sen.” Daha da yaklaşıyor. “Kardan adam yapmak ister misin?”

Felix’in hafiften *Karlar Ülkesi* bağımlılığı var ama bu yüzden onu suçlayamam. Ben de Karlar Kraliçesi Elsa’yı kendime yakın hissediyorum. Gerçi içimden gelen bir sevgiyle buzları eritebileceğimden emin değilim. Ben olsam buz kıracağıyla kırardım herhâlde.

“Audrey.” Frank’in sesi. “Linus geldi. Sana bunu gönderdi.”

Başımı Felix’ten ona çevirdiğimde yine siyah gözlüklerim gözümde.

Frank bana katlanmış bir kâğıt uzatıyor.

“Ah,” diyorum elim ayağıma dolaşarak ve kâğıdı alıyorum. “Tamam.”

Frank uzaklaşırken kâğıdı açıyorum, yabancı el yazısını okuyorum.

Selam. Geçen gün için özür dilerim. Seni korkutmak istemedim.

Linus

Ah, Tanrım.

Demek istediğim, *pek çok açıdan* ah, Tanrım. Öncelikle, beni korkuttuğunu düşünüyor. (Ve gerçekten korkuttu ama korkunç biri olduğu için değil.) İkincisi, özür dileme ihtiyacı duyuyor ve bu bana kendimi kötü hissettiriyor. Üçüncüsü, şimdi ne yapacağım?

Bir süre düşünüp altına şöyle yazıyorum:

Hayı: ben özür dilerim. Bende tuhaf bir şey var.
Mesele sen değilsin.

Audrey

“Felix,” diyorum. “Git ve bunu Linus’a ver. *Linus*,” diye tekrarlıyorum bana boş gözlerle bakınca. “Frank’in arkadaşı. Linus? Hani şu büyük abi?”

Felix kâğıdı alıyor ve bir süre dikkatlice inceliyor. Sonra katlıyor, cebine koyuyor ve treniyle oynamaya başlıyor.

“Felix, hadi.” Onu dürtüyorum. “Kâğıdı Linus’a ver.”

“Ama cebime oturdu,” diye karşı çıkıyor. “O benim cep kâğıdım.”

“O senin değil. O bir not.”

“Ben cep kâğıdı istiyorum!” Ulumaya başlamak üzere yüzünü buruşturuyor.

Tanrı aşkına. Filmlerde bir köpeğin tasmaına not tutuşturuyorlar ve köpek itaatkâr bir şekilde götürüyor. Hiç böyle saçmalıklar olmuyor.

“Tamam, Felix, bir cep kâğıdın olabilir,” diyorum çaresizce. “O da neyse artık. Al bakalım.” Dergiden bir sayfa yırtıp katlıyorum, cebine sokuyorum. “Şimdi diğer notu Linus’a ver. Oyun odasında.”

Felix nihayet gidiyor ama notun adresine ulaşacağından emin değilim. Felix’in onu çöpe atması veya DVD oynatıcıya sokması veya varlığını unutmaması bin kez daha muhtemel. *You’ve Been Framed*’i izlemeye ve notu unutmaya çalışıyorum.

Ama iki dakika sonra Felix elinde notla geliyor ve heyecanla “Oku! Cep kâğıdını oku!” diyor.

Kâğıdı açıyorum. Linus yeni bir satır eklemiş. *Kim Kiminle Nerede* oyunu gibi oldu.

Frank anlattı. Senin için zor olmalı.

Kâğıdı dizimin üstüne koyup düzeltiyorum ve şöyle yazıyorum:

Sorun değil. Yani pek hoş bir durum değil ama. Her neyse. Umarım oyunu kazanıyorsunuzdur Bu arada harika bir Atticus Finch'tin.

Muhteşem Köpek Felix'le kâğıdı gönderiyorum ve ekrana bakıyorum ama artık televizyon izlemiyorum, sadece bekliyorum. Çok uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım. Yani güvenli gördüğüm insanlar dışında hiç kimseyle iletişime geçmemiştim. Ne kadar olmuştur? Bilemiyorum. Belki aylar. Derken Felix geri dönüyor ve kâğıdı elinden kapıyorum.

Teşekkürler. Oyuna gelince, aslına bakarsan Frank sana yazdığım için şu anda sinirden köpürüyor. Kötü bir arkadaşımışsın, Audrey.

Adımı nasıl yazdığına bakıyorum. Samimi geliyor. Beni bir yerden yakalamış gibi geliyor. Sesini adımı söylerken duymaya çalışıyorum. *Audrey.*

“Kelimeleri çiz,” diye bastırıyor Felix. Kuryeliğe kendini iyice kaptırdı. “Kelimeleri çiz.” Kâğıdı çekiştiriyor. “Kelimeler!”

Artık bu kâğıdı Felix’le geri göndermek istemiyorum. Kâğıdı katlayıp yalnız kaldığımda bakabileceğim bir yere koymak istiyorum. El yazısını incelemek istiyorum. Kalemle adımı yazışını hayal etmek istiyorum. *Audrey*.

Okul eşyalarımın durduğu komodinden yeni bir kâğıt alıyorum ve şöyle yazıyorum:

*Neyse, seninle sohbet etmek -ya da bu her neyse-
güzeldi
Görüşürüz.*

Kâğıdı Felix’le gönderiyorum ve yarım dakika sonra cevap geliyor:

Görüşürüz.

İlk kâğıt hâlâ elimde; üstünde adım yazan kâğıdı yüzüme bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Sabununun ya da şampuanının kokusunu alır gibi oluyorum. Felix burnunu diğer kâğıda bastırıyor ve kocaman gözleriyle bana bakıyor.

“Cep kâğıdın *kaka* gibi kokuyor,” diyor ve kahkahalara boğuluyor.

İnsanın modunu bozmak konusunda dört yaşında bir çocuk gibisi yoktur.

“Teşekkürler, Felix.” Saçlarını karıştırıyorum. “Harika bir kuryesin.”

“Daha fazla kelime çiz,” diyor kâğıda vurup. “Daha fazla kelime.”

“Konuşmamız bitti,” diyorum ama Felix bir boya kalemi alıyor ve bana uzatıyor.

“Kırmızı kelimeler yap,” diye emrediyor. “*Felix* yap.”

“Felix,” yazıyorum ve ben onu bir kez daha kendime çekip sımsıkı sarılırken kâğıda sevgi dolu gözlerle bakıyor.

Nedense kendimi neşeli hissediyorum. İçimdekileri dökmüş gibi. Size aşırı tepki veriyormuşum görünüyor olabilir ama hâlâ fark etmediyseniz söyleyeyim, ben Aşırı Tepkiler Kraliçesi’yim.

İşin aslı, yeni birileriyle hiç iletişime geçmediğinizde çaptan düşünüyorsunuz. Yeniden sosyalleşmeye başladığınızda ise bu biraz yorucu geliyor. Dr. Sarah beni bu konuda uyarmıştı. En ufak işlerin veya yeni adımların bile beni yormasını doğal karşılamalıymışım. Ve ister inanın ister inanmayın, bu aptal küçük not değiş tokuşu benim için yorucuydu.

Ama güzeldi.

BENİN KUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM - FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN, 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Kamera kapalı bir kapiya doğru ilerler.

AUDREY (DIŞ SES)

**Burası babamın çalışma odası. Ofise
gitmediği zamanlar burada çalışır.**

**Kapı bir el tarafından itilerek açılır. Babayı çalışma
masasının üstüne kapaklanmış, hafiften horlarken görürüz.
Ekranında spor bir Alfa Romeo vardır.**

AUDREY (DIŞ SES)

Baba? Uyuyor musun?

Baba yerinden sıçrar ve hemen bilgisayarın ekranını kapatır.

BABA

**Uyumuyordum. Düşünüyordum. Eee,
annenin hediyesini paketledin mi?**

AUDREY (DIŞ SES)

**O yüzden geldim. Paket kağıdın var
mı acaba?**

BABA

Var.

Baba bir kâğıt rulonası uzatır ve ruloyu Audrey'ye uzatır.

BABA

Ve bak başka ne var!

Baba beyaz bir pasta kutusu çıkarır ve ağzını açıp kocaman bir doğum günü pastası gösterir. Üzerinde beyaz kremayla kocaman "39" yazmaktadır.

Bir sessizlik olur.

AUDREY (DIŞ SES)

Baba, annemin pastasına neden "39" yazdırdın?

BABA

Niç kimse kişiye özel bir doğum günü pastası için fazla yaşlı değildir.

(kameraya göz kırpar)

Ben değilim mesela.

AUDREY (DIŞ SES)

Ama annem 39 yaşında değil ki.

BABA

(şaşkınlıkla)

Evet, öyle.

AUDREY (DIŞ SES)

Hayır, değil.

BABA

Evet, öy.

Babanın cümlesi yarıda kesilir ve ağız açık kalır. Dehşet içinde öce pastaya, sonra kameraya bakar.

BABA

Ah, Tanrım. Sorun eder mi acaba?
Elbette etmez. Değil mi? Yani sadece
bir yaş, abartılacak bir şey yok.

AUDREY (DIŞ SES)

Baba, hem de ÇOK sorun eder.

Baba paniğe kapılmıştır.

BABA

Size yeni bir pasta lazım. Ne kadar
zamanınız var?

Aşağıdan kapının vurulduğu duyulur.

ANNE (KARENİN DIŞINDAN)

Ben geldim!

BABA

(dehşet içinde)

Audrey, ben şıadı ne yapacağım?

AUDREY (DIŞ SES)

Düzeltebiliriz. 38'e çeviririz.

BABA

Neyle?

Tipex kutusuna uzanır.

AUDREY (DIŞ SES)

Hayır!

Kapı çalınır ve Frank içeri girer.

FRANK

Annem geldi. Doğum günü partisine
ne zaman başlıyoruz?

Baba bir gazlı kalemin kapağını çıkarmaktadır.

BABA

Bunu kullanacağım.

AUDREY (DIŞ SES)

Hayır! Frank, hemen mutfaka in.
Bise krema veya onun gibi bir
şey lazım. Yazı yazabileceğimiz
yenilebilir herhangi bir şey. Ama
annem ne yaptığını anlamasın.

FRANK

(şaşkınlıkla)

Yazı yazılabilecek yenilebilir bir
şey mi?

BABA

Badi, çabuk ol!

Frank ortadan kaybolur. Kamera pastaya odaklanır.

AUDREY (DIŞ SES)

Yaşını nasıl yanlış hesaplıyorsun?

Yani bunu nasıl bağardın ki?

BABA

(başını ellerinin arasına alarak)
Bilmiyorum. Bütün bir ayı gelecek
yılın finans raporlarını yazarak
geçirdim. Aklim tamamen gelecek
yılıda. Galiba arada bir yıl
atladım.

Frank alinde Heinz ketçap şişesiyle odaya dalar.

AUDREY (DIŞ SES)

Ketçap mı? Şaka mı bu?

FRANK

(savunmaya geçerek)
Ya, ne yapacağınızı bilmiyorum ki!

baba şişeyi alır.

BABA

Şu 9'u ketçapla 8'e çevirebiliriz
değil mi?

FRANK

Annemi kendiremaisın.

AUDREY (DIŞ SES)

Bütün rakamların üstünden ketçapla
geç. Hatta Usualü ketçapla kapla.
Ketçap pastesi olsun.

FRANK

Yapmayın! Kim pastanın üstünü
ketçapla kaplar ki?

BABA

(aceleyle pastayı kaplarken)

Anneniz ketçap sever. Sorun
olmayacak. Gayet iyi oldu.

Pekâlâ, işte size bir hayat dersi. Bir doğum günü pastasını sakın ketçapla düzeltmeye çalışmayın. Tipex bile daha iyi olabilir.

Babam pastayı getirdiğinde annemin ağzı açık kaldı. Ve iyi anlamda değil. Beyaz kremayla kaplı bir pastanın üstünü ketçaba bularsanız, *Teksas Testere Katliamı*’ndan fırlamış gibi görünüyor.

Hepimiz ekstra yüksek sesle, “İyi ki doğdun, anne!” diye şarkı söylemeye başladık. Şarkı biter bitmez ve annem (bir adet) mumunu üfledikten hemen sonra babam “Harika! Ben pastayı götürüp keseyim...” diyecek oldu.

“Dur bir dakika,” dedi annem, babamın elini tutup. “Bu ne? Ketçap değil, değil mi”

“Heston Blumenthal’ın tarifi,” dedi babam tereddütsüz. “DeneySEL.”

“Hım.” Annem hâlâ çok şaşkın görünüyordu. “Ama bu...” Annem kimsenin müdahale etmesine fırsat vermeden peçeteyle ketçabı sıyırdı. “Tahmin etmiştim! Altında bir mesaj var.”

“Bir şey yok,” dedi babam hemen.

“Ama altında beyaz krema var!” Annem ketçaptan kalanları da sildi ve hepimiz kırmızı-beyaz pastaya çıt çıkarmadan bakakaldık.

“Chris,” dedi annem sonunda tuhaf bir sesle. “Burada neden otuz dokuz yazıyor?”

“Yazmıyor! Otuz sekiz yazıyor. Bak.” Babamın eli ketçap kalıntılarının üzerinde dolaştı. “Sekiz işte.”

“Dokuz.” Felix kendinden emin bir şekilde pastayı gösterdi. “Dokuz.”

“O bir sekiz, Felix!” dedi babam sertçe. “Sekiz!”

Felix’in pastaya şaşkın şaşkın baktığını görebiliyordum ve onun için üzüldüm. Bizimkiler gibi kaçık bir anne babası varken bu çocuk nasıl bir şey öğrenecek ki?

“Dokuz, Felix,” diye fısıldadım kulağına. “Babam şaka yapıyor.”

“Beni otuz dokuz yaşında mı zannediyorsun?” Annem babama döndü. “Ben otuz dokuz mu gösteriyorum? Böyle mi düşünüyorsun?” Annem yüzünü ellerinin arasına alıp ateş saçan gözlerle babama baktı. “Bu otuz dokuz yaşında bir insanın yüzü mü? Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Belki de babam pastayı çöpe atsa daha iyi olurdu.

Babam bu akşam annemi doğum günü yemeğine çıkarıyor. Evde aniden peyda olan parfüm bulutları da bunun kanıtı. Annem gece dışarı çıkarken pek sade değildir. Her zaman söylediği gibi, üç çocuğu olduğundan beri hiç sosyal hayatı kalmadığından, arada bir dışarı çıktığında arayı bol parfüm,

eve-liner, saç spreyi ve yüksek topuklularla kapatmaya çalışır. Merdivenleri takır tukur inerken kolunun arkasında dağılmamış bir bronzlaştırıcı lekesi görüyorum ama ona söylemiyorum. Doğum gününde olmaz.

“İdare edebilecek misin, tatlım?” Ellerini omuzlarıma koyuyor ve endişeli gözlerle bana bakıyor. “Numaralarımızı biliyorsun. Herhangi bir sorun olursa hiç çekinme, Frank’e bizi aramasını söyle, tamam mı?”

Annem telefon konusunda çok iyi olmadığını biliyor. Bu nedenle bu akşam aslında Frank bebek bakıcılığı yapıyor, ben değil.

“Sorun olmayacak, anne.”

“Elbette,” diyor ama omuzlarımı bırakmıyor. “Tatlım, kendini yorma. Erkenden yat.”

“Tamam,” diye söz veriyorum.

“Ve Frank...” Hole geçerken başını yukarı kaldırıyor. “Sen de sadece ödevlerini yapacaksın. Çünkü bunu yanımda götürüyorum.”

Muzaffer bir edayla bilgisayarın güç kablosunu kaldırıp gösteriyor ve Frank’in ağzı açık kalıyor.

“Yoksa sen?..”

“Bilgisayarının kablosunu mu aldım? Evet, genç adam, öyle yaptım. Bu gece o bilgisayarın bir nanosaniyeliğine bile açılmasını istemiyorum. Ödevini bitirirsen televizyon izleyebilirsin ya da kitap okuyabilirsin. Biraz Dickens oku!”

“Dickens,” diye tekrarlıyor Frank küçümseyici bir tonla.

“Evet, Dickens! Neden olmasın Frank? Ben senin yaşındayken...”

“Biliyorum,” diye onun sözünü kesiyor Frank. “Dickens’ı görmeye giderdin. Ve adam yıkılıyordu.”

Annem gözlerini deviriyor. “Çok komik.”

“Evet! Doğum günü kızı neredeymiş bakalım?” Babam merdivenleri hızla iniyor ve tıraş losyonunun kokusunu da beraberinde getiriyor. Bu anne babaların aşırı parfüm sıkma olayı nedir sahiden? “Pekâlâ, idare edebileceksiniz, değil mi?” Bana ve Frank’e bakıyor. “Hemen sokağın köşesinde olacağız.”

Annemle babam bir türlü evden çıkamıyor. Annem son bir kez Felix’i kontrol ediyor ve babam bahçedeki fiskiyeleleri açık bıraktığını hatırlıyor ve sonra annem Sky+’ın *EastEnders*’ı kaydettiğinden emin olmak istiyor.

En sonunda onları dışarı sepetliyoruz ve Frank’le birbirimize bakıyoruz.

“Bir saate falan dönerler,” diye tahmin yürütüyor Frank ve oyun odasına yöneliyor. Onun peşinden gidiyorum çünkü yapacak başka bir şeyim yok ve yeni aldığı *Scott Pilgrim*’i okuyabilirim. Frank bilgisayarına gidiyor, okul çantasını karıştırıyor ve bir güç kablosu çıkartıyor. Kabloyu bilgisayara takıyor, cihazı açıyor ve *LOC* oyunu ekranda beliriyor.

“Annemin kabloyu alacağını biliyor muydun?” diye soruyorum etkilenerek.

“Yapmadığı şey değil. Bu yüzden bende beş altı tane daha var.” Oynamaya başladığında gözleri parlıyor ve artık onunla konuşmanın anlamsız olacağını biliyorum. *Scott Pilgrim* için etrafa bakınıyorum. Kitabı boş bir *Hula Hoops* paketi- nin altında buluyorum ve koltuğa kıvrılıp okumaya başlıyorum.

Fakat bir dakika sonra başımı kaldırıncı annemi topuklu ayakkabılarıyla kapıda dikilirken görüyorum. Bu nasıl oldu?

“Anne.” Şaşıp gözlerimi kırpttırıyorum. “Sen çıkmamış mıydın?”

“Telefonumu almak için geri geldim.” Sesi tatlı ve aynı zamanda kaygı verici. “Frank? Ne yapıyorsun sen?”

Tanrım. Frank. Frank! Endişeyle başımı çeviriyorum. Frank hâlâ mouse’u hareket ettiriyor ve kulaklıkları takılı.

“Frank!” diye gürüyor annem ve Frank başını kaldırıyor.

“Ever?”

“Ne yapıyorsun?” diyor annem aynı tatlı ve kaygı verici ses tonuyla.

“Dil laboratuvarı,” diyor Frank anında.

“Dil... neyi?” Annem faka basmış görünüyor.

“Fransızca ödevi. Kelime testi programı. Yapmak için eski bir kablo bulmak zorunda kaldım. Sorun etmezsin diye düşündüm.”

Monitörü gösteriyor ve ekranda kocaman kırmızı bir fontla *armoire* ve ardından maviyle *gardırop* yazdığını görüyorum.

Vay canına! Bunu açmak için gerçekten hızlı hareket etmiş olmalı.

Aslında *LOC* oynamak reaksiyon sürenizi *gerçekten* geliştiriyor. Orası bir gerçek.

“Deminden beri dil laboratuvarında mıydın?” Annem gözlerini kısıp ters ters bana bakıyor ve başımı çeviriyorum. Bu işe bulaşmayacağım.

“Ben *Scott Pilgrim* okuyordum,” diyorum gerçeği söyleyerek.

Annem yine Frank'e dönüyor. "Frank, bana yalan mı söylüyorsun?"

"Yalan mı?" Frank incinmiş görünüyor.

"Bana öyle bakma! Şimdi elini vicdanına koy ve bana doğruyu söyle. Ödevini mi yapıyorsun gerçekten?"

Frank bir süre ona bakıyor. Sonra yüzünde üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallıyor. "Siz yetişkinler hep gençlerin yalan söylediğini düşünüyorsunuz. Gençlerin yalan söylediğini varsayıyorsunuz. Tüm mesele bu. Gerçekten üzücü."

"Ben bir şey varsaymıyorum..." diye başlıyor annem ama Frank onun sözünü kesiyor.

"Öyle yapıyorsun! Tek yaptığın on sekiz yaşın altındaki herkesin patolojik, dürüstlükten yoksun, insanlık dışı varlıklar olduğuna inanmak. Ama biz de sizin gibi insanız ve sen bunu anlamıyorsun!" Frank'in yüzü birden tutkulu bir ifadeye bürünüyor. "Anne, bir kez olsun oğlunun doğru olanı yaptığına inanamaz mısın? Bir kez olsun bana biraz güvenemez misin? Bak, eğer bilgisayarını kapatmamı ve Fransızca ödevimi yapmamamı istiyorsan tamam. Yarın öğretmene böyle söylerim."

Annem, Frank'in konuşmasından etkilenmiş benziyor. Hatta bayağı yumuşamış görünüyor.

"Ben sana yalan söylüyorsun demedim! Ben sadece... Eğer Fransızca ödevini yapıyorsan sorun yok. Devam et. Sonra görüşürüz."

Annem tak tak sesleriyle koridorda yürüyüp gidiyor ve az sonra sokak kapısının kapandığını duyuyoruz.

"Sen hastasın," diyorum başımı kitabımdan kaldırmadan.

Frank cevap vermiyor. Çoktan oyununa gömülmüş bile. Sayfayı çevirip Frank'in mırıldanmalarını dinliyorum ve acaba gidip bir sıcak çikolata mı yapsam diye düşünürken birinin cama var gücüyle vurduğunu duyuyorum.

"FRAAAAAAAAAANK!"

Yerimden tavana sıçırıyorum ve soluklarım hızlanıyor. Annem camdan içeri bakıyor, yüzü şeytanımsı bir canavar gibi. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Chris!" diye bağırıyor. "BURAYA GEL! ONU SUÇ ÜSTÜ YAKALADIM!"

Annem buraya nasıl çıktı ki? Oyun odasının camı yerden yaklaşık iki metre yukarıda.

Frank'e bakıyorum ve resmen ödünün koptuğunu görebiliyorum. *LOC*'u kapatmış ama annem çoktan gördü bile. Yani görmemiş olmasının imkânı yok.

"Sen kaşındın," diyorum.

"Lanet olsun." Frank'in suratı ekşiyor. "Beni dikizlediğine inanamıyorum."

"Chris!" diye bağırıyor annem. "Yardım et! Ben... Aaaaah!"

Annemin yüzü camdan kayboluyor ve güm diye bir ses geliyor.

Aman Tanrım. Ne oldu öyle? Ayağa fırlayıp arka kapıya koşuyorum. Oyun odasının camı bahçeye bakıyor ama dışarı çıktığımda annemi hiçbir yerde göremiyorum. Tek görebildiğim, Felix'in oyun evinin, oyun odasının penceresinin altına çekildiği. Ama çatısı kırılmışa benziyor ve...

Hayır.

Olamaz.

Annemin ayakları oyun evinin tepesinden dışarı fırlamış, topukluları hâlâ ayağında.

Frank arka kapıya geliyor ve benim gördüğüm manzarayı o da görüyor. Eliyle ağzını kapatıyor. Ona bir dirsek atıyorum.

“Kes şunu! Yaralanmış olabilir! Anne, iyi misin?” diye sesleniyorum oyun evine doğru koşarak.

“Anne!” Derken babam da olay yerinde bitiyor. “Ne oldu? Ne yapıyordun orada?”

“Camdan içeri bakıyordum,” diyor annemin boğuk sesi. “Çıkar beni buradan. Sıkıştım.”

“Oyun evinin tepesine çıkmanın Felix’e kötü örnek olduğunu sanıyordum, anne,” diyor Frank sakince ve öfke dolu bir nida duyuyorum.

“Seni küçük...” O sırada annemin sesinin boğuk gelmesi iyi bir şey sanırım.

Annemi oradan çıkarmak için babam, Frank ve ben hep birlikte uğraşıyoruz ve nihayet çıktığında daha iyi bir ruh hâlinde olduğunu söyleyemem. Saçlarını düzeltirken sinirden titriyor.

“Pekâlâ, genç adam,” diyor, asık bir yüzle yere bakan Frank’e. “Senin suyun kaynadı artık. Şu andan itibaren bilgisayar oyunu oynamanı yasaklıyorum. Hem de... Ne kadarlığına diyelim, Chris?”

“Bir gün,” diyor babam kendinden emin bir şekilde, anemse aynı anda, “İki ay!” diye cırlıyor.

“Chris!” diyor annem. “Bir gün mü?”

“Of, ne bileyim!” diyor babam savunmaya geçerek. “Beni bu işe karıştıрма.”

Annemle babam baş başa verip fısıldaşıyor, bu sırada Frank'le ikimiz ne yapacağımızı bilemez hâlde bekliyoruz. Ben içeri girebilirim sanırım ama işin nereye varacağını merak ediyorum.

Aslına bakarsanız aralarında, “Mesajı gerçekten alması lazım,” ve “Aklında yer etmeli,” gibi şeyler fısıldaşırken durup beklemek epey sıkıcı.

Ben anne olunca önce cezayı belirleyeceğim.

“Pekâlâ.” Babam sonunda kafasını kaldırıyor. “On gün. Bilgisayar yok, telefon yok, hiçbir şey yok.”

“On gün mü?” Frank babama ölüm ışınlı bakışlarından birini atıyor. “Bu çok fazla.”

“Hayır, değil.” Annem elini uzatıyor. “Telefon lütfen.”

“Ama takım arkadaşlarım ne olacak? Onları yüzüstü bırakmam. Bana takım ruhu ve kolektif çalışma ile ilgili söyledığınız onca saçmalığa ne oldu? Takımın yüz karası mı olacağım?”

“Hangi takım arkadaşları?” Annemin kafası karışmışa benziyor. “Koşu takımı mı?”

“*LOC* takımı!” diyor Frank sabırsızca. “Turnuva için çalışıyoruz. Sana milyon kez söyledim ya.”

“Bilgisayar oyunu turnuvası mı?” diyor annem abartılı bir küçümsemeyle.

“Uluslararası *LOC* turnuvası! Ödül altı milyon dolar! Bu yüzden Linus sürekli bize geliyor! Ona ne söyleyeceğim?”

“Ona meşgul olduğunu söyle,” diyor annem sertçe. “Hatta Linus’un artık gelmemesi daha iyi olur. Bence daha geniş ilgi alanları olan arkadaşlar bulmalısın. Ayrıca Audrey’yi üzdü.”

“Linus benim arkadaşım!” Frank patlamak üzere görünüyor. “Lanet olası arkadaşlarıma da yasak getiremezsin!”

Pekâlâ, *lanet olası* bir hataydı. Annemin saldırıya geçmek üzere olan bir kobra gibi kendini hazırladığını görebiliyorum.

“Lütfen küfretme, Frank,” diyor buz gibi bir sesle. “Ve evet, yasak getirebilirim. Burası benim evim. Evime kimin girip çıkacağına ben karar veririm. Audrey’nin o buradayken atak geçirdiğini biliyorsun.”

“Başka atak geçirmeyecek,” diyor Frank hemen. “Audrey, Linus’a alışmaya başladı, değil mi Audrey?”

“İyi çocuk,” diyorum zayıfça.

“Bunu sonra konuşuruz,” diyor annem. Frank’e yine buz gibi bir bakış atıyor. “Şimdi, bu akşam ödevlerini yapacağın ve başka bir güç kablosu çıkartmayacağın konusunda sana güvenebilir miyim yoksa doğum günü yemeğimi iptal mi etmeliyim? Babanla bir aydır dört gözle beklediğimiz ve şimdiden kısmen mahvettiğin akşam yemeğini?” Bacaklarına bakıyor. “Çorabım kaçmış.”

Annem böyle söyleyince insan kendini suçlu hissediyor. En azından ben kendimi kötü hissediyorum ve aslında hiçbir şey yapmadım, bu yüzden Frank çok daha kötü hissediyor olmalı. Gerçi Frank söz konusu olunca hiç belli olmaz.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıyor Frank nihayet ve annemle babamın arabaya doğru gidişini sessizce izliyoruz. Kapılarını kapattıklarını duyuyoruz ve tekrar yola koyuluyorlar.

“On gün,” diyor Frank gözlerini kapatıp.

“İki ay da olabilirdi,” diyorum kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için ama daha söyler söylemez sinir bozucu bir laf

ettiğimi fark ediyorum. “Yani... Üzgünüm. Gerçekten berbat bir şey.”

“Evet.”

İçeri giriyoruz ve mutfğa yöneliyorum. Kendime sıcak çikolata hazırlamak için su ısıtıcıyı açarken kapıda Frank’in sesini duyuyorum: “Bak, Audrey, Linus’a alışmak zorundasın.”

“Ah.” İçimde bir kıpırtı hissediyorum. Yine o isim. *Linus*. Bende böyle bir etki yaratıyor.

“Buraya gelmek zorunda. Çalışmak için bir yere ihtiyacımız var.”

“Ama annem oynamanıza izin vermiyor ki.”

“Sadece on günlüğüne.” Elini sabırsızca havada sallıyor. “Sonrasında çok ciddi çalışmamız gerekecek. Seçmeler yaklaşıyor.”

“Tamam.” Bardağıma sıcak çikolata tozu koyuyorum.

“Yani onu gördüğünde korkamazsın. Demek istediğim, korkma,” diye düzeltiyor yüzümdeki ifadeyi görünce. “Atak matak geçirmemelisin. Ciddi bir durum olduğunu biliyorum. Bu bir hastalık falan filan, hepsini biliyorum.”

Frank de birkaç defa aile terapisi grubuna gelmek zorunda kalmıştı. Aslında çok tatlıydı. Bana güzel şeyler söyledi. Benim hakkımda ve olanlar hakkında ve...

Her neyse.

“Durum şu ki Linus buraya gelmek zorunda ve annem bu konuda dırdır etmemeli,” diyor Frank. “Bu yüzden ona bakabilmelisin ve kaçmamalısın. Tamam mı?”

Bir duraksama oluyor. Kaynar suyu bardağıma döküyorum ve tozun dönerek birkaç saniye içinde harika bir sıcak çikola-

lataya dönüşmesini izliyorum. Dönüşümü sağlamak için tek gereken ekstra bir element. Her sıcak çikolata yapışımında bunu düşünürüm.

Bu da iyi bir şey değil bu arada. Çok fazla düşünüyorum. Çok fazla. Herkes bu konuda hemfikir.

“En azından deneyeceksin, değil mi?” diyor Frank.
“Lütfen?”

“Tamam.” Omuz silkip sıcak çikolatamı yudumluyorum.

BENİM MUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM – FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Anne, baba ve Frank kahvaltı masasında oturuyor. Anne Mail okuyor. Baba BlackBerry'siyle takılıyor. Kamera Frank'e züm yapıyor. Frank oikeli görünüyor ve somurtuyor.

ANNE

Eee, Frank, bugün okuldan sonra ne yapıyorsun?

Frank cevap vermiyor.

ANNE

Frank?

Frank sessiz.

ANNE

FRANK?

Anne ayağıyla babayı dörtüyor. Baba şaşkın, başını kaldırıyor.

ANNE

Chris!

İmalı bir şekilde başıyla Frank'i işaret ediyor. Baba durumu idrak ediyor.

BABA

Frank, kabalık yapma. Bıs bir aileyiz. İletişim kurmalıyız. Annene cevap ver.

FRANK

(gözlerini devirerek)
Okuldan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Bilgisayar oyunu oynamayacağım kesin.

ANNE

Eh, gömleklerini elden geçirmeni istiyorum. Ne oluyor bu gömleklere anlamıyorum. Chris, seninkileri de elden geçirebilirsiniz.

Baba, Blackberry'siyle meşgul.

ANNE

CHRIS? CHRIS?

Baba onu duymayacak kadar kendini kaptırmış.

FRANK

Baba? Aile? İletişim? Aile?

Frank elini babanın yüzüne önünde sallıyor ve baba onunun kafasını kaldırıyor. Göleceğini kirpiştirerek Frank'e bakıyor.

BABA

Hayır, bu akşam dışarı çıkamazsın.
Cezalısın, genç adam.

Baba boş yüz ifadelerine bakar ve durumu yanlış anladığını fark eder.

BABA

Yani, hım, bulaşık makinesini
boşalt.

(tekrar dener)

Kirlilerini sepete at.

(pes eder)

Annen ne diyorsa o!

Frank aniden küçük odanın kapısında beliriyor ve girizgâh falan yapmaya gerek görmeden, “Linus’u sana merhaba demesi için buraya getireceğim,” diyor.

“Tamam,” diyorum rahat ve tasasız görünmeye çalışarak. “Olur.”

Rahat ve tasasız mı? Şaka mı bu? Vücudum çoktan gerildi bile. Nefesim hızlandı. Panik beni ele geçiriyor. Kontrolü kaybediyorum.

Kulağımda Dr. Sarah’ın sesini duyuyorum ve sakinleştirici varlığını hatırlamaya çalışıyorum.

Duygularına izin ver.

Kertenkele beyninin farkına var.

Kertenkele beynini rahatlat.

Lanet olası kertenkele beynim.

Belki bilmiyor olabilirsiniz ama beyinler sadece bir jöle topundan ibaret değildir. Parçalara ayrılırlar ve bazı parçalar önemlidir, bazıları ise sadece alan kaybıdır. Benim naçizane fikrime göre.

Yani kertenkele beynim olmadan da yapabilirim. Veya kitaplarda geçen adıyla “amigdala”. Her korkudan donup kaldığınızda, kontrol kertenkele beyninize geçmiş demektir. Kertenkele beyin denmesinin nedeni, hepimizin birer kertenkeleden ibaret olduğumuz zamanlarda dahi bu beyne sahip olmamız. Tarih öncesinden kalma gibi bir şey. Kontrol etmesi ise gerçekten zor. Yani tamam, beyninizin tüm parçalarını kontrol etmesi zor, ama kertenkele beyin en kötüsü. Kimyasallar ve elektrik sinyalleriyle bedeninize ne yapması gerektiğini söylüyor. Kanıt görmeyi beklemiyor ve düşünüyor, sadece içgüdüleri var. Kertenkele beyniniz kesinlikle makul ve mantıklı değil, tek yapmak istediği sizi korumak. Dövüş, kaç, don.

Bu yüzden kendi kendime mantıklı bir şekilde Linus’la aynı odada bulunup konuşabileceğimi ve hiçbir terslik yaşanmayacağını telkin ediyorum. Endişeye gerek yok. Altı üstü sohbet edeceğiz. Bir sohbetin nesi tehlikeli olabilir?

Ama benim aptal kertenkele beynim, “*Kırmızı alarm! Tehlike! Kaç! Panik! Panik!*” diye bağırmaya başladı bile. Hem de çok yüksek bir sesle ve bayağı da ikna edici. Vücudum benim yerime onu dinlemeye başlıyor. Berbat bir durum.

Bedenimdeki tüm kaslar geriliyor. Gözlerim korkuyla etrafı tarıyor. Şu an beni görseniz odada bir ejderha falan var sanırsınız. Kertenkele beynim vites yükseltiyor. Kendi kendime deliler gibi şu aptal kertenkele beyni *duymazdan gelmemi* söylememe rağmen, kafanızın içinde duvarlara vurup “*Kaç!*” diye bağırın tarih öncesi bir sürüngen varken bu çok zor.

“İşte Linus.” Frank’in sesi düşüncelerimi bölüyor. “Ben sizi baş başa bırakayım.”

Kaçmama fırsat kalmadan Linus kapıda beliriyor. Aynı kumral saçlar, aynı rahat gülümseme. Bir düşte gibiyim. Tek duyabildiğim, beynimin, “*Kaçma, kaçma, kaçma,*” dediği.

“Merhaba,” diyor.

“Merhaba,” diyorum güçlükle.

Onunla yüz yüze gelmem ya da ona bakmam imkânsız, bu yüzden yüzümü çeviriyorum. Anında. Köşeye bakıyorum.

“İyi misin?” Linus odanın içine doğru birkaç adım atıyor ve duruyor.

“İyiyim.”

“O kadar iyi görünmüyorsun,” diyor.

“Doğru, ııı.”

Durup içinde *tuhaf* veya *kafadan çatlak* kelimelerinin geçmediği bir açıklama bulmaya çalışıyorum. “Bazen vücudumda çok fazla adrenalin pompalanıyor,” diyorum en sonunda. “Öyle bir şey işte. Fazla hızlı nefes alıyorum. Bunun gibi şeyler.”

“Ah, anladım.” Ona bakamasam da başıyla onayladığını hissediyorum ama tabii emin değilim.

Sırf burada oturup kaçmamak bile rodeoya binmek gibi. Çok fazla efor gerektiriyor. Ellerim bükülüp düğüm oluyor. Tişörtümü parçalamak istiyorum ama Dr. Sarah’a kıyafetlerimi parçalamaya bir son vereceğime söz verdim. Bu yüzden üstümü yırtmayacağım. Her ne kadar bu bana kendimi çok daha iyi hissettirecek olsa da, her ne kadar parmaklarımı güvenli bir yer bulmak için yanıp tutuşsalar da.

“Bize böyle şeyleri biyoloji dersinde öğretmeleri lazım,” diyor Linus. “Amiplerin yaşam döngüsünden çok daha ilginç bir şey. Oturabilir miyim?” diye ekliyor çekinerek.

“Tabii.”

Koltuğun kenarına tünüyor ve elimde değil, iyice kenara sınıyorum.

“Bunun... tüm o olanlarla bir ilgisi var mı?”

“Biraz.” Başımla onaylıyorum. “Demek biliyorsun?”

“Bazı şeyler duydum. Bilirsin işte. Herkes bunu konuşuyordu.”

İçimde berbat bir his yükseliyor. Dr. Sarah kaç defa “Audrey, herkes senin hakkında konuşmuyor,” demiştir kim bilir. Al işte, yanılıyormuş.

“Freya Hill, kuzenimin okuluna geçti,” diye devam ediyor. “Izzy Lawton’la Tasha Collins’e ne olduğunu bilmiyorum.”

İsimlerini duyunca irkiliyorum. “Bundan bahsetmek istemiyorum.”

“Ah. Tamam. Haklısın.” Tereddüt ediyor, sonra “Yani genellikle siyah güneş gözlüğü takıyorsun?” diyor.

“Evet.”

Benim doldurmamı beklediğini hissettiğim bir sessizlik oluyor.

Ona neden anlatmayayım ki? Ben anlatmazsam muhtemelen Frank’ten duyacak.

“Göz teması kurmakta zorlanıyorum,” diye itiraf ediyorum. “Ailemle bile. Bu çok... Bilmiyorum. Çok fazla.”

“Anladım.” Bir süre bunu sindirmeye çalışıyor. “Herhangi bir iletişim kuruyorsun musun peki? E-posta falan?”

“Hayır.” Suratımı eksitmemeye çalışıyorum. “Şu anda malimi kullanmıyorum.”

“Ama not yazıyorsun.”

“Evet. Not yazıyorum.”

Bir sessizlik oluyor, sonra koltukta yanıma bir kâğıt parçası uzanıyor. Üstünde tek kelime yazıyor.

Selam.

Ona bakıp gülümsüyorum ve bir kalem alıyorum.

Selam.

Koltuğun üstünden ona doğru ittiriyorum. Az sonra kâğıt yine geliyor ve kâğıdı bir ileri bir geri sürerek tamamen kâğıt üstünde bir sohbet yürütüyoruz.

Bu konuşmaktan daha mı kolay?

Biraz.

Güneş gözlüğü konusunu açtığım için özür dilerim. Hassas nokta.

Sorun değil.

Gözlerini daha önceden hatırlıyorum.

Daha önce mi?

Bir keresinde Frank'i görmeye gelmiştim.
Gözlerini o zaman fark ettim.
Mavi, değil mi?

Gözlerimin rengini hatırladığına inanamıyorum.

Evet. Doğru hatırlıyorsun.

Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için
üzgünüm.

Ben de.

Sonsuza dek sürmeyecek. Ne kadar
gerekliyorsa o kadar karanlıkta kalacaksın ve
sonra dışarı çıkacaksın.

Yazdıklarına bakıyorum, biraz şaşkınım. Çok emin konuşuyor.

Öyle mi düşünüyorsun?

Teyzem karanlık kulübelerde ravent yetiştiriyor.
Kış boyunca karanlık ve sıcak ortamda tutup
hasadı mum ışığında yapıyorlar ve en iyi mahsulü
alıyorlar. Sonra teyzem bunları bir servete
satıyor.

Ne yani ben ravent miyim?

Neden olmasın? Ravendin bir süre karanlığa ihtiyacı varsa, belki senin de vardır.

Ben RAVENT'im?

Uzun bir duraksama oluyor. Sonra kâğıt burnumun ucuna uzanıyor. Siyah güneş gözlüklü bir ravent sapı çizmiş. Gülmeme hâkim olamıyorum.

“Ben gitsem iyi olacak.” Ayağa kalkıyor.

“Tamam. Güzeldi... Yani seninle konuşmak.”

“Aynen. Eh, hoşça kal o zaman. Sonra görüşürüz.”

Elimi havaya kaldırıyorum, yüzüm hâlâ öbür tarafa dönük. Çaresizce ona doğru dönebilmeyi diliyorum, kendime dönmemi emrediyorum... Ama dönemiyorum.

Beden dilinden söz edip dururlar, sanki hepimiz onu aynı şekilde konuşuyormuşuz gibi. Oysa herkesin kendi diyalekti var. Mesela şu anda benim için, bedenimi çevirip kaskatı kesilmiş hâlde odanın köşesine bakmak, “Senden hoşlanıyorum,” demek. Çünkü ondan kaçmadım ve kendimi banyoya kilitlemedim.

Umarım bunu anlamıştır.

Dr. Sarah bir sonraki seansımızda, şimdiye kadar çektiğim belgeseli izliyor ve notlar alıyor.

Annem ara sıra yaptığı gibi benimle birlikte seansa girdi ve belgeseli izlerlerken sürekli yorum yapıyor. “O gün NE giymişim öyle... Dr. Sarah, lütfen mutfağımızın hep böyle dağınık olduğunu düşünmeyin... Audrey, gübre yığınına niye çektin, tanrı aşkına?” Ta ki Dr. Sarah ona kibarca çenesini kapamasını söyleyene dek. Sonunda Dr. Sarah arkasına yaslanıyor ve bana gülümsüyor.

“Çok hoşuma gitti. Başarılı bir duvardaki sinek olmuşsun, Audrey. Şimdi de biraz odada uçmaya başlamanı istiyorum. Ailenle röportaj yap. Belki birkaç yabancıyla da. Kendini zorla biraz.”

Yabancı kelimesini duyar duymaz geriliyorum.

“Nasıl yabancılar?”

“Herhangi biri. Sütçü. Ya da eski okul arkadaşlarından biri?” Bunu rahatça söylüyor. *Eski okul arkadaşları*min hassas bir nokta olduğunu bilmiyormuş gibi. Öncelikle, hangi *eski*

okul arkadaşları? Zaten bir avuç insandı ve Stokeland'den ayrıldığımdan beri hiçbirini görmedim.

En iyi arkadaşım Natalie'ydi. Okuldan ayrıldıktan sonra bana mektup yazdı ve annesi de çiçek gönderdi, ayrıca annemle sık sık konuştuklarını biliyorum.

Ama ona cevap yazamam. Onu göremem. Yüzüne bakamam. Üstelik annemin olanlar için kısmen Natalie'yi suçlaması da hiç yardımcı olmuyor. Natalie'nin en azından *daha erken harekete geçmediği* için kabahatli olduğunu düşünüyor. Ama bu haksızlık. Olanların hiçbirisi Natalie'nin suçu değildi.

Yani, evet, Natalie bir şey söyleyebilirdi. O zaman öğretmenler bana daha önce inanırdı. Ama ne var biliyor musunuz? Natalie de korkudan felç olmuştu. Bunu şimdi anlıyorum. Gerçekten.

“Yapacak mısın, Audrey?” Dr. Sarah size bir şeyi yapmayı kabul ettirene kadar bastırır ve ödev verir gibi kâğıda yazıp verir. Bu sayede böyle bir şey yokmuş gibi davranma şansınız kalmaz.

“Denerim.”

“Güzel! Ufkunu genişletmeye başlamalısın. Uzun süre anksiyeteye maruz kaldığımızda kendimizle takıntılı hâle gelmeye başlarız. Bunu yermek için söylemiyorum,” diye ekliyor. “Bu bir gerçek sadece. Tüm dünyanın sürekli bizi düşündüğüne inanmaya başlarız. Dünyanın bizi yargıladığına ve bizim hakkımızda konuştuğuna inanırız.”

“Benim hakkımda konuşuyorlar zaten.” Ona yanıldığını kanıtlamak için fırsatı kaçırmıyorum. “Linus söyledi. Yani...”

Dr. Sarah başını notlarından kaldırıyor ve bana o hoş, seviyeli bakışlarından birini atıyor. “Linus kim?”

“Bir çocuk. Frank’ın arkadaşı.”

Dr. Sarah notlarına bakıyor. “Daha önce ziyarete gelen de Linus’tu değil mi? Hani zorlanmıştın?”

“Evet. Yani, o iyi biri aslında. Sohbet ettik.”

Yüzüme bir pembelik yayılmaya başlıyor. Dr. Sarah bunu fark ediyorsa bile bir şey söylemiyor.

“O da Frank gibi bilgisayar oyunu bağımlısı,” diyor annem. “Dr. Sarah, ben oğlumla ne yapacağım? Acaba onu da mı sizinle görüştürsem? Normal olan nedir?”

“Bugün Audrey’ye odaklanmamızı öneriyorum,” diyor Dr. Sarah. “Yardıma dokunacağını düşünüyorsunuz başka bir zaman bana Frank konusunda danışmaktan çekinmeyin lütfen. Sana dönelim, Audrey.” Annemi hünerli bir şekilde başından savıp bana gülümsüyor.

Annemin gıcık olduğunu görebiliyorum. Eve dönüş yolunda arabada kesin Dr. Sarah’ı kötüleyecek. Annemle Dr. Sarah’ın tuhaf bir ilişkisi var.

Annem hepimiz gibi Dr. Sarah’a hayran ama bence aynı zamanda ona kızıyor da. Sanırım içten içe kendini Dr. Sarah’ın bir gün “Evet, Audrey, tabii ki hepsi annenle babanın suçu,” diyeceği ana hazırlıyor.

Elbette Dr. Sarah hiç böyle bir şey söylemedi. Ve asla söylemeyecek.

“İşin aslı, Audrey,” diyor Dr. Sarah, “evet, insanlar bazen senden bahsederler. Eminim hastalarım da benim hakkımda konuşuyordur ve eminim her zaman güzel şeyler söylemiyor-

lardır. Ama sonra sıkılır ve hayatlarına devam ederler. Bana inanıyor musun?”

“Hayır,” diyorum dürüstçe ve Dr. Sarah başıyla onaylıyor.

“Dış dünyayla ne kadar çok etkileşime geçersen bu endişelerin o kadar azalacak. Yersiz endişeler olduklarını göreceksin. Dünyanın çok meşgul ve değişken bir yer olduğunu ve çoğu insanın dikkat süresinin ancak bir sivrisinek kadar olduğunu fark edeceksin. Olanları unuttular bile. Artık bunu düşünmüyorlar. Senin olayından sonra beş sansasyon daha olmuştur. Değil mi?”

İsteksizce omuz silkiyorum.

“Ama kendi küçük dünyana sıkışıp kalmışken buna inanman zor. İşte bu nedenle evden dışarı çıkmaya başlamanı istiyorum.”

“Ne?” Çenem dehşet içinde aşağı düşüyor. “Nereye?”

“Mahallenizdeki ana caddeye mesela?”

“Hayır. Yapamam.”

Bunun düşüncesi bile göğsümün hızlı hızlı inip kalkmasına sebep oluyor ama Dr. Sarah görmezden geliyor.

“Maruz bırakma terapisinden konuşmuştuk. Bir iki dakikayla başlayabilirsin. Ama kendini yavaş yavaş dünyaya açmak zorundasın, Audrey. Yoksa gerçekten kapana sıkışıp kalabilirsin.”

“Ama...” Yutkunuyorum, düzgün konuşmıyorum.
“Ama...”

Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyor. Dr. Sarah'ın odası her zaman güvenli bölgeydi ama şimdi beni tutup ateşe fırlatmış gibi hissediyorum.

“O kızlar her yerde olabilir,” diyor annem korumacı bir şekilde elimi tutarak. “Ya onlardan birine rastlarsa? İkisi hâlâ aynı okulda, biliyorsunuz. İnanılmaz bir durum. Okuldan uzaklaştırılmaları gerekirdi. Uzaklaştırılmak derken gerçekten uzağı kastediyorum.”

“Zor olduğunu biliyorum.” Dr. Sarah sadece bana bakıyor. “Tek başına dışarı çıkmanı söylemiyorum. Ama bence zamanı geldi Audrey. Bence yapabilirsin. Adı *Proje Starbucks* olsun.”

Starbucks mı? Dalga mı geçiyor?

Gözlerim dolmaya başlıyor. Kanım panikle pompalanıyor. Starbucks’a gidemem. Yapamam.

“Sen cesur, güçlü bir kızsın, Audrey,” diyor Dr. Sarah akıllı mı okumuş gibi ve bana bir mendil uzatıyor. “Kendini zorlamaya başlaman gerek. Evet, yapabilirsin.”

Hayır, yapamam.

Ertesi gün on iki saat yataktan çıkmıyorum. Starbucks’ın düşüncesi bile beni korku tünelinin sonundaki zifiri karanlığa sürüklemeye yetti. Hava bile rahatsız edici geliyor. Her ses yelimden sıçramama neden oluyor. Gözlerimi açamıyorum.

Annem bana çorba getiriyor ve yatağıma oturup elimi okşuyor.

“Çok erken,” diyor. “Çok erken. Bu doktorlar kendilerini fazla kaptırıyorlar. Senin için uygun olan zamanda onun istediği noktaya geleceksin.”

Benim için uygun olan zaman, diye düşünüyorum annem gittikten sonra. Nedir bu? Audrey’nin zamanı ne zaman? Şu

anda ağır çekimde hareket eden bir sarkaç gibi. İleri geri, ileri geri. Ama saatin tik takları duyulmuyor. Hiçbir yere varamıyorum.

Üç gün geçiyor ve karanlık dağılıyor, yatağımdan çıkıp Frank'le tartışıyorum.

“Onlar benim *Shreddies*'lerimdi. Ben her zaman *Shreddies* yerim. Bunu biliyorsun,” diye bağıyorum.

“Hayır, yemezsin,” diyorum sinirini bozmak için. “Bazen krep yiyorsun.”

Frank her an patlayacakmış gibi görünüyor. “Annem krep yaptığı zaman krep yerim. Yapmadığında *Shreddies* yerim. Son beş yıldır her sabah. Hatta on yıldır. Sen gidip bütün paketi bitirmişsin.”

“Müsli ye.”

“Müsli mi?” Müsli yeme düşüncesi karşısında öyle şaşırılmış görünüyor ki içimden gülmek geliyor. “Kuru üzümlü bok pü-sürlü falan mı?”

“Sağlıklı bir şey.”

“Sen *Shreddies* sevmiyorsun bile,” diyor suçlarcasına. “Değil mi? Sırf beni sinir etmek için yedin.”

“Fena değiller.”

Omuz silkiyorum. "Müsli kadar iyi değil."

"Pes ediyorum." Frank ellerini başının üstüne koyuyor. "Sadece hayatımı cehenneme çevirmeye çalışıyorsun." Bana karanlık bir bakış atıyor. "Keşke yatağından hiç çıkmasaydın."

"Keşke sen de bilgisayarının başından hiç kalkmasaydın," diye yapıştırıyorum. "Seni hiç görmediğimiz zaman daha az sıkıntı veriyordun."

"Frank!" Annem kucagında Felix'le mutfığa girip de Frank'i masanın üstüne kapaklanmış görünce şoke oluyor. "Tatlım. İyi misin?"

"*Shreddies*!" Felix kâsemi görür görmez bağılıyor. "*Shreddies* istiyorum! Lütfen," diye ekliyor tatlı tatlı, annemin kucagından inerken. "Lütfen yiyebilir miyim?"

"Al." Kâseyi Felix'e uzatıyorum. "Nazikçe istemen yeterli," diyorum Frank'e. "Kardeşinden bir şeyler öğren."

Frank hiç kıpırdamıyor. Annem gelip onu dürtüyor.

"Frank? Hayatım? Beni duyuyor musun? İyi misin?"

"İyiyim." Sonunda başım kaldırıyor, bitik ve solgun görünüyor. "Yorgunum."

Şimdi yüzüne bakınca gerçekten de gözlerinin altında siyah halkalar olduğunu fark ediyorum. "Sanırım kendime fazla yüklendim," diyor hâlsizce. "Ödevler falan."

"Uykunu aldın mı?" Annem ona endişeyle bakıyor. "Siz gençlerin uykuya ihtiyacı var. Günde on dört saat uyumalısın."

"On dört saat mi?" İkimiz de ona bakakalıyoruz.

"Anne, komadaki insanlar bile günde on dört saat uyumuyor," diyor Frank.

“On saat o zaman,” diye düzeltiyor. “Öyle bir şey. Araştıracam. Vitaminlerini alıyor musun?”

Annem dolaptan rastgele vitamin şişeleri çıkarmaya başlıyor. *TeenVit*, *KidVit*, *Well Woman*, *Osteocare*... Şaka gibi. Hiçbirimiz bunları içmiyoruz.

“Al.” Frank’in önüne on kapsül bırakıyor ve bir avuç da benim önüme koyuyor. “Felix, tatlım, gel sen de magnezyum iç.”

“Nezyum istemiyorum!” diye bağıyor Felix ve mutfak masasının altına saklanıyor. “Nezyum yok!” Elleriyle ağzını kapıyor.

“Ah, Tanrı aşkına.” Annem magnezyum hapını kendisi yutuyor ve üç yıldır dolapta durduğunu bildiğim Cilt İyileştirici diye bir şeyi yüzüne sıkıyor.

“Demir alman gerek,” diyor Frank’e. “Ve erken yatmalısın. Bu akşam için bir DVD almıştım, hep birlikte izleriz, sonra da hemen yatarız.”

“Süper eğlenceli görünüyor,” diyor Frank boş gözlerle karşıya bakarak.

“Bir klasik,” diye ekliyor annem. “Dickens.”

“Dickens. Tabii.” Frank omuz silkiyor.

“En azından seni şu berbat bilgisayar oyunlarından kurtardık!” diyor annem neşeyle. “Demek ki o oyunları oynamaya ihtiyacın yokmuş, değil mi? Oyun oynamadığını fark etmemişsindir bile herhâlde?”

“Fark etmedim mi?” Frank en sonunda annemin gözlerine bakıyor. “Fark etmedim mi? Dalga mı geçiyorsun? Fark etmemişim!”

“Yani kalan günlerini saymıyorsundur...”

Frank kolunu sıyırıp dijital saatini gösterince annem cümlesini yarıda kesiyor.

“Cezamın kalkmasına altmış bir saat, otuz dört dakika, yirmi yedi saniye var,” diyor Frank soğuk bir sesle. “Sırf ben saymıyorum, bütün arkadaşlarım da geri sayım yapıyor. Yani, evet anne, biraz fark ettim.”

Frank istediğinde çok kinayeli konuşabiliyor ve annemin yanaklarında iki küçük kırmızı nokta belirmediğini görüyorum.

“Umurumda değil!” diye çıkışıyor annem. “Bu akşam ailece hep birlikte *Büyük Umutlar*’ı izliyoruz ve ister inan ister inanma Frank ama hayran kalacaksın. Siz çocuklar her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz ama Dickens gelmiş geçmiş en iyi hikâye anlatıcılardan biriydi ve bu filme bayılacaksınız.”

Annem çıkıp giderken Frank kendini yine mutfak masasının üstüne bırakıyor.

“Çok şanslısın,” diyor boğuk bir sesle. “Kimse senin ensende değil. Canın ne isterse yapabilirsin.”

“Canım ne isterse yapamam!” diyorum savunmaya geçerek. “Sürekli şu belgeseli çekmem gerekiyor. Ve şimdi bir de Starbucks’a gitmem gerek.”

“Neden Starbucks?”

“Bilmem. Starbucks terapisi. Her neyse.”

“İyi.” Frank ilgisiz görünüyor. Ama sonra birden doğruluyor. “Hey. Terapistine bu yıl Münih’teki Avrupa Oyun Fuarı’na katılırsan iyileşeceğini ve ağabeyini de götürmen gerektiğini söyleyebilir misin?”

“Hayır.”

"Off!" Frank yine masaya seriliyor. Annem haklı, Frank gerçekten berbat görünüyor.

"Bunları yiyebilirsin." Ona Felix'ten kalan son *Shreddies* kâğıtlarını uzatıyorum.

"Evet, tabii. Felix'in salyalarıyla kaplanmış, pörsümüş, üçüncü el *Shreddies*'ler. Teşekkürler, Audrey." Frank bana ölümcül bir bakış atıyor.

Bir saniye sonra bir kaşık alıp kâseye dalıyor.

BENİM MUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM METNİ

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. AKŞAM

Kamera oturma odasına dolaşır. Ortan loştur. Anne dalgın bir şekilde televizyona bakmaktadır. Baba gizlice BlackBerry'sini kurcalamaktadır. Frank tavana bakmaktadır. Televizyondan müzik yükselir. Kamera televizyon ekranına döner. Siyah beyaz yazılarla ardından "Son" yazar.

ANNE

İşte! Harika değil miydi? Çok sürükleyici bir hikâyeydi değil mi?

FRANK

Fena değildi.

ANNE

Fena değil? Tatlım, bu DICKENS'ti.

FRANK

(sabırla)

Evet. Dickens'ti ve fena değildi.

ANNE

Kabul etmeliyim ki senin aptal bilgisayar oyunlarından kat kat iyiydi.

FRANK

Hayır, değildi.

ANNE

Elbette öyleydi.

FRANK

Değildi.

ANNE

(patlar)

Senin seçme oyunlarının klasik
bir Dickens hikâyesiyle
yarışabileceğini mi söylüyorsun
bana? Karakterlere bir bak!
Magwitch'e bak! Magwitch eşsizdir!

FRANK

(etkilenmemiştir)

Evet, LOC'ta da Magwitch diye bir
karakter var. Ana onun geçmişi
Dickens'takinden daha iyi. Eski
bir mahkûm ama bütün yarışmacılara
yardım edebiliyor.

AUDREY (DIŞ SES)

Güç transferi yapabiliyor.

FRANK

Ana yarışmacı onun suçlarından
birini üstlenip cezasını çekmek
sorunda...

AUDREY (DIŞ SES)

Yani hangi güç yapısına
burunoceğini seçmen gerek. Ve...

FRANK

Kes kesinl, Aud! Ben açıklıyorum
işte! Onlar tercihini yapana
dek hangi cezayı çekeceğini
bilmiyorsun. Yani bir tür kumer
ana ne kadar çok oynarsan o kadar
iyi anlıyorsun. Muhteşem bir şey
bence.

Anne hayretler içinde bir Frank'e bir Audrey'ye bakmaktadır.

ANNE

Tanam, bu benim için hiçbir şey
ifade etmiyor. Hem de hiç. Güç
yapısı da ne demek?

FRANK

Oynasaydın bilirdin.

AUDREY (DIŞ SES)

Magwitch muhteşem bir karakter.

ANNE

Kesinlikle! Teşekkürler.

Kısa bir duraksama.

ANNE

Dickens'teki Magwitch mi yoksa
LOC'taki Magwitch mi?

AUDREY (DIŞ SES)

Tabii ki LOC'taki Magwitch.

FRANK

Dickens'teki biraz...

ANNE

(sertçe)

Ne? Dickens'in Magwitch'inin nesli
varmış? İsanımızın en büyük edebi
karakterlerinden birinde ne gibi
bir terslik olabilir?

FRANK

Daha az ilgi çekici.

AUDREY (DIŞ SES)

Kesinlikle.

FRANK

İki boyutlu.

AUDREY (DIŞ SES)

Yani hiçbir şey YAPMIYOR.

FRANK

(nazikçe)

Alınmak yok ama... Dickens da
eminim harika bir adamdı.

ANNE

(babaya)

Şunları duyuyor musun?

Annem Dickensgate skandalından beri bize kızgın. Bugün bize odalarımızı toplattı ki bunu çok seyrek yapar. Ve Frank'in odasında bir çizburger bulunca ipler koptu.

Çizburger kutusundan bahsetmiyorum, gerçek bir çizburger. Frank haftalar önce bir iki ısırik alıp kutusuna geri koymuş ve yerde bırakmış. Üst üste yığılmış spor kıyafetlerinin altına gömülmüş. İşin tuhafı çizburger küflenmemiş. Bir nevi fosilleşmiş. İğrençti.

Annem fareler, haşaratlar ve hijyen konusunda uzun bir nutuk atmaya hazırlanıyordu ki Frank onu geçiştirip "Gitmem lazım, anne. Linus gelmek üzere. Sen her zaman misafirlere karşı kibar olmamızı ve onları kapıda karşılamamızı söylemez misin?" dedi. Ardından aşağı indi ve ben karnımda hafif bir kıpırtı hissettim.

Yine Linus. Frank'in bilgisayar yasağı döneminde Linus'u çok fazla görmeyiz sanmıştım.

Annem de aynı şeyi düşünmüş olmalı ki merdivenlerden aşağı seslendi: "Bilgisayar yasağından haberi var, değil mi?"

“Tabii ki var,” dedi Frank sabırsızca. Hole doğru giderken de ekledi. “Ama Linus benim bilgisayarımda *LOC* oynayabilir, değil mi?”

Annem afallamış görünüyordu. Ağzını açtı, bir şey diyemedi kapadı. Az sonra yatak odasına doğru giderken “Chris? Chris, bu konuda ne düşünüyorsun?” diyordu.

Tüm bunlar on dakika kadar önceydi. Linus’un burada olduğunu biliyorum çünkü birkaç dakika önce geldiğini duydum. Frank’le birlikte doğruca oyun odasına geçtiler ve sanırım hemen *LOC*’u açtılar.

Bu sırada annemle babamın yatak odasında konuyu tartıştıklarını duyabiliyordum.

“Prensip meselesi!” diyordu annem. “Kurallara uymayı öğrenmek zorunda!”

Sanırım babam her zamanki, “Onlar daha çocuk, bir zararı yok,” taktiğini uyguluyordu. Annemse, “Bilgisayarlar şeytandır ve oğlumu kötü etkiliyorlar,” savını sürdürüyordu. Böylece tartışma uzadı ve ben bir süre sonra onları dinlemekten sıkıldım. Küçük odaya geçtim ve işte şimdi buradayım, bekliyorum.

Hayır, beklemiyorum.

Yani kısmen bekliyorum diyelim.

How I Met Your Mother’ın eski bölümlerinden birini açıyorum ve *LOC* oyununun ne kadar süreceğini, Linus’un işinin ne zaman biteceğini hesaplamamaya ve ne zaman gelip merhaba diyeceğini düşünmemeye çalışıyorum. Onu düşünmek bile içime bir sancı saplanmasına yetiyor. Ama iyi sancılar. Sanırım.

Tabii bana merhaba demek *zorunda* değil.

Muhtemelen yapmak istediği son şeydir. Neden istesin ki?

Ama en son, “Görüşürüz,” demişti. Hayatının sonuna kadar beni görmezden gelmeyi planlıyor olsa neden, “Görüşürüz,” desin ki? Ellerimi sıkıyorum ve sonra onları açmaya çalışıyorum. Linus gelmeyecek. Buraya Frank’i görmeye geldi, beni değil. Bunu düşünmeye bir son vermem lazım. *How I Met Your Mother*’ın sesini açıyorum ve bir yandan da *Closer*’ın sayfalarını karıştırıyorum.

Felix geliyor.

“Bu cep kâğıdı sana!” diyor ve bana bir A4 kâğıt atıyor.

Selam, Ravent.

Yine siyah gözlüklü ravent resmi çizmiş. Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyorum.

Selam, Portakal Dilimi.

Çizim konusunda berbatım ama bir şekilde saçlı bir kafa ve ağzının yerinde portakal dilimi olan bir surat çizmeyi başarıyorum. Kâğıdı Felix’le yolluyorum ve bekliyorum.

Birkaç dakika sonra annemle babamın merdivenlerden indiğini duyuyorum ve oyun odasından da bir şamata kopuyor.

Evde Frank’in “ÇOK MANTIKSIZSIN!” diyen sesi yankılanıyor.

“BANA ARKADAŞLARININ ÖNÜNDE BAĞIRMA LÜTFEN!” diye bağırıyor annem.

İçgüdüsel olarak ellerimle kulaklarımı kapatıyorum ve acaba yukarı koşup odama mı kaçsam diye düşünürken kapıdan bir ses geliyor. Ve bu o. Linus.

Farkına bile varmadan koltuğun ucuna zıplıyorum.

Aptal, salak kertenkele beyin!

Gözlerimi duvardan ayırmadan, “Selam,” diye mırıldanıyorum.

“Selam, Ravent. Söyle bakalım neymiş bu portakal dilimi?”

“Ah.” Hafifçe gülümsüyorum ve yumruklarım belli belirsiz gevşiyor. “Gülümsemeni portakal dilimine benzetiyorum.”

“Annem yarımaya benzediğini söylüyor.”

“Al işte.”

Odaya doğru birkaç adım atıyor. Ona doğru bakmıyorum ama radarlarım alarm modunda. Zamanınızın çoğunu insanlara bakmayarak geçirirseniz onları görmeden de ne yaptıklarını anlayabiliyorsunuz.

“Eee, oyun oynamıyor musunuz?” Sesim biraz çatallı çıkıyor.

“Annen bana da yasak koydu. Biraz sinirlendi. Frank oynamama yardım ediyordu ve annen onun yasaklı olduğunu, arkadaşlarının yanında oturup onları yönlendirmesinin de buna dâhil olduğunu söyledi.”

“Anladım.” Başımla onaylıyorum. “Neler olduğunu tahmin edebiliyorum. Senin ailen de bilgisayar oyunlarına bu kadar kızıyor mu?”

“Pek sayılmaz,” diyor Linus. “Onlar daha çok büyükannem konusunda endişeliler. Bizimle birlikte yaşıyor ve tam bir deli. Yani...”

Birden susuyor ve garip bir sessizlik oluyor. Nedenini anlamam yaklaşık üç saniyemi alıyor.

Benim de deli olduğumu düşünüyor. Bu düşünce tüm şiddetiyle tokat gibi yüzüme çarpıyor. *Elbette öyle düşünüyor.*

Sessizlik giderek kötü bir hâl alıyor. *Deli* kelimesinin Frank'ın Fransızca kelime programındaki kelimeler gibi havada süzülüğünü hissediyorum.

Deli.

Fou.

Bu kelimeyi okulu bırakmadan önce Fransızca dersinde öğrenmiştim. *Folie*. Deli demek, değil mi? Ama kulağa delinin daha şık bir formu gibi geliyor. Breton çizgili bluzlu, kırmızı rujlu deli gibi.

“Özür dilerim,” diyor Linus.

“Özür dileme,” diyorum neredeyse agresif bir tavırla. “Bir şey demedin ki.”

Bu doğru. Bir şey demedi. Cümlelerin ortasında sustu.

Ama cümlelerin ortasında susmak insanların yapabileceği en kötü şey. Tam anlamıyla pasif agresif çünkü söyleyecekleri hiçbir şeye itiraz edemiyorsunuz. *Söyleyeceklerini düşündüğünüz şeylere* itiraz etmeniz gerekiyor. O zaman da inkâr ediyorlar.

Cümle Ortasında Susma Kraliçesi annemdir. Yani bunda resmen bir uzman. Alın size son zamanlarda yaptıklarından bazı örnekler...

1.

ANNE: Bence o sözüm ona arkadaşın Natalie'nin aslında...

Cümle Ortasında Susma.

BEN: Ne? Olanları engellemesi mi gerekirdi? Onun suçu mu yani? Her şeyi Natalie Dexter'a mı yıkalım?

ANNE: Aşırı tepki gösterme, Audrey. Öyle demeyecektim.

2.

ANNE: Sana yüz yıkama jeli aldım. Bak, özellikle genç cilt tipine uygunmuş.

BEN (etiketi okuyup): Problemlı ciltler içınmış. Sence benim cildim problemlı mı?

ANNE: Tabii ki hayır, tatlım. Ama kabul etmelisin ki bazen biraz...

Cümle Ortasında Susma.

BEN: Ne? Kötü mü? İğrenç mi? Kafama poşet ge-çirip mi dolaşmalayım?

ANNE: Aşırı tepki gösterme, Audrey. Öyle demeyecektim.

Her neyse, sonuçta cümle ortasında susmalara alışığım. Linus da cümlelerin ortasında sustu ve az daha ne söyleyeceğini biliyorum. Şöyle diyeyekti: *O da senin gibi deli.*

Benden rahatsız oluyor. Biliyordum. Buraya gelmesinin tek sebebi eğlenmek. Bir tür kaçık şovu gibi. Siyah güneş gözlüklü kız. Gelin ve nasıl köşeye sindiğini görün!

Sessizlik devam ediyor ve birinin bunu bozması lazım. bu yüzden, "Sorun değil," diyorum. "Ben deliyim. Neyse ne."

“Hayır!”

Linus’un sesi gerçekten şaşkın çıkıyor. Şaşkın, utanmış, bozulmuş. Böyle bir şey söylediğime inanamıyormuş gibi. (Tüm bunları iki heceden çıkartıyorum.)

“Büyükannem gibi değilsin,” diye ekliyor ve sadece kendisinin bildiği bir şakaya güler gibi küçük bir kahkaha atıyor. “Onu tanısaydın anlardın.”

Linus’un sesi yumuşak. Frank’in çoğu zaman boru gibi çıkan sesine hiç benzemiyor.

Yine gülüyor ve içime su serpiliyor. Gülebiliyorsa benden rahatsız olmuyordur, değil mi?

“Sanırım Frank’in cezası kalkana kadar buraya gelemeyeceğim.”

“Doğru.”

“Annen onu kötü etkilediğimi düşünüyor.”

“Annem her şeyin onu kötü etkilediğini düşünüyor.” Gözlerimi deviriyorum ama o bunu göremiyor.

“Hiç dışarı çıkıyor musun?”

Cümle ortasında susmadı ama yine de havada tedirgin edici bir şey var. En azından etrafımdaki hava beni tedirgin ediyor. *Dışarı çıkmak*. İçimden olduğum yere kıvrılıp gözlerimi yummak geliyor.

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“Anlıyorum.”

“Yani Starbucks’a gitmem gerekiyor aslında.”

“Harika. Ne zaman gideceksin?”

“Gitmeyeceğim.” Elimde olmadan sert bir şekilde söylüyorum bunu. “Yani... Yapamam.”

Bir sessizlik daha. Koltuğun ucuna biraz daha siniyorum. Sorularının, sessizliğin içinde kelimeler hâlinde dolaştığını hissedebiliyorum.

Neden? Nasıl yapamazsın? Niye?

“Maruz bırakma terapisinin bir parçası olarak gitmem gerek,” diyorum acınası bir aceleyle. “Adım adım ilerlemem gerekiyor. Ama Starbucks büyük bir adım. Çok büyük. Yapamam. Bu yüzden...”

Yaptığım açıklamalardan sonra çekip gitmesini bekliyorum. Ama hâlâ burada.

“Alerji gibi,” diyor büyülenmiş gibi. “Starbucks’a alerjin varmış gibi.”

“Sanırım.”

Bu konuşma beynimi giderek yoruyor. Kendimi rahatlatmak için bir yastığa tutunuyorum. Ellerimdeki damarlar belirginleşiyor.

“Demek göz kontağına alerjin var.”

“Her türlü kontağa alerjim var.”

“Hayır, yok,” diyor hemen. “Beyin kontağına alerjin yok. Yani not yazabiliyorsun. Konuşuyorsun. Hâlâ insanlarla konuşmak istiyorsun. Tek gereken, bedeninin beynine ayak uydurması.”

Bir süre sessiz kalıyorum. Daha önce kimse bunu bu şekilde dile getirmemişti.

“Sanırım,” diyorum sonunda.

“Peki ya ayakkabı kontağı?”

“Ne?”

“Ayakkabı kontağı!”

“Ayakkabı kontağı da ne?” Aslında buna gülerdim ama aptal kertenkele beynim şimdilik gülme tuşunu devre dışı bıraktı. Tıpkı vücudum gibi yüz ifadem de kaskatı.

Çok fazla kahkaha alacağım var. Bazen kaçırdığım kahkahalardan yedek bir stok yaptığımı umuyorum. İyileştiğim zaman büyük bir patlama olacak ve yirmi dört saat boyunca güleceğim.

Bu sırada Linus koltuğun diğer ucuna iliyor. Kısmi görüş açımdan kirli bir spor ayakkabıyı öne doğru uzattığını görebiliyorum.

“Hadi,” diyor. “Ayakkabı kontağı. Hadi yapalım.”

Hareket edemiyorum. Top hâline gelmiş bir kirpiyim. Yapmak istemiyorum.

“Ayağını hareket ettirebilirsin,” diyor Linus. “Ona bakmak zorunda değilsin. Sadece hareket ettir.”

Sesi ısrarcı geliyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Kertenkele beynim bundan hiç hoşlanmıyor. Bana battaniyenin altına saklanmamı söylüyor. *Saklan. Kaç. Ne olursa.*

Belki de tepki vermezsem, diyorum kendi kendime, pes eder ve bunu unuturuz.

Fakat saniyeler geçtiği hâlde Linus öylece duruyor.

“Hadi,” diyor beni cesaretlendirerek. “Yapabileceğine eminim.”

Ve şimdi kafamın içinde Dr. Sarah'ın sesi yankılanıyor: *Kendini zorlamaya başlamalısın.*

Yavaş yavaş, ayağımı halının üstünde hareket ettiriyorum, ta ki spor ayakkabımın kauçuk kenarı onunkine değene kadar. Vücudumun geri kalanı hâlâ diğer tarafa dönük. Gözlerimi koltuğun kumaşından ayırmıyorum. Beynimse tamamen,

onunkıyla temas hâlindeki ayağımın bir santimlik kısmına odaklı.

Tamam, aramızda iki kauçuk katmanı olduğunu biliyorum. Bundan daha az erotik veya daha az romantik bir durum olamaz, biliyorum. Ve bu sırada bütün vücudum onu görmeye tahammül edemiyormuşum gibi başka tarafa bakmaya devam ediyor. Yine de öyle bir his ki...

Neyse.

Nasıl cümle ortasında sustum, gördünüz mü? Bunu ben de yapabiliyorum. Tam olarak aklımdan geçen düşüncüyü açıklamak istemediğiminde.

Nefesim kesiliyor. Tek itiraf etmek istediğim bu.

“İşte.” Sesi tatmin olmuş gibi. “Gördün mü?”

Linus’un soluğu kesilmiş gibi değil. Sesi sadece ilgili çıkıyor. Sanki artık gidip arkadaşlarına anlatabileceği veya bloguna yazabileceği bir konuyu kanıtlamışım gibi. Ayağa fırlıyor ve “Peki o zaman, görüşürüz,” diyor. Büyü bozuluyor.

“Görüşürüz.”

“Annen her an beni kovalayabilir. Ben kendim gitsem iyi olacak.”

“İıı, evet.”

Hemen kendimi koltuğun köşesine atıp aslında kalmasını istediğimi belli etmemeye çalışıyorum.

“Ah. İıı,” diyorum kapıya gittiğinde. “Belki belgeselim için seninle röportaj yapabilirim.”

“Ah, öyle mi?” Duraksıyor. “O nedir?”

“Bir belgesel çekmem gerekiyor ve eve gelen insanlarla röportaj yapmam lazım. Bu yüzden...”

"Tamam. Güzel. Ne zaman istersen. Ben yine geleceğim, şeyden sonra... Biliyorsun. Frank tekrar oyun oynayabildiğinde."

"Güzel."

Odadan çıkıyor ve bir süre hareketsiz kalıp geri gelecek mi ya da bana mesaj gönderecek mi ya da Felix aracılığıyla mesaj falan yollayacak mı diye düşünüyorum.

Elbette hiçbirini yapmıyor.

BENİN HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Kamera, çalışma odasının kapısına yaklaşıp. İçeri girer. Baba masasında oturmuştur. Gözleri kapalıdır. Bilgisayar ekranında farklı bir Alfa Romeo araba vardır.

AUDREY (DIŞ SES)

Baba? Uyuyor musun?

Baba yerinden sıçrar ve gözlerini açar.

BABA

Tabii ki uyumuyorum. Çalışıyorum.

Birkaç iş hallediyorum.

Mouse'unu hareket ettirir ve Alfa Romeo arabayı kapatır.

AUDREY (DIŞ SES)

Seninle röportaj yapman gerek.

BABA

Barış! Sor bakalım.

Kameraya dönmek için sandalyesini çevirir ve berbat bir gülümseme takınır.

BABA

Yıldızların muhasebecisi Chris
Turner'ın hayatı.

AUDREY (DIŞ SES)

Yıldızların muhasebecisi değilsin.

Baba bozulmuş görünür.

BABA

Taman, birkaç orta ölçekli şirketin muhasebecisi. Ana biri medya sektöründe. Konser biletleri bedava geliyor.

AUDREY (DIŞ SES)

Biliyorum.

BABA

Ayrıca hepiniz TONIE oyuncularıyla tanıştınız, unuttun mu? Kimsesiz çocuklara yardım davetinde.

AUDREY (DIŞ SES)

Taman, baba. Bence de için güzel.

BABA

Bona Üniversitedeki kurek takımı yıllarımı sorabilirsin.

Kol kaslarını gösterir.

BABA

Formum hâlâ varında. Ya da istersen müzik grubumu sor.

AUDREY (DIŞ SES)

Tanam. Evet. The... Turtles mıydı?

BABA

The Moonlit Turtles*. Moonlit. Sana
bir CD vermiştim, hatırlanıyor
musun?

AUDREY (DIŞ SES)

Evet! Hatırlamaz mıyım? Harikaydı,
baba.

Babanın aklına bir fikir gelir. Heyecanla kamerayı gösterir.

BABA

Buldum! Filmin için bir soundtrack
ister misin? Sana bir müzik
verebilirim. 1990'ların en heyecan
verici öğrenci gruplarından biri
olan Moonlit Turtles tarafından
kaydedilmiş orijinal bir parça.

AUDREY (DIŞ SES)

Tabii.

(duraksama)

Ya da kendi müziğimi seçebilirim.

BABA

Hayır, bayır, tatlım. Sana yardım
etmek istiyorum. Böylece birlikte
çalışmış da oluruz. Bir aile

* Mehmetçik Kaptanbahadır, Ç.N.

profesi olur. Çok eğlenceli olacak!
Ben gerekli yazılımı alırım,
montajı birlikte yaparız, en
sevdiğin şarkıları seçersin.

Bilgisayarında bir şarkı listesi açar.

BABA

Hadi dinleyelim. Bana en sevdiğin
şarkıyı söyle, çalalım.

AUDREY (DIŞ SES)

Gelmiş geçmiş tüm şarkılar
arasından mı?

BABA

Hayır! Moonlit Turtles'ın en
sevdiğin şarkısı. Yağlı babanın
söylediği favori şarkın bangisi?
Bir tane vardır mutlaka?

Uzun bir duraksama. Baba kameraya beklenti dolu gözlerle
bakar.

BABA

Bana CD'yi iPod'unda tekrar tekrar
dınlediğini söylemişti.

AUDREY (DIŞ SES)

(telaşla)

Dınledim! Sürekli. Yani. Ee. En
sevdiğim şarkı... O kadar çok var ki.

(duraksama)

Sanırım... şu gürültülü olan.

BABA

Gürültülü olan?

AUDREY (DIŞ SES)

Hani şu şeyli olan, aaa, davullu. O
çok iyi.

Bir heavy rock parçası odada gumbür gumbür çalmaya başlarken
kamera yavaşça geri çekilir. Baba kafasını sallamaktadır.

BABA

Bu mu?

AUDREY (DIŞ SES)

Evet! Kesinlikle! Harika. Çok iyi.
Baba, benim gitmem lazım.

Kamera odadan çıkar.

AUDREY (DIŞ SES)

Ah, Tanrım!

O akşam yattığımda Linus'u düşünüyorum. Bir dahaki gelişinde onu kapıda karşıladığımı hayal etmeye çalışıyorum. Diğer insanların yaptığı gibi. Normal insanların. Yani aslında senaryonun nasıl olması gerektiğini biliyorum.

"Selam, Linus."

"Selam, Audrey."

"Nasıl gidiyor?"

"İyi."

Belki bir beşlik çıkarız. Belki bir kucaklaşma. Mutlaka birkaç gülümseme.

Böyle bir şeyin yakın zamanda neden gerçekleşmeyeceğine dair belki altmış beş ayrı sebep sayabilirim. Ama olabilir de, değil mi? *Olabilir?*

Dr. Sarah, cephaneliğimizdeki en etkili silahlardan birinin pozitif görselleştirme olduğunu, zihnimde gerçekçi ve cesaret verici başarı senaryoları canlandırmam gerektiğini söylüyor.

Sorun şu ki ideal senaryomun ne kadar gerçekçi olduğunu bilmiyorum.

Tamam, evet, aslında biliyorum: Sıfır.

İdeal senaryomda kertenkele beynim yok. Her şey kolay. Normal insanlar gibi iletişim kurabiliyorum. Saçlarım daha uzun, kıyafetlerim daha havalı... Ve en son fantezimde, Linus evin kapısında değildi, beni ormanda pikniğe götürüyordu. Bu da nereden çıktıysa?

Her neyse. Yasak yarın kalkıyor. Linus yine gelecek. Göreceğiz.

Sabaha karşı saat tam 03:43'te evimizi büyük bir felaketin vuracağı nereden aklıma gelirdi. Saati biliyorum çünkü gözlerimi açıp uyku mahmurluğuyla saate bakarak acaba yangın mı çıktı diye düşündüğümde gördüğüm rakamlar bunlardı. Uzaktan tiz bir çığlık geliyordu. Alarm ya da siren sesi olmaydı. Yerden sabahlığımı aldım ve terliklerimi giyerken panikle yanıma ne alabileceğimi düşündüm.

Böylece çocukluğumun yoldaşı pembe ayıcığımı ve büyükkannem ölmeden önce birlikte çekilmiş fotoğrafımızı aldığım gibi merdivenlere koştum. Sesin bir siren ya da alarm olmadığını anladığımda merdivenleri yarılamaştım bile. Annemdi. Sesi oyun odasından geliyordu. Avaz avaz bağıırıyordu. “NE YAPIYORSUN? BU SAATTE AYAKTA NE YAPIYORSUN?”

Hole indim ve şaşkınlıktan öylece kalakaldım. Frank bilgisayının başında *LOC* oynuyordu. Gecenin 03:43'ünde.

Yani tabii o saniyede artık *LOC* oynamıyordu. Oyunu durdurmuştu. Ama grafikler hâlâ ekrandaydı. Kulaklıklarını

boynuna indirmişti ve köşeye sıkışmış bir tilki gibi anneme bakıyordu.

“NE YAPIYORSUN?” diye bağırdı annem tekrar. Sonra o sırada kapıda beliren babama döndü. “Ne YAPIYOR bu Frank, ne YAPIYORSUN?”

Siz de bilirsiniz, anne babaların böyle cevabı belli sorular sormak gibi saçma bir huyu vardır.

Dışarı bu etekle mi çıkacaksın?

Yok, sokak kapısından çıkar çıkmaz eteği çıkaracağım.

Sence bu iyi bir fikir mi?

Hayır, bence berbat bir fikir, bu yüzden öneriyorum.

Beni dinliyor musun?

Sesin 100 desibel, duymamam zor.

“Ne YAPIYORSUN?” Annem hâlâ ciyaklıyordu. Babam elini onun koluna koydu.

“Hayatım,” dedi. “Sabah sekizde kalkacağım.”

Büyük hata. Annem kötü adam oymuş gibi babama döndü.

“Senin sekizde kalkman umurumda değil! O senin oğlun, Chris! Bize yalan söylüyor! Gece vakti bilgisayar oyunu oynuyor! Başka neler yapıyor kim bilir?”

“Uyuyamadım,” dedi Frank. “Tamam mı? Hepsi bu. Uyuyamadım ve kitap okuyayım diye düşündüm. Ama kitap bulamadım. Bu yüzden düşündüm ki... Yani biraz gevşemek istedim. Hepsi bu.”

“Ne zamandır uyanıksın?” diye çıkıştı annem.

“İkiden beri.” Frank üzgün gözlerle anneme baktı. “Uyuyamadım. Galiba uykusuzluk hastalığına yakalandım.”

Aynı anda babam esneyince annem ateş saçan gözlerini ona çevirdi.

“Bunu sabah yapsak olur mu? Hı, Anne?” dedi babam. “Şimdi tartışmamızın Frank’in uykusuzluğuna da bir faydası olmayacak. Lütfen? Yatalım.” Tekrar esnedi. Saçları pelüş ayıcıklarınki gibi öbek öbekti. “Lütfen?”

Tüm bunlar dün geceydi. Bugün de ortama mutlu aile tablosu hâkim diyemem. Annem kahvaltıda Frank’i kapsamlı bir soruguya aldı: Kaç gece *LOC* oynamak için kalkmıştı? Ne zamandır uykusuzluk çekiyordu? Bilgisayar oyunlarının insanlara uykusuzluk çektiirdiğinin farkında mıydı?

Frank doğru düzgün cevap vermedi. Solgun ve yorgun görünüyordu, soruları takip edemiyor gibiydi. Annem sirkadiyen ritim ve ışık kirliliğinden bahsedip yatmadan önce neden *Ovaltine* içmediğini sordukça Frank daha da kabuğuna çekildi.

Ovaltine nedir bilmiyorum bile. Uyku dendi mi annem bundan bahsedip durur. Sihirli bir iksir bulmuş gibi davranır ve “Neden içmiyoruz?” der. Ama hiç almadı ki. Nasıl içebiliriz?

Sonra Frank okula gitti ve ben de bütün sabah *Game of Thrones* okuyup ardından uyuyakaldım. Bu akşamüzeri belgeselimın başrolünde bahçedeki kuşlar var. Dr. Sarah’ın isteğinin bu olmadığını biliyorum ama öyle huzurlu ki. Kuşlar çok tatlı. Onlar için bıraktığımız kırıntıları yemeye geliyor ve birbirleriyle dalaşıyorlar. Belki bir gün vahşi yaşam fotoğrafçısı

ya da yapımcısı falan olurum. Tek kötü tarafı, çömelmekten dizlerimin ağrımaya başlaması. Bir de kimin bir saat boyunca kuşların ekmek kırıntılarını yiyişini izlemek isteyeceğinden emin değilim.

İşte böyle kuşlara dalıp gitmişken eve yanaşan bir araba sesiyle yerimden sıçırıyorum. Babamın gelmesi için daha çok erken. O zaman kim? Belki biri Frank'i okuldan dönerken arabayla eve bırakıyordur. Bazen olur.

Belki Linus'tur.

Temkinli bir şekilde evin köşesini dönüp araba yoluna bakıyorum. Babamı görünce şaşırıyorum. Takım elbisesiyle arabadan inerken biraz sıkkın görünüyor. Derken evin kapısı açılıyor ve annem onu bekliyormuş gibi yanma gidiyor.

"Chris! Sonunda."

"Elimden geldiğince çabuk çıkmaya çalıştım. Ama biliyorsun, bu aralar işlerim yoğun... Gerçekten çok mu önemli?"

"Evet, öyle! Bu büyük bir kriz, Chris. Oğlumuzla ilgili bir kriz. Ve senin desteğine ihtiyacım var!"

Tanrım. Yine ne oldu?

Arka bahçeye geri dönüyorum, konuşmalarını duyabilmek için sessizce mutfığa süzülüyorum. Hole giriyorlar.

"Frank'in bilgisayarını pilates dersine götürdüm," diyor annem kasvetli bir sesle.

"Ne yaptın?" Babam şaşkın. "Bilgisayarı Frank'ten kaçırmak istediğini biliyorum Anne ama biraz abartmıyormusun?"

Annemi kucağında Frank'in bilgisayarıyla kiliseye girerken hayal ediyorum ve gülmek için elimle ağzımı kapatmak zo-

runda kalıyorum. Bundan böyle gittiği her yere Frank'ın bilgisayarını da mı götüreceksin? Bir tür evcil hayvan gibi?

“Anlamıyorsun!” diye çıkışıyor annem. “Arjun’un incelemesi için götürdüm.”

“Arjun?”

Babam daha da şaşırmışa benziyor.

“Arjun benim pilates arkadaşım. Bilgisayar yazılımcısı. Evden çalışıyor. Ona, *Arjun bu bilgisayara bakarak oğlumun geçen hafta ne kadar oyun oynadığını söyleyebilir misin*, diye sordum.”

“Anladım.” Babamın sesi heyecansız. “Söyleyebilir miymiş peki?”

“Ah, evet, söyleyebilirmiş,” diyor annem yine tekinsiz bir sesle. “Hem de her şeyi söyleyebilirmiş.”

Bir sessizlik oluyor. Babamın içgüdüsel olarak geri geri çekildiğini görebiliyorum ama üstüne gelen tsunamiden kaçamıyor.

“Her gece! HER GECE! Gece ikide başlıyor ve saat altıda çıkıyor. İnanabiliyor musun?”

“Şaka herhâlde?” Babam gerçekten afallamış görünüyor. “Emin misin?”

“Kendin sor.” Annem telefonunu uzatıyor. “Arjun’u arayıp kendin sor! Google’a freelance iş yapıyor. Adam ne dediğini biliyor.”

“Tamam, tamam, ona sormama gerek yok.” Babam merdivenlere çöküyor. “Tanrım. Her gece mi?”

“Her gece. Gizli gizli. Bizi kandırdı. Çocuk resmen bağımlı! Biliyordum. *Biliyordum.*”

“Evet. Tamam. Buraya kadar. Bundan böyle bilgisayar yasak. Ömür boyu cezal!”

“Ömür boyu!” Annem başıyla onaylıyor.

“Yetişkin oluncaya dek.”

“En azından,” diyor annem. “En azından. Biliyor musun, kitap grubumdaki Alison’ın evinde televizyon bile yok. Ekranların bu çağın sigarası olduğunu söylüyor. Zehirliler ve bize verdikleri zararı ancak iş isten geçtikten sonra anlayacağız.”

“Doğru.” Babam hafiften huzursuzlanıyor. “Ama o kadar ileri gitmemiz gerektiğini sanmıyorum. Sence?”

“Yani belki de gitmeliyiz!” diye bağılıyor annem endişeli bir sesle. “Biliyor musun, Chris, belki de biz her şeyi yanlış yaptık! Belki de geleneksel şeylere yönelmeliyiz. Kart oyunları. Aile yürüyüşleri. Münazaralar.”

“İıı... Peki.”

“Yani ne bileyim, kitaplar! Kitaplara ne oldu? Yapmamız gereken bu! Booker’a aday olan kitapları okumak! O zehirli, aptal televizyondan ve beyni sulandıran bilgisayar oyunlarından vazgeçmeliyiz. Biz ne yapıyoruz, Chris? Biz ne *yapıyoruz*?”

“Kesinlikle.” Babam hararetle başını sallıyor. “Evet, evet, sana tamamen katılıyorum. Tamamen katılıyorum.” Kısa bir an duraksıyor. “Peki *Downton* ne olacak?”

“Ah, evet, *Downton*.” Annem faka basmış görünüyor. “O başka. Yani... Tarih.”

“Peki *The Killing*?”

Annemle babam *The Killing* bağımlısı. Televizyonun karşısında atıştırtarak art arda dört bölüm izleyip sonra, “Bir bölüm daha? Bir tanecik daha?” deyip duruyorlar.

“Ben çocuklardan bahsediyorum,” diyor annem sonunda. “Gelecek nesilden bahsediyorum. Onların kitap okumaları gerek.”

“Ah, iyi.” Babam rahat bir nefes veriyor. “Çünkü ne olursa olsun *The Killing*’i sonuna kadar izleyeceğim.”

“Şaka mı yapıyorsun? *The Killing*’i bitirmek zorundayız,” diye onaylıyor annem. “Bu akşam bir bölüm izleyebiliriz.”

“Belki iki bölüm izleriz.”

“Frank’le konuştuktan sonra.”

“Tanrım.” Babam şakaklarını ovuyor. “Fena hâlde bir içkiye ihtiyacım var.”

Sonrasında ev bir süre sessizliğe gömülüyor. Fırtına öncesi sessizlik. Felix oyun grubundan dönüyor. Grupla birlikte pizza yapmışlar. Hayatımda gördüğüm en mide bulandırıcı domatesli ve peynirli bulamacı yapmış. Annem onu fırında ısıtıyor. Felix pizzayı yemek istemiyor.

Ardından hiçbir şey yemek istemiyor çünkü kendi yaptığı pizzayı yemek istiyor. Her ne kadar onu yemeyecek olsa da. Dört yaşında bir çocuğun mantığı tuhaf ötesi.

“BENİM pizzamı yemek istiyorum!” diye ağlayıp duruyor.

“İyi, ye o zaman! Al,” diyor annem.

“Hayııııı!” Pizzaya yaşlı gözlerle bakıyor. “Hayııııı! Onu değil! ONU değil!”

Sonunda pizzayı masanın ucundan itiyor ve onu yerde görmek Felix’e daha da ağır geliyor. Ağlama krizine giriyor ve annem kızgın bir şekilde, “Muhtemelen çocuğa Fruit Shoots

yedirmişlerdir,” deyip onu banyoya götürüyor. (Yarım saat sonra Felix yumuş yumuş, tertemiz geri geliyor. Gülümsüyor ve sandviçini yiyor. Dört yaşındakilerin Valium’u da banyo.)

Felix’in sandviçini bitirdiğinden emin olma görevi bana veriliyor, bu yüzden mutfak masasından kalkamıyorum. Frank’e ilk ben ulaşip onu uyarayım diye düşünmüştüm. Gerçi muhtemelen beceremeyecektim çünkü annem diken üstünde bir gardiyan gibi. Beş dakikada bir hole gidip sokak kapısını açıyor hatta bir defasında Frank’in eve başka bir yoldan dönüp onu şaşırtması ihtimaline karşı caddeye kadar çıkıp gözleriyle etrafı tarıyor. Frank’i göreceği anı heyecanla bekliyor. Arada bir holdeki aynaya, “Her şeyden önemlisi bizi kandırman,” ve “Evet, bunu seni sevdiğimiz için yapıyoruz. Bunu seni sevdiğimiz için yapıyoruz, genç adam,” gibi cümleler söylüyor.

Genç adam.

Bu arada ben olanlarla hiçbir ilgim yokmuş gibi kendi hâlimde takılıyorum ama bir yandan da Frank’in gerçekten gece ikide kalkıp kalkmadığını ve Linus’un da sabahın o vaktinde onunla oynayıp oynamadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. İşleri hızlandırmak için Felix’in sandviçinin ucundan azıcık aldığım sırada annemin bağırıldığını duyuyorum. Araba yolunda dikiliyor, gözlerini kısmış sokağın ilerisine bakıyor.

“Chris! Chris! Geliyor!” Tekrar eve girdiğinde telaşla sağa sola bakınıyor. “Baban nerede? Nereye gitti?”

“Bilmiyorum. Görmedim.”

Pekâlâ, annem az sonra gerginlikten kopacak. Ona dört saniyede nefes alıp yedi saniyede vermesini söylesem mi acaba?

Ama sonra düşünüyorum da, böyle bir şey söylersem önce benim kafamı koparabilir.

“Chris!” Mutfaktan çıkıyor.

Holü görebilmek için çaktırmadan biraz öne eğiliyorum. Kameramı almam lazım ama üst katta bırakmıştım ne yazık ki ve savaş alanından geçmeyi gözüm yemiyor. Babam çalışma odasının kapısında beliriyor, *BlackBerry*’si kulağında, anneme acı çeker gibi bakıyor.

“Evet, rakamlar beklendiği gibi değil,” diyor. “Ama sayfa altıya bakarsanız... *Affedersin*,” diyor anneme sessizce. “İki dakika.”

“Harika!” diye çıkışıyor annem, babam yine gözden kaybolurken. “Ortak cephe buraya kadarmış.” Hol penceresinden dışarı bakıyor. “Evet. İşte geliyor. İşte başlıyoruz.”

Elini beline koyuyor, ateş saçan gözlerini kapıya dikey ve holde pozisyon alıyor. Gergin on saniyenin ardından kapı açılıyor ve nefesimi tutuyorum. Frank her zamanki gibi içeri giriyor ve kayıtsızca anneme bakıyor. Annemin kendini hazırladığını ve derin bir nefes aldığını görebiliyorum.

“Merhaba, Frank,” diyor buz gibi bir sesle ve başı dertte olan ben olmamama rağmen tüylerim diken diken oluyor. Fakat Frank’in kulaklıkları takılı, sanırım bu yüzden buz gibi ses tonunu yakalayamadı.

“Selam,” diyor ve annemin yanından geçmeye davranıyor ama annem onun omzuna dokunuyor.

“Frank!” diyor ve kulaklarını işaret ediyor. “Çıkar şunu!”

Frank gözlerini devirip kulaklıklarını çıkarıyor ve anneme bakıyor. “Ne?”

“Evet,” diyor annem daha da soğuk bir sesle.

“Ne?”

“*Evet.*”

Annemin sadece bu iki heceyle Frank’i korkudan titretmeye çalıştığını anlayabiliyorum ama işe yaramıyor. Frank sadece sabırsız görünüyor.

“Evet? Ne demek istiyorsun? Evet ne?”

“Biz de seni bekliyorduk, Frank. Baban ve ben.” Bir adım ileri atıyor, gözleri lazer ışını gibi. “Epeydir seni bekliyoruz.”

AMAN TANRIM. Resmen *Bond*’daki kötü karakterlerden birini oynuyor. Eminim kucaklarında okşayabileceği beyaz bir kedi de olsun isterdi.

“Bilgisayarımın burada ne işi var?” Frank birden holdeki masanın üstünde duran bilgisayarını fark ediyor.

“Güzel soru,” diyor annem kendinden memnun. “Bize son bir haftadır bilgisayarında neler yaptığını anlatmak ister misin?”

Frank’in omuzları *yine mi* der gibi çöküyor.

“*LOC* oynuyordum,” diyor düz bir sesle. “Beni yakaladın.”

“Sadece bir kez mi?”

Frank okul çantasını yere bırakıyor. “Bilmem. Başım ağrıyor. Ağrıkesici almam lazım.”

“Neden acaba?” Annem birden kendini kaybediyor. “Bir haftadır hiç uyumadığın için olabilir mi?”

“Ne?” Frank ona o kendine has *neden bahsettiğini anlamıyorum* bakışını atıyor. Gerçekten sinir bozucu.

“Salağa yatma! Sakın bana salağı oynama!” Annemin sokukları hızlanıyor. “Bugün arkadaşım Arjun bilgisayarına baktı. Ve çok ilginç bazı şeyler söyledi.”

“Arjun kim?” Frank kaşlarını çatıyor.

“Bir bilgisayar uzmanı,” diyor annem zafer kazanmış gibi. “Bana seninle ilgili her şeyi anlattı. Ardında epey iz bırakmışsın, genç adam. Her şeyi biliyoruz.”

Frank’in yüzünden bir panik dalgası geçtiğini görüyorum. “E-postalarımı mı okudu?”

“İıı, hayır, e-postalarını okumadı.” Annemin dikkati dağılıyor. “E-postalarında ne var?”

“Hiç,” diyor Frank aceleyle ve dik dik anneme bakıyor. “Tanrım. Bilgisayarımı hack’lediğine inanamıyorum.”

“Ben de bize yalan söylediğine inanamıyorum! Bütün hafta boyunca gece ikide uyanmışsın! İnkâr mı ediyorsun?”

Frank suratını asıp omuz silkiyor.

“Frank?”

“Arjun öyle diyorsa doğrudur.”

“Demek doğru! Frank, durumun ciddiyetinin farkında mısın? Farkında mısın? FARKINDA MISIN?” diye bağırıyor birden.

“Peki sen *LOC*’u ne kadar ciddiye aldığımın farkında mısın?” diye bağırıyor Frank. “Ya profesyonel oyuncu olursam? O zaman ne diyeceksin?”

“Yine başlama.” Annem gözlerini yumuyor ve şakaklarına masaj yapıyor. “Kimle oynuyordun? Tanıyor muyum? Ailelerini aramalı mıyım?”

“Sanmıyorum,” diyor Frank alaycı bir şekilde, “Kore’de yaşadıkları için...”

“Kore mi?” Bu artık annem için bardağı taşıran son damla. “Pekâlâ. Buraya kadar, Frank. Cezalısın. Bilgisayar yasak.

Yasak. Anladın mı? Sonsuza kadar. Bilgisayar yok. Ekran yok. Hiçbir şey yok.”

“Tamam,” diyor Frank çaresizce.

“Beni iyice anladın mı?” Annem ona dik dik bakıyor. “Cezalısın.”

“Anladım. Cezalıyım.”

Sessizlik. Annem tatmin olmadı. Başka bir şey daha duymak ister gibi Frank’e bakıyor.

“Cezalısın,” diye deniyor yine. “Süresiz.”

“Biliyorum,” diyor Frank sabırla. “Az önce söyledin.”

“Tepki göstermiyorsun. Neden tepki göstermiyorsun?”

“Tepki *gösteriyorum*, anne. Cezalıyım. Neyse ne.”

“Bu bilgisayarını hemen kaldırıp kilitliyorum.”

“Anladım.”

Tuhaf, gergin bir sessizlik daha oluyor. Annem, Frank’i süzüyor, âdeta yüzünde bir cevap arıyor. Sonra birden bütün yüzü geriliyor ve bir nefes alıyor.

“Tanrım. Bunu ciddiye almıyorsun değil mi? Nasılsa bir şekilde halledeceğini düşünüyorsun. Şimdiden yine gecenin bir yarısı kalkıp bilgisayarını nasıl bulacağını mı planlıyorsun?”

“Hayır.” Frank’in sesi düşüyor, bu kesinlikle *evet* anlamına geliyor.

“Şimdiden kilidi nasıl açacağını mı planlıyorsun?”

“Hayır.”

“Bizi alt edebileceğini sanıyorsun!” Annem şimdi tir tir titriyor. “Bizi alt edebileceğini sanıyorsun, değil mi? Hadi bakalım, alt et de görelim!”

Annem ağır bilgisayarı kucaklıyor ve kablolarını ardından sürükleyerek merdivenleri tırmanıyor.

“Bu gidiyor. Gidiyor! Bunu evimizde görmek istemiyorum! Onu paramparça edeceğim.”

“Paramparça mı?” Frank aniden kendine geliyor.

“Sen nasıl olsa sonsuza dek cezalısın. Senin için ne fark eder ki?” diye sesleniyor annem omzunun üzerinden.

“Anne, hayır,” diyor Frank panikle. “Anne, ne yapıyorsun?”

“*Olduğun yerde kal, genç adam!*” Annemin sesi birden bambaşka bir hâl alıyor. Tıpkı biz çocukken olduğu gibi acayip ürkütücü. Frank bir ayağı basamakta kalakalıyor. Onu hiç bu kadar korkmuş görmedim.

“Ne yapacak?” diye mırıldanıyor alçak sesle.

“Bilmiyorum. Ama ben senin yerinde olsam yukarı çıkmazdım.”

“İyi de ne yapacak?”

Tam o sırada Felix bornozuyla bahçeden hole giriyor.

“Hey,” diyor neşçyle. “Annem bilgisayarını camdan aşağı atıyor!”

Bunu yaptığına inanamıyorum. Frank'ın bilgisayarını gerçekten camdan attığına inanamıyorum.

Aslında yeterince dramatik bir sahne olmadı çünkü annem aniden güvenlik önlemleri alması gerektiğini hatırladı ve komşulara geri çekilmelerini, babama da eğer o kadar endişeleniyorsa arabayı çekmesini söyledi.

Bu sırada Frank o panikle abuk sabuk gevelemek ile filmlerde teröristleri bombayı patlatmaması için ikna etmeye çalışan adamlar gibi makul mantıklı konuşmak arasında gidip geliyordu.

“Anne, dinle,” deyip duruyordu. “Bilgisayarı yere bırak. Bunu yapmak istemiyorsun, anne.”

Ama işe yaramadı. Zira annem tam da bunu yapmak istiyordu.

Annemin camdan fırlatmasıyla yeri boylayan bilgisayar paramparça olmadı. Yerde iki kez sekti ve yan devrildi. Aslına bakarsanız çimenlerde öylece yan dururken bozulmuş gibi bile görünmüyordu. Kırılan ekranından, Felix bahçede yalınayak

oynarken ayağına falan batmasın diye babamın anında topladığı birkaç parça cam etrafa saçılmıştı sadece. Yine de sanırım içi Frank'ın artık kullanamayacağı kadar zarar görmüş olmalıydı. Üstünde tüm o *Minecraft* yapıştırmalarıyla çimenlerde dururken neredeyse acıklı bir hâli vardı.

Herkes bir süre yerdeki bilgisayara baktı, birkaç kişi fotoğrafını çekti, derken komşular evlerine dağıldı. İşin aslı, tüm o tantanadan sonra biraz sönük bir sondu. Ama Frank için değil. Frank yıkılmış durumda. İçeri girdiğimizde “Üzgünüm,” demeye çalıştım ama cevap bile vermedi.

Sanırım şokta. Bütün akşam ağzını açmadı. Annem vakur bir ciddiyetle zaferini yaşıyor. Babam da sanırım arabasına bir şey olmadığı için rahatladı.

Ben her ne kadar bu işe bulaşmak istemesem de merak etmeden duramıyorum: Tüm bunlar Linus'un artık bize gelmeyeceği anlamına mı geliyor?

BENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM – FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Anne bir fincan kahveyle mutfak masasında oturmuş, doğrucu kameraya bakmaktadır.

ANNE

Ben doğru olanı yaptım. Tamam,
biraz ekstremdi. Ama bazen ekstrem
önlemler almanız gerekir ve herkes
şaşıırıp kalır. Sonra anlarlar.
“Vaaay, ne kadar cesur ve ileri
görüşlüymüşsün,” derler.

Sessizlik.

ANNE

Yani doğru olanı yaptığımı
BİLİYORUM. Ve evet, şu an ortalık
çok gergin ama düzelecek. Tabii
Frank bunu iyi karşılamadı. Tabii
ki şu anda çok öfkeli. Yani başka
ne bekleyebilirdim ki?

Sessizlik.

ANNE

Yani aslında bu kadar kötü olmasını
beklemiyordum. Dürüst olmak
gerekirse... Ama olsun, bunu da
atlatacağız.

Anne kahve fincanını kaldırır, sonra içmeden tekrar masaya bırakır.

ANNE

Annelik, Audrey, Dyle her zaman
güllük gülistanlık değildir. Bazen
zor tercihler yapmak ve zor da olsa
bunların sonuçlarına katlanmak
gerekir. Yani evet, şu anda Frank
beni biraz sorluyor. Ama ne var
biliyor musun? Bir gün bana
teşekkür edecek.

Sessizlik.

ANNE

Yani bana teşekkür edebilir.

Sessizlik.

ANNE

Tamam, teşekkür etmeyebilir. Ana
önemli olan, benim bir anne olman.
İşler serpa sardığında anneler
kaçıp gitmezler.

Kamera annenin BlackBerry'sine döner ve Google'da yaptığı
aramaya odaklanır:

*Belki kadınlar için spa kaçamakları, çocuklar kabul
edilmektedir.*

Anne hemen ekranı eliyle kapatır.

ANNE

Önemli bir şey değil.

Frank artık konuşmuyor. Hiç kimseyle.

Aslında ben bu sessiz Frank'i sevdim. Ev çok huzurlu. Ama annem endişeleniyor. Gidip Frank'in öğretmeniyle bile konuştu. Ardından da adamın arkasından atıp tuttu. "İşe yaramaz herifin teki. Bir halta yaramaz! Frank'in ona gayet *iyi* göründüğünü söyledi. Onu kendi hâline bırakmalıymışız. Kendi hâline bırakılmış, inanabiliyor musun?" (Annem babama olayı hararetle anlatırken odalarının önünde duruyordum.)

Bu akşam Frank yemekte yine hiç konuşmadan oturuyor. Zombi gibi dümdüz karşıya bakarak *enchilada* yiyor. Annem ya da babam ona bir şey sorduğunda, mesela "Çok ödevin var mı?" veya "Bugün okulda neler yaptın?" gibi, yalnızca "Pıfff" diye bir ses çıkarıyor ya da gözlerini deviriyor ya da onları duymazdan geliyor.

Ben de bu akşam pek Bayan Hoşsohbet havamda değilim, bu yüzden en neşeli yemeklerimizden biri sayılmaz. Felix traktörlü pijamasıyla oyun odasından geldiğinde hepimiz rahatlayıp ona bakıyoruz.

“Ödevimi yapmadım,” diyor endişeli bir ifadeyle. “Ödevim, anne.” Elinde şeffaf bir dosya tutuyor.

“Ah, Tanrı aşkına,” diyor annem.

“Ödev mi?” diyor babam. “Dört yaşında çocuğun ödevi mi olurmuş!”

“Biliyorum.” Annem içini çekiyor. “Delilik.” Dosyadan bir kâğıt çıkarıyor. Kâğıdın üstünde, “Birbirimizi Neden Seviyoruz?” yazıyor. Sanırım Felix başlığın altına bizim resmi-mizi çizmeye çalışmış. Yani beş kişi çizmiş en azından. Annem hamile görünüyor ve babam bir cüceye benziyor. Benim kafam iğne kadar ve yirmi tane kocaman yuvarlak parmağım var. Yine de tüm aileyi çizmiş işte.

“*Kutuları ailenizden yardım alarak doldurun,*” diye okuyor annem. “*Birbirimizi kucakladığımız için birbirimizi seviyoruz,* gibi mesela.” Bir kalem alıyor. “Tamam. Ne yazayım? Felix, ailemizin nesini seviyorsun?”

“Pizza,” diyor Felix hemen.

“Pizza yazamayız.”

“Pizza!” diye sızlanıyor Felix. “Pizzayı seviyorum!”

“*Pizza yüzünden birbirimizi seviyoruz, yazamam.*”

“Bence gayet iyi bir cevap,” diyor babam omuz silkerek.

“Ben yaparım,” diyor Frank sayfayı alıp ve hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz. Frank konuştu! Cebinden siyah bir kalem çıkarıyor ve yazarken yüksek sesle okuyor: “*Birbirimizi seviyoruz çünkü birbirimizin tercihlerine saygı gösteriyoruz ve içimizden birinin sevdiği bir hobisi olduğunda onu anlıyoruz ve asla kasten birbirimizin eşyalarına zarar vermiyoruz... Ah, bir dakika.*”

“Frank, bunu yazamazsın!” diyor annem sertçe.

Biraz geç kaldı çünkü Frank yazdı bile. Hem de tükenmez-kalemle.

“Harika!” Annem dik dik Frank’e bakıyor. “Şimdi de kardeşinin ödevini mahvettin.”

“Ben gerçeği söyledim.” Frank de ona dik dik bakıyor. “Ama sen gerçeklerle baş edemezsin.”

“*Birkaç İyi Adam*,” diye atılıyor babam hemen. “İzlediğini bilmiyordum.”

“YouTube.” Frank ayağa kalkıyor ve bulaşık makinesine gidiyor.

“Ah, harika,” diyor annem sinirden köpürerek. “Şimdi bu ödevi gönderemeyeceğiz. Defterine not yazmak zorunda kalacağım. *Sevgili Bayan Lacy. Maalesef Felix’in ödevi...* Ne yazacağım?”

“... Fareler tarafından yendi,” diye öneriyorum.

“...Turner ailesine uymuyor çünkü onlar sevgi kavramını, kendilerine uygun olan versiyonu haricinde anlamıyorlar,” diyor Frank’in sesi mutfaktan. Frank bezgin adımlarla mutfaktan çıkıp geri geldiğinde annemle babam birbirlerine bakıyor.

“Bu çocuğun bir hobiye ihtiyacı var,” diye mırıldanıyor annem. “Çelloyu bırakmasına hiç izin vermemeliydik.”

“Lütfen, çello olmaz,” diyor babam panikle. “Bence çello ona göre değil.”

“İlle de çello demiyorum!” diye çıkışıyor annem. “Ama bir şey. Bugünlerde gençler ne yapıyor?”

“Bir sürü şey.” Babam omuz silkiyor. “Olimpiyat madalyaları kazanıyor, Harvard’a giriyor, internet şirketleri kuruyor,

gişe rekorları kıran filmlerde oynuyorlar...” Babamın sesi gide-
rek düşüyor ve sonunda susuyor.

“Madalya kazanması gerekmiyor,” diyor annem sertçe. “Bir
ilgi alanı olsun yeter. Gitara ne dersin?” Yüzü aydınlanıyor.
“Çalabilir mi? İkiniz garajda birlikte bir şeyler çalsanız?”

“Bir kere denemiştik,” diyor babam suratını asıp.
“Hatırlamıyor musun? Pek iyi geçmemişti... Ama tekrar de-
neriz!” diye düzeltiyor, annemin yüz ifadesini görünce. “İyi
fikir! Biraz ısınma turu yaparız. Baba-oğul. Birkaç parça çala-
rız, biralarımızı da alırsız... Yani bira olmaz tabii,” diye ekliyor
annemin ağzı şaşkınlıkla kocaman açılınca. “Bira yok.”

“Gönüllü işlerde de çalışabilir,” diyor annem ani bir ilham-
la. “Evet! Frank bunu yapabilir. Gönüllü olacak.”

Akşam mutfakta oturmuş kameramın playback özelliğini kur-
calarken Frank içeri giriyor.

“Ah, selam.” Aklıma bir şey geliyor ve kafamı kaldırıyorum.
“Baksana, seninle daha röportaj yapmadım. Yapabilir miyiz?”

“Röportaj yapmak istemiyorum.”

Frank herkesten ve her şeyden nefret ediyormuş gibi gö-
rünüyor. Yüzü solgun. Gözleri kan çanağı gibi. Sürekli oyun
oynadığı zamandan daha az sağlıklı görünüyor.

“Tamam.” Omuz silkiyorum. Masada duran kâsedeki
Doritos cipslerden bir tane alıyorum. Bu akşam Meksika yemeği
yedik. Annem ancak o zaman cips alıyor. Söz konusu *Doritos*’sa
ve içlerine guacamole sos koyuyorsak, abur cubur sayılmıyoruz.
“Şey...” Doğal konuşmaya çalışıyorum. “Merak ettim de...”

Sesim beni yarı yolda bırakıyor. Doğal çıkmıyor, kulağa aşırı gergin geliyor. Öte yandan Frank bunu ya da herhangi başka bir şeyi fark edecek modda değil zaten.

“Linus yine gelecek mi?” deyiveriyorum aceleyle. Sesim doğal olmaktan çok uzak. Ama ağzımdan çıktı bir kere. Sordum artık.

Frank başını çevirip bana ölümcül bir bakış atıyor. “Linus neden gelsin ki?”

“Yani... Çünkü...” Kafam karışıyor. “Kavga mı ettiniz?”

“Hayır, kavga etmedik.” Gözlerinde öyle düşmanca, öyle öfkeli bir ifade var ki irkiliyorum. “Takımdan çıkarıldım.”

“Takımdan çıkarıldın mı?” Şaşkınlıkla ona bakıyorum. “Ama o senin takımındı.”

“Eh, artık oynayamıyorum, değil mi?”

Sesi boğuk ve kısık çıkıyor. Ağlamak üzere olduğuna dair korkunç bir hisse kapılıyorum. Frank’i on yaşından beri ağlar-ken görmedim.

“Frank.” Birden onun için gerçekten üzülüyorum. Hatta onun yerine ben ağlayabilirim. “Bunu anneme söyledin mi?”

“Anneme söylemek mi?” diye çıkışıyor. “Hı hı, söyleyeyim de karşıma geçip sevinç gösterisi falan mı yapsın?”

“Sevinmez!” diyorum. Gerçi emin değilim.

Annemin olayı, çoğu zaman neden bahsettiğini bilmemesi! Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Bütün yetişkinler böyle. Hiçbir şeyden haberleri yok ama kontrol onlarda. Bu delilik. *Evdeki teknoloji ve ekran karşısında geçirilen zaman ve sosyal medyada harcanan saatler* gibi şeylerden onlar sorumlu ama sonra bilgisayarlarında ufak bir terslik oluyor ve bebek gibi sız-

lanmaya başlıyorlar. “Word dosyama ne oldu?” “Facebook’u açamıyorum.” “Nasıl fotoğraf yükleyeceğim? Nereye çift tıklayacağım? O ne demek?”

Sonra sorunu bizim çözmemiz gerekiyor.

Yani annem Frank’in artık takımda olmadığını duysa muhtemelen sevinir. Sonra da “Tatlım, neden kendine bir hobi edinip bir takıma katılmıyorsun?” der.

“Çok üzüldüm, Frank,” diyorum ama tepki vermiyor. Birazdan da mutfaktan çıkıp gidiyor ve *Doritos* cipslerle baş başa kalıyorum.

“Yani evde işler pek iyi gitmiyor.” Dr. Sarah her zamanki gibi sakın.

“Çok kötü değil. Ama herkes stresli. Yataktan pek çıkmadım. Sürekli çok yorgun gibiyim.”

“Yorgun olduğunda dinlen. Karşı koyma. Vücudun kendini onarıyor.”

“Biliyorum.” İçimi çekiyorum, bacaklarımı koltuğun üstünde topluyorum. “Ama yorgun olmak istemiyorum. Yenilmek istemiyorum. Bunu aşmak istiyorum.”

Kelimeler ağzımdan hiç düşünmeden dökülüyor ve birden içime adrenalin pompalanıyor.

Dr. Sarah’a bir şeyler anlattığımda ben de bunları ilk kez duyuyormuşum gibi geliyor ve birden gerçek oluyorlar. Dr. Sarah’ta sihirli bir şey var. Bir tür kâhin gibi ama gelecekle değil, şimdiki zamanla ilgili şeyler söylüyor. Onun odasındaiken her şey değişiyor. Nasıl bilmiyorum, bir şekilde öyle oluyor işte.

“Güzel!” diyor. “Bu iyi. Ama, Audrey, fark etmediğin şu, bunu aşıyorsun zaten.”

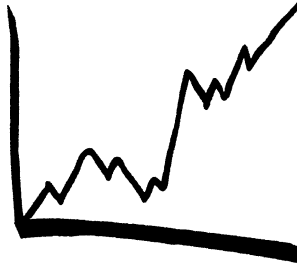
“Hayır, aşamıyorum.” Ona kızgın gözlerle bakıyorum. Bunu nasıl söyleyebilir?

“Aşıyorsun.”

“Son üç gündür yataktan bile çıkmadım.”

“Kimse iyileşmenin kolay bir yolculuk olacağını söylemedi. Grafiğimizi hatırlıyor musun?”

Ayağa kalkıyor ve beyaz tahtasına yöneliyor. İki çizgi ve yukarı doğru yükselen inişli çıkışlı kırmızı bir hat çiziyor.

“Yukarı çıkacaksın ve aşağı düşeceksin. Ama ilerlemen doğru yönde olacak. Ve öyle de. Uzun bir yol katettin, Audrey. İlk görüşmemizi hatırlıyor musun?”

Omuz silkiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse ilk seanslarımızı hayal meyal hatırlıyorum.

“Ben hatırlıyorum. İnan bana, bugün karşımda gördüğüm şeyden memnunum.”

“Ah.” Gururum okşanıyor ama bence biraz acınası bir durumdayım. Çünkü ben bir şey yapmadım ki.

“Film nasıl gidiyor?”

“Fena değil.” Başımı sallıyorum.

“Evin dışından biriyle röportaj yaptın mı?”

“Yani...” Tereddüt ediyorum. “Henüz değil. Tam sayılmaz.”

Dr. Sarah bekliyor. Onun işi bu. Bir suçluyu yakalamak için sabırla bekleyen bir polis gibi. Her defasında sessizliği ilk ben bozmayacağım diye direniyorum, yine de her defasında sessizliği bozan ben oluyorum.

“Şeeey, Linus diye bir çocuk var,” derken buluyorum kendimi.

“Evet, bahsetmiştin.” Başını sallıyor.

“Frank’e geliyordu ve onunla röportaj yapacaktım. Ama artık gelmiyor. Düşündüm ki... Yani...” Devamını getirmiyorum çünkü ne diyeceğimden emin değilim.

“Belki de ona sormalısın,” diyor Dr. Sarah bunda abartılacak bir şey yokmuş gibi.

“Yapamam,” diyorum otomatikman.

“Neden?”

“Çünkü...” Susuyorum. Nedenini biliyor. Söylememe gerek yok.

“Olabilecek en kötü senaryoyu düşünelim,” diyor Dr. Sarah keyifle. “Linus’u size davet edersin ve o da hayır der. Bu sana kendini nasıl hissettirir?”

Sırtımdan soğuk terler boşanıyor. Artık bu sohbetten keyif almıyorum. Keşke Linus’tan hiç bahsetmeseydim.

“Bu sana kendini nasıl hissettirir?” diye ısrar ediyor Dr. Sarah. “Audrey, bunu konuşalım lütfen. Diyelim ki Linus *hayır, gelemem*, dedi. Ne hissediyorsun?”

“Çok utanıyorum,” diyorum çaresizce. “Utançtan ölüyorum. *Çok aptalım* oluyorum.” Acıyla yüzümü buruşturuyorum.

“Neden aptalmışsın?”

“Çünkü... Çünkü!” Ona öfkeyle bakıyorum. Bazen Dr. Sarah bilerek kalın kafalılık ediyor.

“Linus gelmiyor.” Ayağa kalkıyor ve tahtaya yazıyor:

Linus gelmiyor.

Sonra yazıdan bir ok çıkartıyor ve bir dairenin içine “Linus’un düşünceleri” yazıyor.

Linus gelmiyor → *Linus’un düşünceleri*

“Bu düşünceler...” Dr. Sarah tahtadaki yazıyı işaret ediyor.

“Bunlar neden sana kendini aptal gibi hissettirsin?”

“Çünkü...” Kendi düşünce akışımı takip etmeye çalışıyorum. “Çünkü ona en baştan sormamam gerekirdi.”

“Neden sormayasın?” diyor. “Sana hayır dedi. Bunun anlamı, seninle röportaj yapmak istememesi olabilir. Ya da belki o anda meşguldür ve başka zaman sorduğunda kabul edecektir. Veya başka birçok nedeni olabilir. Seninle ilgisi yok.”

“Elbette var!” diyorum kendime hâkim olamadan.

“Elbette mi?” Üstüme geliyor. “*Elbette* derken?”

Tamam, burada hata yaptım. *Elbette* kelimesi Dr. Sarah’ın burnunu, kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi kaşındırıyor. *Elbette* ve *meccburum* kelimeleri.

“Audrey, Linus’un ne düşündüğünü biliyor musun?”

“Hayır,” diyorum gönülsüzce.

“Emin değil gibisin. Audrey, insanların akıllarını okuyabiliyor musun?”

“Hayır.”

“Süper güçlerin mi var? Bilmem gereken bir şey?”

“Hayır.” Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Tamam. Anladım. Onun aklını okuyordum.”

“Akıl okuyordun.” Başıyla onaylıyor. “Linus’un ne düşündüğüne dair en ufak bir fikrin yok. İyi de olabilir, kötü de olabilir. Büyük ihtimalle hiçbir şey düşünmüyordur. O sadece bir erkek. Buna alışsan iyi olur.” Yüzü muzipçe kırışıyor.

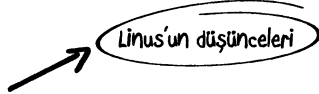
“Doğru.” Beni güldürmeye çalıştığının farkındayım ama kafam çok karışık. “Yani... Ona sormalı mıyım?”

“Bence sormalısın.” Beyaz tahta süngerini alıyor ve *Linus gelmiyor*’u siliyor. Onun yerine şöyle yazıyor:

Linus gelebilir. Gelmeye de bilir.
Gelse de gelmese de sorun değil.

Ne olursa olsun,
kararı kendisiyle ilgili,
seninle değil.

Onun duygularından
sen sorumlu değilsin.

“Tamam mı?” diyor ben yazdıklarını okumayı bitirdiğimde.

“Tamam.”

“Güzel. O zaman sor öna. Bu senin ödevin olsun. Linus’u eve davet edeceksin.”

İlk adım, annemin makul ve mantıklı bir anını yakalamak. Aşırı tepki vermeyeceği, çıldırmayacağı bir anı kollamam gerekiyor. *MasterChef*'in bir bölümünü sonuna kadar izlemesini bekliyorum, sonra rahatça koltuğun kolçağına oturup şöyle diyorum:

“Anne, bana bir telefon lazım.”

“Telefon mu?” Doğruluyor, gözleri ve ağzı kocaman açılıyor. “Telefon?”

Eğer ben Aşırı Tepkiler Kraliçesi'ysem annem kesinlikle Aşırı Tepkiler İmparatoriçesi.

“İıı, evet. Telefon. Mümkünse.”

“Kimi arayacaksın?” diye soruyor.

“Ben sadece... Bilmiyorum. İnsanları.” Sesimin huzursuz çıktığını biliyorum ama beni huzursuz eden o oldu.

“Hangi insanları?”

“İnsanları! Tek tek isim saymamı mı istiyorsun?”

Bir sessizlik oluyor. Ne düşündüğünü biliyorum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyorum. Son telefonum pek başarılı

değildi. Yani telefon aslında güzeldi. *Samsung*'du. Ama bir tür portala dönüştü. Bir tür zehirli portaldı ve ucu... Ucunda tüm yaşananlar vardı. Mesaj sesini duymak bile beni korkudan titretmeye yetiyordu, nerede kaldı mesajı okumak. O telefona ne oldu bilmiyorum. Babam onu yok etti.

Ama sonuçta bu o zamandı. Söz konusu olan onlardı.

“Audrey...” Annemin yüzünde endişeli bir ifade var ve onun *MasterChef* ve *Grand Designs* veya her neyse gecesini mahvettiğim için üzülüyorum.

“Sorun olmayacak,” diye teselli ediyorum onu.

“Natalie’yi mi aramak istiyorsun? Bunun için mi?”

Natalie’nin ismini duyunca olduğum yerde biraz büzülüyorum. Natalie’yle konuşmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Ama anneme bunu belli edecek değilim.

“Belki.” Omuz silkiyorum.

“Audrey, bilemiyorum...”

Annemin bu konuda hassas olduğunu biliyorum. İnanın bana, ben de hassasım. (Hatta *fazla* hassasım. Tüm dünya böyle söylüyor.) Ama pes etmeyeceğim. Kararlıyım. Bir telefon istiyorum.

“Audrey, dikkatli ol. Ben sadece... Sadece senin şey olmanı istemiyorum.”

“Biliyorum.”

Annemin parlak kumral saçlarının arasında birkaç tel beyaz görüyorum. Cildi incelmış görünüyor. Sanırım tüm bunlar onu biraz yaşlandırdı. Ben onu yaşlandırdım.

“Dr. Sarah bana bir telefon edinmemi söyledi,” diyorum annemin kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için. “Ne za-

man istersem ona mesaj atabilirmişim. Hazır olduğum zaman bunu bileceğimi söylüyor. Eh, hazırım.”

“Tamam.” Annem içini çekiyor. “Sana bir telefon alırsın. Yani bunu istemen harika, hayatım. Muhteşem.” Olayın sadece pozitif tarafını görmüş gibi elini elimin üstüne koyuyor. “Bu bir gelişme!”

“Henüz telefonu kullanmadım,” diye hatırlatıyorum. “Fazla heyecanlanma.”

Kanepeye oturup hafifçe yanına kayıyorum.

“Ne izliyorsun?”

Yastıkları düzeltirken annemin kucağında bir kitap görüyorum. Dr. Terence Kirschenger tarafından yazılmış ve adı *Ergen Çocuklarınızla Nasıl Konuşmalısınız*.

“Tanrım.” Kitabı alıyorum. “Anne, bu da ne?”

Annem kızarıyor ve kitaba uzanıyor. “Hiç. Okuduğum kitaplardan biri.”

“Bizimle konuşmak için bir kitaba ihtiyacın yok!” Sayfaları karıştırıyorum ve bir sürü sıkıcı görünümlü karikatür görüyorum, sonra kitabın arkasını çeviriyorum. “On iki doksan beş mi? Buna on iki pound doksan beş peni mi verdin? Ne anlatıyor? *Ergen çocuğunuz da bir bireydir*, falan yazıyordur kesin.”

“Hayır, *kitabımı geri ver*, yazıyor!” Annem bu defa ona engel olmama fırsat vermeden kitabı elimden kapıyor ve üstüne oturuyor. “Tamam, artık televizyon izleyebilir miyiz?”

Yüzü hâlâ pembe ve utanmış görünüyor. Zavallı annem. Saçma sapan karikatürlerle dolu bir kitaba bu kadar para verdiğine inanmıyorum.

Kitabı okudu! On iki pound doksan beş penilik kitabı baştan sona okudu.

Bunu biliyorum çünkü cumartesi sabahı kahvaltı masasında aniden Frank'le yabancı bir dilde konuşur gibi konuşmaya başladı.

“Evet, Frank, dün yatak odanda yerde iki ıslak havlu bıraktığını gördüm,” diye başlıyor tuhaflik derecesinde sakin bir sesle. “Bu beni şaşırttı. Bu sana kendini nasıl hissettirdi?”

“Hı?” Frank ona bakakalıyor.

“Bence havlu sorununa birlikte bir çözüm bulabiliriz,” diye devam ediyor annem. “Bence bu eğlenceli bile olabilir.”

Frank şaşkın bir ifadeyle bana dönüyor, omuz silkiyorum.

“Ne düşünüyorsun, Frank?” diye ısrar ediyor annem. “Bu evin idaresi sende olsaydı havlular konusunda tavsiyen ne olurdu?”

“Bilmem.” Frank oralı değilmiş gibi görünüyor. “Kâğıt havlu kullanıp atmak.”

Annemin bu cevap karşısında biraz hayal kırıklığına uğradığını görebiliyorum. Yine de o tuhaf gülümsemesini koruyor. “Seni anlıyorum,” diyor. “İlginç bir fikir.”

“Hayır, değil.” Frank ona şüpheyle bakıyor.

“Evet, öyle.”

“Anne, seni kızdırmak için söylediğim aptalca bir fikirdi sadece. İlginç falan değil.”

“Seni anlıyorum.” Annem başıyla onaylıyor. “Seni anlıyorum, Frank. Bakış açını görebiliyorum. Geçerli bir bakış açısı.”

“Benim bakış açım falan yok!” diye patlıyor Frank. “*Ve seni anlıyorum*, demeyi keser misin lütfen?”

“Annem bir kitap okudu,” diye açıklıyorum sonunda. “*Adı Ergen Çocuklarınızla Nasıl Konuşmalısınız.*”

“Hay sıçayım.” Frank gözlerini deviriyor.

“Küfretme, genç adam!” Annem anında Stepford Annesi modundan çıkıyor.

“Hay mıçayım!” diyor Frank keyifle ve annem öfkeyle nefes alıyor.

“Gördün mü? Ne yaptığını gördün mü?”

“Benimle lanet bir robot gibi konuşmayı kes o zaman!” diye bağılıyor Frank. “Çok sahte.”

“Lanet robot!” diye tekrarlıyor Felix.

“Kitap on iki pound doksan beş sentti,” diyorum Frank’e ve Frank inanamıyormuş gibi bir kahkaha atıyor.

“On iki doksan beş! Ben o kitabı dört kelimeyle yazabilirim. *Çocuğunuza patronluk taslamayı kesin*, yazardım ve biterdi.”

Bir sessizlik oluyor. Sanırım annem sinirlerine hâkim olmaya çalışıyor. Peçetesini küçük bir top yapmasına bakılırsa bunda epey zorlanıyor olmalı. Sonunda yine gülümseyerek kafasını kaldırıyor.

“Frank, şu anda hayatın senin için zor olduğunu anlıyorum,” diyor sevecen bir sesle. “Bu yüzden senin için birtakım meşgaleler buldum. Bugün babanla gitar çalabilirsin ve haftaya da birtakım gönüllü işlerde çalışacaksın.”

“Gönüllü mü?” Frank şaşırmışa benziyor. “Afrika’da kulübe inşa etmek falan gibi mi?”

"Avonlea ziyafeti için sandviç hazırlamak gibi."

Avonlea, yan sokaktaki huzurevi. Her yıl bir ziyafet düzenliyorlar ve çok eğlenceli oluyor. Bilirsiniz işte. Yaşlı insanlar için bahçede düzenlenen bir aktivite.

"Sandviç yapmak mı?" Frank dehşete düşüyor. "Şaka yapıyorsun."

"Yemek servisi için gönüllü oldum. Hepimiz yardım edeceğiz."

"Ben o lanet sandviçleri yapmayacağım."

"Seni anlıyorum," diyor annem. "Ama yapacaksın. Ve küfretme."

"Ermiyorum."

"Seni anlıyorum, Frank," diyor annem acımasızca. "Ama ediyorsun."

"Anne, kes şunu, tamam mı?"

"Seni anlıyorum."

"Kes şunu."

"Seni anlıyorum."

"Kes şunu! Tanrı aşkına!" Frank yumruklarını başına koyuyor. "Tamam, o lanet sandviçleri yapacağım! Tamam mı? Yapacağım. Hayatımı mahvetme işin bitti mi?"

Frank masadan kalkıyor ve annem belli belirsiz gülümsüyor.

BENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE, GUN.

Kamera garaj kapısına yaklaşıp. İçeride babayı deri kıyafetler içinde, devasa amfiye bağlanmış bir gitarı tutarken görürüz. Frank elinde bir bas gitarla yanında durmakta, sık sık görünmektedir.

BABA

(coşkulu bir sesle)

Nedî çalsalım. Kafanıza göre çalıp
biraz eğlenelim.

Küçük bir gitar şovu yapar.

BABA

"Onun için, Benim için"i biliyor
musun?

FRANK

Ne?

BABA

"Onun için, Benim için." En billesen
şarkımız.

Baba biraz incinmiş görünür.

BABA

Sana linkini göndermiştim. O
şarkıda bir solom var.

Bir gitar çovu daha yapar.

FRANK

Tabii. Ee... Onu bilmiyorum.

BABA

Ne biliyorsun?

FRANK

LOC'un tema şarkısını biliyorum.

Frank şarkıyı çalmaya başlar ama baba sabırsızca kafasını sallar.

BABA

Biz burada gerçek müzik yapmak istiyoruz. Tamam, kolay bir şeyler çalalım. İntro - Do, Mi, Fa, Sol, koro... Re minör, Fa, iki Do, nakaratte tekrar Fa ile dörtlüğe geçiş.

Frank panik içinde ona bakar.

FRANK

Ne?

BABA

Ritmi hisset yeter. Yapabilirsin.
Bir, iki, bir-iki-üç-dört.

ikisi aynı anda çalmaya başlayınca bir muzik katonisi ortamı kaplar. Baba kulak tırmalayan bir sesle çarkı söylemeye başlar.

BABA

(çarkıyı söyler)

Onun için... Benim içiiiiiii...

Yine geliyorum...

(müziğin üstünden bağırır)

Sen de vokal yap, Frank.

(çarkıyı söyler)

Onun için, benim içiiiiiiiina...

Bir solo etar. Frank dehşetten büyümüş gözlerle kameraya bakar ve sessizce ağsını oynatır: "İmdat."

SENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM - FİLM SENARYOSU

1. MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Anne mutfakta öğle yemeği hazırlarken baba telaşla içeri girer. Anne başını kaldırıp ona bakar.

ANNE

Evet? Nasıldı?

BABA

Harikaydı! Müzik yaptık, baş
kurduk... Bence Frank çok eğlendi.

ANNE

Harika! Tebrikler!

Ona sarılır.

BENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM – FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Frank merdivenlerin tepesinde oturmaktadır. Kamerası konuşur.

FRANK

Tanrım. Hayatının en kötü bir
saatliydi.

AUDREY (DIŞ SES)

Hayır, değildi.

FRANK

(kağıtlarını çatar)

Sen nereden biliyorsun. Belki
öyleydi.

Tıraazlılara yaslanır.

FRANK

Baban neden benimle ihtiyar rock'ı
çalmak istiyor? Neden?

AUDREY (DIŞ SES)

Bilgisayar oyunu oynananı onlemek
için.

Frank ona ters ters bakar.

FRANK

Teşekkürler, Einstein.

AUDREY (DIŞ SES)

Sadece söylüyorum. Başka ilgi alanların olmasına istiyorlar.

FRANK

(patlar)

Ben başka ilgi alanı istemiyorum!
Oyun oynamanın neyi kötü?

AUDREY (DIŞ SES)

Ben oyun oynamak kötü demedim.

FRANK

Bilgisayar oyunları insanın
tepki süresini geliştirir, takım
çalışması ve strateji beceresini
artırır, sana bir şeyler
öğretir...

AUDREY (DIŞ SES)

(şüpheli)

Bir şeyler mi öğretir? Ne gibi
şeyler?

FRANK

Tamam, madem sordun...
(parmaklarıyla saymaya başlar)
Minecraft; mimari. Sim City; nüfus,
bütçe ve bu gibi bokları nasıl
idare edeceğin. Assassin's Creed;
eski Roma ve Borgia ailesi ve ne
bileyim... Leonardo da Vinci. Her

şey. Tarihten aklımda kalan her
şeyi Assassin's Creed'de öğrendim,
tarih dersinde değil. Nepsi
oyunlardan.

AUDREY (DIŞ SES)
LOC'tan ne öğrendin?

FRANK
{sırıtır}
Korece kufurler.
{birden beğirir}
SHREESEKKEZ!

AUDREY (DIŞ SES)
Ne demek o?

FRANK
Hayal gücünü kullan.

Aşağıdan anne seslenir.

ANNE
Frank! Audrey! Öğle yemeği hazır!

Frank onu duymazdan gelir.

FRANK
Biliyor musun, birçok ülkede LOC
bir gösteri sporu. Arenaları falan
var. Bunu biliyor muydun?

AUDREY (DIŞ SES)

Biliyorum. Çünkü milyon kez söyledin.

FRANK

Peki Amerika'da bazı üniversitelerde *LOC* bursu verdiklerini biliyor musun?

AUDREY (DIŞ SES)

Bunu da söyledin.

FRANK

LOC sofistike bir oyun. Kendine has bir dili var. Kuralları var. Ne bileyim... Lanet Latince gibi. Aynen öyle. Latince. Annemle babam hep, "Çok berbat bir şey," deyip duruyor. Ya Latince bağımlısı olsaydım?

Uzun bir duraksama.

AUDREY (DIŞ SES)

Gerçekten hayal bile edemiyorum.

Annem bana telefon aldı. Birinci adım buydu. Frank'ten Linus'un numarasını aldım. İkinci adım da buydu. Şimdi onu aramam gerek.

Numarasını yazıp bir süre ekrana bakıyorum. Konuşmaya nasıl başlayacağımı hayal etmeye çalışıyorum. İşime yarayacak birkaç kelime ve kalıp not alıyorum. (Dr. Sarah'ın tüyosu.) Aklımda pozitif bir senaryo canlandırıyorum.

Ama bir türlü onu arayamıyorum. Bu yüzden mesaj atıyorum.

Selam, Linus. Ben Audrey. Frank'in kardeşi. Hâlâ belgeselimi çekmem gerekiyor ve seninle röportaj yapabileceğimi söylemiştin. Hâlâ geçerli mi? Buluşabilir miyiz? Teşekkürler. Audrey.

Cevap beklemiyorum. Ya da daha doğrusu uzun bir süre bekleyeceğimi sanıyorum ama telefon anında titriyor ve işte cevabı:

Tabii. Ne zaman?

Bunu düşünmemiştim. Ne zaman? Yarın pazar. Bütün gün boş olmalı.

Yarın? Bize gelmek ister misin? Sabah 11?

Gönder'e basıyorum ama bu defa cevap biraz gecikiyor:

Hayır. Starbucks'ta buluşalım.

İçime ateş gibi bir panik düşüyor. Starbucks mı? Delirdi mi bu? Sonra ikinci bir mesaj geliyor:

Zaten oraya gitmen gerekiyordu, değil mi? Böyle bir projen de yok muydu?

Ama... Ama...

Starbucks mı?

Yarın mı?

Parmaklarım titriyor. Yüzüm yanıyor. Dörde kadar sayıp nefes alıyor, yediye kadar sayarak veriyorum. Dr. Sarah'ın buna ne diyeceğini düşünmeye çalışıyorum. Yanımda olsa ne önerirdi? Ne derdi?

Ama ne söyleyeceğini biliyorum aslında. Çünkü zaten söyledi. Şu anda sesini kafamın içinde duyabiliyorum:

Daha büyük adımlar atma zamanı geldi.

Kendini zorlamalısın, Audrey.

Denemeden bilemezsin.

Başarabileceğine inanıyorum.

Harfler bulanıklaşana kadar telefona bakıyorum ve sonra fikrimi değiştirmeme izin vermeden mesajı yazıyorum.

Tamam. Orada görüşürüz.

Artık yaşı olmak nasıl bir his biliyorum.

Tamam, kırışık bir cildinin ve beyaz saçların olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ama sokaklarda ağır aksak adımlarla yürümenin, yanından biri geçtiğinde irkilmenin, her korno sesinde yerinden sıçramanın ve dışarıdaki her şeyin ama her şeyin fazla hızlı gelmesinin nasıl olduğunu biliyorum.

Annemle babam Felix'i bir bahçecilik panayırına götürdüler ve son dakikada *ufkunu açmak* için Frank'i de götürmeye karar verdiler. Bu yüzden ne yaptığımdan haberleri yok. Onlara planımı anlatıp da annemi telaşlandırmayı ve yapacağım şeyin uzun uzun tartışılmasını göze alamadım. Bu yüzden onlar evden çıkana dek bekledim, ardından anahtarlarımı, cüzdanımı ve kameramı alıp çıktım.

Bunu yapmayalı...

Bilmiyorum. Çok uzun zaman oldu.

Starbucks'a yirmi dakikalık yürüme mesafesinde oturuyoruz. Eğer sağa sola takılmadan ortalama bir hızla yürürseniz. Ben yürümüyorum. Ama durmuyorum da. Gidiyorum.

Korkudan büzüşüp kalan kertenkele beynime rağmen bir ayağımı diğerinin önüne atmayı başarıyorum. Sol, sağ. Sol, sağ.

Siyah güneş gözlüklerim gözümde, ellerim kapüşonlunun ceplerinde ve daha fazla koruma için kapüşonumu da başıma geçiriyorum. Gözlerimi kaldırımdan hiç kaldırmıyorum ama sorun değil. Zaten çoğu insan kendi dünyalarında yürüyüp gidiyor.

Şehir merkezine ulaştığımda kalabalık yoğunlaşıyor, gürültü artıyor. Attığım her adımda içimden daha fazla kaçıp gitmek geliyor ama yapmıyorum. Kendimi zorluyorum. Bir dağa tırmanmak gibi, diyorum içimden. Bedenin bunu yapmak istemiyor ama başarıyorsun.

Ve sonra, en sonunda, Starbucks'a ulaşıyorum. Tanıdık dış cephesine yaklaşırken kendimi bitkin hissediyorum ama aynı zamanda da heyecanlıyım. Buradayım. Buradayım!

Kapıyı açıyorum ve işte Linus. Girişe yakın bir masada oturuyor. Üstünde kot pantolonla gri bir tişört var ve seksi görünüyor diye düşünmeden edemiyorum. Gerçi tabii bu o tür bir randevu değil.

Yani bu *kesinlikle* o tür bir randevu değil. Yine de...

Cümle Ortasında Susma. Her neyse. Ne demek istediğimi anladınız.

Beni gördüğünde Linus'un yüzü aydınlanıyor ve masadan kalkıyor. "Başardın!"

"Evet!"

"Başarabileceğini düşünmüyordum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Ama başardın! İyileştin!"

Coşkusu bulaşıcı. Ben de onunla birlikte gülüyorum ve kollarımızı aşağı yukarı sallayarak bir tür mini dans yapıyoruz.

“Kahve alalım mı?”

“Evet!” diyorum bu yeni, özgüvenli, her şey yolunda modumla. “Harika!”

Sıraya girdiğimizde kendimi tuhaf hissediyorum. Ses sisteminden gelen müzik fazla yüksek ve etrafımdaki konuşmalar kulak zarıma öyle bir hızla vuruyor ki elimde olmadan irkiliyorum. Ama karşı koymak yerine ortama ayak uydurmaya çalışıyorum. Bir rock konserinde gürültünün bir süre sonra tüm sinirlerinizi uyuşturması ve sonunda mecburen gürültüye teslim olmanız gibi. (Biliyorum, çoğu insan için Starbucks’ın uğultusu ile bir rock konseri kıyas bile kabul etmez. Tek söyleyebileceğim, gelin bunu benim beynime anlatın.)

Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum ama gürültüden mi, insanlardan mı, yoksa seksi bir çocukla birlikte olduğum için mi, bilemiyorum. Siparişimi veriyorum (karamel Frappuccino) ve kasadaki asık suratlı kız “Adınız?” diye soruyor.

İstemediğim bir şey varsa o da adımın kalabalık bir kafede yüksek sesle bağırılması.

“İsim olayından nefret ediyorum,” diye mırıldanıyorum Linus’a.

“Ben de.” Başıyla onaylıyor. “Sahte bir isim söyle. Ben hep öyle yapıyorum.”

“Adınız?” diye tekrarlıyor kız sabırsızca.

“Ah. Şey, Ravent,” diyorum.

“Ravent?”

Siyah gözlükler ve kapüşon takmışken ve başka tarafa bakarken poker suratı takınmak kolay.

“Evet, adım bu. Ravent.”

“Adın Ravent mi?”

“Elbette adı Ravent,” diyor Linus. “Hey, Rav, yiyecek bir şey ister misin? Kek de alalım mı, Rav?”

“Hayır, teşekkürler.” Gülümsememe hâkim olamıyorum.

“Peki, Rav. Sen bilirsin.”

“Pekâlâ. Rav-ent.” Kız *adımı* gazlı kalemle yazıyor. “Siz?”

“Ben bir kapuçino alayım,” diyor Linus nazikçe. “Teşekkürler.”

“Adınız?”

“Heceleyeyim,” diyor. “Z-W-P-A-E-N—”

“Ne?” Kız elinde kalemle ona bakakalıyor.

“Dur. Daha bitmedi. İki F-tire-T-J-U-S. Sıra dışı bir isim,” diye ekliyor Linus ciddi ciddi. “Flemenkçe.”

Kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Starbucks kızı ikimize de ölümcül bakışlar atıyor. “Sen John’sun,” diyor ve bardağın üstüne öyle yazıyor.

Linus’a benim ödeyeceğimi çünkü bunun benim belgeselim olduğunu ve yapımcısı olarak kahveleri benim ısmarlamam gerektiğini söylüyorum. “Tamam,” diyor, “bir dahakini de ben ısmarlarım.” Bardaklarımızı alıp -Ravent ve John- masamıza gidiyoruz. Kalbim daha da hızlı çarpıyor ama çok mutluyum. Bana bakın! Starbucks’tayım! Normale döndüm!

Yani evet, siyah gözlüklerim hâlâ gözümde. Ve kimseye bakamıyorum. Ellerim kucağımda garip garip seçirip duruyor. Ama buradayım. Önemli olan bu.

“Demek Frank’i takımdan attınız,” diyorum oturduğumuzda ve anında pişman oluyorum. Ya kulağa saldırgan geldiyse.

Ama Linus bozulmuş benzemiyor. Endişeli görünüyor. “Frank bana kızgın değil,” diyor hemen ve bu konuyu aralarında konuştuklarını anlıyorum. “Yani sırf o artık oynamayacak diye hepimizin *LOC*’u bırakmasını bekleyemezdi. Bizim yerimizde olsa o da aynısını yaparmış, öyle söyledi.”

“Peki dördüncü kim şimdi?”

“Matt diye bir çocuk,” diyor Linus heyecansız bir sesle. “İyi biri.”

“Zavallı Frank, babamla birlikte garajda müzik yapıyor,” diye anlatıyorum. “Bas gitar çalıyor. Annemler bunun daha iyi bir ilgi alanı olduğunu düşünüyor.”

“Frank bas gitar çalıyor muydu?”

“Pek sayılmaz.” Gülüyorum. “O üç nota çalıyor, ardından babam on dakikalık solo atıyor.”

“Sen buna kötü mü diyorsun? Benim babam blok flüt çalıyor.”

“Ne?” Gülmem yarıda kesiliyor. “Cidden mi?”

“Ama aramızda kalsın.” Linus birden kırılğan görünüyor ve içimde aniden bir... his yükseliyor. Güçlü ve sıcak bir his. Kollarınızı birine dolayıp sımsıkı sarıldığınızda olduğu gibi.

“Kimseye söylemem. Söz.” Frappuccino’mdan bir yudum alıyorum. “Hani çocukların çaldığı blok flütlerden mi?”

“Yetişkin versiyonu. Ahşap. Büyük.” Eliyle gösteriyor.

“Vay canına. Öyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.”

İçeceklerimizi yudumlayıp birbirimize gülümsüyoruz. Kafamdan zafer cümleleri geçiyor: *Başardım! Starbucks’tayım!*

Aferin bana! Ama bazen başka düşünceler de araya karışıyor: Herkes bana bakıyor. Kendimden nefret ediyorum. Sonra birden şöyle düşünürken buluyorum kendimi: Keşke şu anda evde olsaydım. Ki bu çok tuhaf çünkü evde olmak istemiyorum. Linus'la dışardayım! Starbucks'ta!

“Belgeselinde bana ne soracaksın?” diyor Linus.

“Ah, bilmem. Bir şeyler sorarım işte.”

“Bu da terapinin bir parçası mı?”

“Evet. Öyle sayılır.”

“Ama yani hâlâ terapiye ihtiyacın var mı? Bence iyi görünüyorsun.”

“Eh, iyiyim. Bu proje...”

“Siyah gözlüklerini de çıkartırsan tamamen normale dönmüş olacaksın,” diye sözümü kesiyor Linus. “Bence yapmalısın,” diyor heyecanla. “Bence yap gitsin.”

“Yapacağım.”

“Ama beklememelisin. Hemen şimdi burada yapmalısın.”

“Evet. Olabilir.”

“Ben çıkartayım mı?” Bana doğru uzanıyor ve geri sıçıyorum.

Cesaretimi kaybetmeye başlıyorum. Linus'un sesi tehditkâr geliyor. Sanki beni sorguya çekiyormuş gibi.

Kafamın içinde ne oluyorsa oluyor, işler birden terse dönüyor. Frappuccino'mu yudumlayıp sakinleşmeye çalışıyorum ama tek yapmak istediğim bir peçete alıp parça pinçik etmek. Etrafımdaki sesler giderek yükseliyor, giderek daha korkutucu bir hâl alıyor.

Kasada biri kahvesinin soğuk olmasından yakınıyor ve kendimi tartışan tarafların yalnızca birini duyarken buluyorum.

“Üç defa şikâyet ettim. Bedava kahve istemiyorum... Sıcak kahve istiyorum. Kahveniz yeterince iyi değil! Yeterince iyi değil!”

Öfkeli ses beynimin içindeki bir keski gibi. Beni irkiltiyor, gözlerimi kapatıp kaçmak istememe neden oluyor. Panik olmaya başlıyorum. Göğsüm hızla inip kalkıyor. Kalamam. Bunu yapamam. Dr. Sarah yanılıyor. Asla iyileşemeyeceğim. Baksanıza Starbucks’ta bile oturamıyorum. Tam bir hayal kırıklığıyım.

Artık kafamın içinde sadece karanlık düşünceler var ve beni aşağı çekiyorlar. *Saklanmalıyım. Var olmamalıyım. Benim var olmamın ne anlamı var ki zaten?*

“Audrey?” Linus elini yüzümün önünde sallayınca daha da irkiliyorum. “Audrey?”

“Özür dilerim,” diyerek yutkunup sandalyemi geri itiyorum. Kaçmak zorundayım.

“Ne?” Linus hayretler içinde bana bakakalıyor.

“Burada kalamam.”

“Neden?”

“Burası... çok gürültülü. Çok fazla.” Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. “Özür dilerim. Çok özür dilerim...”

Kapıya vardım bile. Kapıyı itip dışarı çıkınca biraz olsun rahatlıyorum. Ama güvende değilim. Evde değilim.

“Ama iyiydin.” Linus peşimden gelmiş. Sesi neredeyse öfkeli. “Az önce iyiydin! Sohbet ediyorduk, gülüyorduk...”

“Biliyorum.”

“Ne oldu peki?”

“Hiç,” diyorum çaresizce. “Bilmiyorum. Çok anlamsız.”

“O zaman kendine bunu söyle. Düşünce gücüyle bunu alt edebilirsin.”

“Denedim!” Öfkeli yaşlar gözlerime hücum ediyor. “Bunu yapmayı denemedim mi sanıyorsun?”

Zihnim endişe sinyalleriyle darmadağın olmuş durumda. Gitmek zorundayım. Şimdi. Hiç yoldan taksi çevirmişliğim yok ama şu anda ikinci kez düşünmüyorum bile. Elimi kaldırıyorum ve siyah bir taksi yanaşiyor. Arabaya binerken gözlerim yaşlı. Neyse ki kimse gözlerimi göremiyor.

“Özür dilerim,” diyorum Linus’a boğuk bir sesle. “Gerçekten üzgünüm. Çok. Filmi falan hepsini unuttum. Yani seni bir daha göremem herhâlde. Hoşça kal. Özür dilerim. Özür dilerim.”

Evde yatağıma uzanıyorum. Hiç kıpırdamadan yatıyorum. Ev sessiz, perdeler kapalı ve kulaklıklarım takılı. Üç saat boyunca öylece kalıyorum. Bazen kendimi bir telefon gibi hissediyorum ve şarj olabilmemin tek yolu bu. Dr. Sarah vücudumun bir tür adrenalın roller-coaster’ında olduğunu söylüyor. İşte bu yüzden mutlak bir stres hâinden mutlak bitkinliğe geçiyormuşum. Arası yok.

Nihayet bir şeyler yemek için aşağı iniyorum. Dr. Sarah’a mesaj yazıyorum: “Starbucks’a gittim ama bir kriz yaşadım.” Gönderiyorum. Kafamdaki o karanlık ve hastalıklı düşünceler gitti ama beni geride zayıf ve gergin bir hâlde bıraktılar.

Mutfığa giriyorum ve aynada yansımanımı görünce suratım ekşiyor. Solgun görünüyorum ve biraz da... bilemiyorum.

Süzgün. Grip gibi. İnsana saldırıyor ve bütün bedeninize bir darbe indiriyor. Kendime Nutella'lı mı yoksa peynirli sandviç mi hazırlasam diye düşünürken holden bir ses geliyor ve pas-pasa bir şey düşünce tavana sığıyorum.

Sonra yine sessizlik. Kapana kısılmış bir hayvan gibi gerginim ama kendime sert bir şekilde tekrarlıyorum: *Güvendeyim, güvendeyim, güvendeyim*. Kalp atışlarım yavaşlıyor ve böylece ne olduğuna bakmak için hole gidiyorum.

Paspasta bir not duruyor. Çizgili defterden kopartılıp katlanmış bir sayfa ve üzerinde Linus'un el yazısıyla "Audrey" yazıyor. Kâğıdı açıyorum.

İyi misin? Mesaj attım ama cevap yazmadın.
Frank de cevap vermiyor. Zili çalıp seni
korkutmak istemedim. İyi misin?

Dr. Sarah'a mesaj yazdığımdan beri telefonuma bakmadım. Frank şu panayırda telefonunu duymamış olmalı. Frank'i somurtarak tarlalarda dolaşırken hayal edince hafifçe gülümsüyorum.

Döndüğünde çok kötü bir modda olacak.

Sokak kapısının mozaik camında birden bir gölge görüyorum ve kalbim çarpmaya başlıyor. Tanrım. Oradaki Linus mu? Bekliyor mu? Ne için?

Bir kalem alıp bir süre düşünüyorum.

İyiyim, teşekkürler. Öyle panik olduğum için özür dilerim.

Kâğıdı mektup deliğinden dışarı atıyorum. Yaylı sistem yüzünden dışarı itmek biraz zor oluyor ama başarıyorum. Az sonra kâğıt yeniden beliriyor.

Gerçekten kötü görünüyordun. Senin için endişelendim.

Linus'un yazdıklarını okuduğumda içim eziliyor. *Gerçekten kötü. Gerçekten kötü* görünüyormuşum. Her şeyi berbat ettim.

Özür dilerim.

Nedense bu iki kelime dışında yazacak bir şey bulamıyorum. Bu yüzden tekrar yazıyorum.

Özür dilerim. Özür dilerim.

Mektubu delikten dışarı atıyorum. Sayfa neredeyse anında bir cevapla geri geliyor.

Hayır, özür dileme. Senin suçun değil. Starbucks'ta ne düşünüyordun?

Bunu beklemiyordum. Birkaç dakika kıpırdayamıyorum. Paspasa çökmüş vaziyetteyim, düşünceler zihnimden film şeridi gibi akıyor. Ona cevap verecek miyim? Ne cevap vereceğim?

Ne düşündüğümü ona söylemek istiyor muyum?

St. John's'taki terapistin sesi kafamda yankılanıp duruyor: *Kendimizi açık etmek zorunda değiliz. Bunu her hafta söylerdi. Mahremiyet bizim hakkımız. Başkalarıyla bir şey paylaşmak zorunda değilsiniz. Onlar bunu ne kadar isterse istesin. Fotoğraflar, hayaller, hafta sonu planları... Bunlar size ait. Odadakilere ne-redeyse sertçe bakardı. Her şeyi paylaşmak zorunda değilsiniz.*

Aklımdan geçenleri Linus'la paylaşmak zorunda değilim. Arkamı dönüp gidebilirim. "Ah, hiç!" yazabilirim. "Bilmek istemezsin!!!" yazabilirim. Sanki hepsi kocaman bir şakaymış gibi.

Ama nedense... Ona anlatmak istiyorum. Neden bilmiyorum ama istiyorum. Ona güveniyorum. Ve Linus kapının diğer tarafında duruyor. Güvendeyim. Gizli bir görüşme gibi.

Fikrimi değiştirmeden yazıyorum.

Tam bir hayal kırıklığıym, var olmamalıym, var olmamanın ne anlamı var gibi şeyler düşünüyordum.

Kâğıdı delikten atıyorum, dizlerimin üstüne oturup nefesimi veriyorum ve tuhaf bir tatmin duygusu hissediyorum. İşte. Numara yaptığım yeter. Artık aklımın içindekilerin ne kadar tuhaf olduğunu biliyor. Nefesimi tutuyorum, kapının diğer tarafından gelecek tepkiyi bekliyorum. Ama ses seda yok. Mozaik cam kıpırtısız. Hiçbir tepki göremiyorum. Sanırım gitti. Tabii ki gitti! Kim kalır ki?

Tanrım, ben deli miyim? Neden en sapkın düşüncelerimi yazıp mektup deliğinden hoşlandığım çocuğa gönderiyorum ki? Bunu neden yapıyorum?

Tam anlamıyla yıkılmış bir hâlde ayağa kalkıyorum ama mutfak kapısına ulaştığımda yine bir ses duyuyorum. Hızla arkamı dönüyorum. Paspasta bir cevap duruyor. Kâğıdı alırken ellerim titriyor ve ilk başta yazanlara odaklanamıyorum. Bu yeni bir sayfa ve baştan aşağı bir şeyler yazılmış. Şöyle başlıyor:

Var olmanın ne anlamı mı var? Başlangıç olarak şunları dene.

Ve altında uzun bir liste uzanıyor. Tüm sayfayı kaplayan upuzun bir liste yapmış. Öyle panikliyorum ki doğru düzgün okuyamıyorum ama gözlerimle listeyi aşağı doğru tararken *güzel gülümseme* ve *harika müzik zevki (iPod'una gizlice baktım)* ve *muhteşem bir Starbucks adı* gibi şeyler yakalıyorum.

Bir kahkaha atıyorum, derken bu aniden bir hıçkırığa, sonra gülümsemeye dönüşüyor ve sonra gözlerimi silerken buluyorum kendimi.

Kapıdan gelen gürültüyle içeri bir kâğıt daha uçuyor ve şaşıyorum. Söyleyecek daha neyi olabilir? Uzun bir liste daha mı yaptı yoksa? Hayır, şöyle yazıyor:

Kapıyı açar mısın?

İçimi bir panik kaplıyor. Bu solgun ve pespaye hâlimi görmesine izin veremem. Yapamam. Dr. Sarah burada olsa bana hiç de pespaye görünmediğimi söylerdi. Ama o burada değil, değil mi?

Henüz hazır değilim. Başka bir sefer. Üzgünüm. Çok üzgünüm...

Kâğıdı attıktan sonra nefesimi tutuyorum. Bana kırılacak. Gidecek. Buraya kadar. Her şey başlamadan bitecek...

Ama sonra mektup deliğinden yine bir ses geliyor ve cevap içeri düşüyor:

Anlıyorum. Ben gideyim o zaman.

Moralim bozuluyor. Linus gidiyor. Bana kırıldı. Benden nefret ediyor. Kapıyı açmam gerekirdi. Daha güçlü olmam gerekirdi. Çok aptalım... Ne yazabilirim diye çaresizce düşünürken paspasa bir yaprak daha düşüyor. Kâğıt katlanmış ve üstünde şöyle yazıyor:

Gitmeden sana bunu vermem gerekiyordu.

Birkaç dakika okumaya cesaret edemiyorum. Ama sonunda kâğıdı açıyorum ve içindeki kelimelere bakıyorum. Şaşkınlıktan kafam karıncalanıyor. Yazıyı okurken nefesim kesik kesik. Bunu o yazdı. Bunu o yazdı. Bana.

Bir öpücük.

St. John's'ta size düşüncelerinizi geri sarmamanızı ve eski şeyleri tekrar düşünmemenizi söylüyorlar. Geçmişte değil şu anda yaşamamanızı söylüyorlar. Ama hoşlandığınız bir çocuk sizi sanal olarak öpmüşken bunu nasıl yapabilirsiniz?

Dr. Sarah'la bir sonraki randevumuza gittiğimde sahneyi kafamda milyon kez canlandırmış durumdayım ve acaba her şeyi sırf beni gaza getirmek ya da arkadaşlarıyla gülecek malzeme çıkartmak için mi yaptı diye merak ediyorum. Ya da sadece kibar davranmaya mı çalışıyordu? Acaba benim için üzülüyor mu? Acıma öpücüğü müydü? Tanrım. Acıma öpücüğüydü tabii. (Öpücükler konusunda uzman olduğumdan değil. Hayatım boyunca sadece bir çocuğu öptüm ve o da geçen yaz tatilindeydi ve iğrençti.)

Ben Linus'la ilgili gevelerken Dr. Sarah yaklaşık yarım saat boyunca beni dinliyor. Ardından "akıl okuma" ve "felaket senaryosuna dönüştürmek"le ilgili konuşuyoruz. Aynen tahmin ettiğim gibi. Bazen düşünüyorum da ben de terapist olabilirim sanırım.

“Bana ne söyleyeceğinizi biliyorum,” diyorum sonunda. “Onun aklını okuyamayacağımı ve bunu yapmaya kalkışmamamı. Ama bunları nasıl düşünmem? Beni öptü. Yani... kısmen. Kâğıt üzerinde.” Omuz silkiyorum, biraz utanıyorum. “Muhtemelen bu öpücükten sayılmaz diye düşüneceksiniz.”

“Hiç de değil,” diyor Dr. Sarah ciddiyetle. “Kâğıt üzerinde olması değerini azaltmaz. Öpücük öpücüktür.”

“Ama kaç gündür ondan haber almadım ve ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok ve bu beni endişelendiriyor.” Dr. Sarah hemen cevap vermiyor. İçimi çekiyorum. “Biliyorum, biliyorum. Bir hastalığım var ve tamamen tedavi edilebilir vesaire vesaire.”

Yine uzun bir sessizlik oluyor. Dr. Sarah’m dudaklarında bir gülümseme dolaşır.

“Biliyor musun, Audrey?” diyor sonunda. “Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama erkekler seni öptükten sonra ne düşündükleri konusunda endişelenmek aslında tamamen tedavi edilebilir bir şey olmayabilir. Hatta asla *tamamen* tedavi edilemez.”

Ve sonra, Starbucks’tan üç gün sonra, küçük odada tek başıma huzurla televizyon izlerken Frank içeri giriyor ve şöyle diyor:

“Linus geldi.”

“Ah.” Telaşla doğruluyorum. “Gerçekten mi? Burada mı? Ama...” Yutkunuyorum. “Sen *LOC* oynamıyorsun, o zaman... Yani neden?..”

“Seni görmek istiyor.” Frank buna şaşırmış görünmüyor.
“Sorun olur mu? Paniklemezsin değil mi?”

“Hayır. Evet. Yani sorun değil.”

“Güzel, çünkü şu an burada. Linus!”

Bazı ağabeyler, kardeşlerine en azından saçlarını taramaları için bir şans verir. Ya da hiç değilse bütün gün üstlerinde olan eski püskü bol tişörtü değiştirmeleri için. Linus odaya girip temkinli bir şekilde, “Selam. Vay canına, burası ne kadar karanlık,” derken Frank’e ölümcül düşünce dalgaları yolluyorum.

Ailedeki herkes karanlık odama öyle alıştı ki başkalarına nasıl görüneceğini unutuyorum. Işık geçirmeyen perdeleri ve ışıkları sürekli kapalı tutuyorum, odadaki tek ışık kaynağı televizyon. Böylece kendimi güvende hissediyorum. Siyah gözlüklerimi çıkartacak kadar güvende.

“Evet. Affedersin.”

“Hayır, sorun değil. Sen gerçek bir ravensin.”

“Benim adım bu.” Karanlıkta gülümsediğini görebiliyorum. Televizyondan gelen ışıktaki dişleri parlıyor ve gözleri kıslıyor.

Halının üstünde her zamanki yerimde oturuyorum. Linus da gelip yanıma oturuyor. Yani tam yanıma değil. Yaklaşık otuz santim uzağıma. Tenim bir yarasa gibi sinyaller yayıyor olmalı çünkü bana göre konumunu tam olarak hissedebiliyorum. Kafamda ise sürekli aynı düşünce dönüyor: *Beni öptü. Kâğıt üzerinde. Beni öptü.*

“Ne izliyorsun?” Televizyona bakıyor. Etek-cekete takımlı bir kadın, yosunlu şampuan hakkında söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyor. “QVC mi bu?”

“Evet. Konuşmaları sakinleştirici buluyorum.”

QVC bildiğim en sakinleştirici televizyon kanalı. Üç kişiyi bir stüdyoya koyuyorlar ve hepsi de nemlendiricinin harika olduğunu düşünüyor. Kimse karşı çıkmıyor veya seslerini yükseltmiyor. Kimse hamile olduğunu öğrenmiyor veya cinayete kurban gitmiyor. Ve kahkaha efekti de yok. İnanın bana o kahkahalar bazen bana kafamın içinde bir matkap çalışıyormuş hissi veriyor.

“Deli olduğumu biliyorum,” diye ekliyorum.

“Bunun delilik olduğunu mu düşünüyorsun?” diyor Linus. “Büyükanнемle tanış bir de. O gerçek bir deli. Kendini yirmi beş yaşında sanıyor. Aynaya baktığında ona oyun oynadığımızı düşünüyor. Mini etekler giyiyor, dansa gitmek istiyor... Gördüğün bütün büyükannelerden fazla makyaj yapıyor.”

“Kulağa muhteşem geliyor!”

“O... bilirsin işte.” Omuz silkiyor. “Bazen çok komik, bazen de çok üzücü. Mesele şu ki yirmi beş yaşında değil, öyle değil mi? Bunu ona hasta beyni söylüyor, değil mi?”

Bir cevap bekliyor gibi, bu yüzden, “Doğru,” diyorum.

“Bunu sana daha önce söylemek istiyordum, Audrey. Starbucks’tan sonra. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Sesi anlayışlı geliyor. “Büyükanнем yirmi beş yaşında değil ve sen de... Beynin sana ne gibi kötü şeyler söylüyor olursa olsun... O değilsin. Sen o değilsin.”

Birden ne yaptığını, ne yapmaya çalıştığını anlıyorum.

“Doğru,” diyorum yine. “Evet. Biliyorum.”

Ve gerçekten biliyorum. Ama kötü düşünceler kafanızın içinden bir nehir gibi akmadığı zaman bilmek çok daha kolay.

“Teşekkürler,” diye ekliyorum. “Teşekkürler. Şey için... Iıı, anlayışın için. Beni anladığın için.”

“Tam olarak anlamıyorum. Ama...”

“Anlıyorsun. Çoğu insandan daha fazla anlıyorsun. Gerçekten.”

“Yani.” Sesi tuhaf geliyor. “Her neyse. Yani şimdi daha iyi hissediyor musun?”

“Çok daha iyi.” Ona doğru gülümsüyorum. “Çok çok daha iyi.”

QVC’deki kadınlar şimdi bir sebze doğrayıcıya geçtiler ve bir süre doğrayıcının havuç ve lahanaları parça pinçik edişini izliyoruz. Sonra Linus, “Ayakkabı teması nasıl gidiyor?” diye soruyor.

Temas kelimesini duyunca kaskatı kesiliyorum. *Temas*. Sadece kâğıt üstünde değil, gerçekten.

Bunu hiç düşünmediğimi sanmayın.

“Tekrar denemedim.” Rahat konuşmak için çabalıyorum.

“İster misin?”

“Olur.”

Ayakkabım onunkine değinceye kadar ayağımı ona doğru itiyorum. Ayakkabı-ayakkabıya duruyoruz. Daha önce yaptığımız gibi. Kendimi bir krize, bir paniğe, tam anlamıyla utanç verici bir tepkiye hazırlıyorum. Ama işin tuhafı... Öyle bir şey olmuyor. Vücudum kasılmıyor. Nefesim düzenli. Kertenkele beynim tamamen Zen modunda ve rahat. Neler oluyor?

“Karanlıktan,” diyorum yüksek sesle, kendimi tutamamaya. “*Karanlıktan*.” Hissettiğim rahatlık neredeyse başımı döndürüyor.

“Ne?”

“Karanlıkta rahat ediyorum. Karanlıkta sanki dünya farklı bir yere dönüşüyor.” Kollarımı karanlığa doğru açıyorum, te-nime yumuşak bir yastık gibi değdiğini hissediyorum. “Bütün dünya sürekli karanlık olsa her şeyi yapabilirdim sanırım. Anlıyor musun? İyi olurdu.”

“O zaman mağara bilimci olmalısın,” diyor Linus. “Ya da mağara kâşifi.”

“Veya yarasa.”

“Ya da vampir.”

“Tanrım, kesinlikle vampir olmalıyım.”

“Tabii insan yeme kısmı hariç.”

“İyiy.” Başımla onaylıyorum.

“Monotonlaşmıyor mudur? Yani her akşam insan kanı? Bazen de canları bir tabak patates kızartması yemek istemiyor mudur?”

“Bilmem.” İçimden gülmek geliyor. “Bir daha bir vampir gördüğümde sorarım.”

Sebze doğrayıcıdan sonra, bir saat içinde 145 tane satılan buharlı pişiriciyi izliyoruz.

“Yani madem içerisi karanlık,” diyor Linus rahatça, “baş-parmak temasına... ne dersin? Yapıp yapamayacağını görmek için. Bir tür deney gibi düşün.”

“Doğru.” Başımla onaylarken midemde bir kıpırtı hissediyorum. “İıı, tamam. Neden olmasın?”

Elinin elime doğru ağır ağır yaklaştığını hissediyorum. Başparmaklarımız birbirini buluyor. Teni kuru ve sıcak. Nedense beklediğim gibi.

Başparmağının tırnağı benimkine değiyor ve oyunbaz bir şekilde parmağını ittiğimde gülüyor.

“Demek başparmak teması sorun değilmiş.”

“Başparmak teması iyi.” Başımınla onaylıyorum.

Başka bir şey söylemiyor ama başparmağını avucumun içine doğru uzattığını hissedebiliyorum. Parmak-el temasına geçiyoruz. Sonra avuç içi-avuç içi. Eli elimi tutuyor ve elini sıkıyorum.

Bana biraz daha yaklaşıyor ve daha kararlı. Havada, kolumda, bacağımın onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Şimdi biraz heyecanlıyım ama Starbucks’taki gibi değil. Kafamdan çılgın düşünceler geçmiyor. Hatta kafamda sadece tek bir soru var: *Bu gerçekten oluyor mu?* Ve tek bir cevap: *Evet, oluyor.*

“Kot pantolon teması sorun olur mu?” diye mırıldanıyor bacaklarını benimkilere sararken.

“Hayır, kot teması güzel,” diyebiliyorum.

Kolu omuza atma teması noktasına geldik. Saç-saça temas. Yanak-yanığa temas.

Ağız teması.

Hiçbir şey söylemiyor veya izin almıyor. Ben de bir şey söylemiyorum. Ama gayet iyi. İyiden de iyi.

Hiç bitmeyecek gibi gelen bir öpüşmenin ardından beni dizine oturtuyor ve ona sokuluyorum. Sıcak ve sağlam bir his veriyor. Beni saran kolları güçlü. Saçı da güzel kokuyor. Şu anda ekrandaki dört parçalı, bugüne özel indirimle 69,99 po-unda satılan mutfak robotuna konsantre olmak çok zor.

İşte en utanç verici kısım: Uyuyakalıyorum. Adrenalin sonrası bir uyuşukluk mu yoksa öğlen aldığım *Clonazepam* yüzünden mi bilmiyorum. Ama uyumuşum. Uyandığımda, kollarımı bacaklarımı açmış bir şekilde yerde yatıyordum ve annem holden bana sesleniyordu. QVC'deki kadınlarsa kaloriyi yarıya indiren sihirli bir fritözden bahsediyordu. Yanımda bir not buldum.

Sonra görüşürüz. XXX

Bir seviye atladım. Bunu tarif etmemin tek yolu bu.

Bir *LOC* kahramanı olsaydım, gelişmiş özellikler veya ekstradan güçlü bir silah falan kazanmış olurdum. Daha güçlüyüm. Kendimi daha uzun hissediyorum. Daha hızlı iyileşiyorum. Linus'la *QVC* izlememizin üstünden bir hafta geçti ve evet, bir kriz daha geçirdim ama kendimi o kadar kötü hissetmedim. Durum o kadar karanlık değildi.

Linus birkaç kez bize geldi. Her defasında *QVC* izliyoruz ve sohbet ediyoruz ve bu... Yani güzel işte. Şimdi cuma akşamüzeri ve okula gitmememe rağmen üstümde bir hafta sonu hissi var. Hava sıcak ve dışarıda oynayan çocukların seslerini duyabiliyorum. Mutfak penceresinden bakıp Felix'in çıplak bir hâlde çimlerde koşturduğunu görüyorum. Elinde bir sulama kabı var.

Dondurma arabasının sesini duyuyorum. Anneme seslenip Felix'e dondurma alalım demek üzereyken annem mutfağa giriyor. Yalpalıyor gibi ve yüzü öyle solgun ki açık maviye çalıyor. Düşecekmiş gibi mutfak tezgâhına tutunuyor.

“Anne?” Panik içinde ona bakıyorum. “İyi misin?” O an bunun saçma bir soru olduğunu fark ediyorum. İyi değil, hasta görünüyor. “Bence yatsan iyi olur.”

“İyiym.” Bana hafifçe gülümsüyor.

“Hayır, değilsin! Üşütmüşsün. Dinlenmen ve sıvı alman lazım. Ateşin var mı?” Biz hastayken söylediği şeyleri hatırlamaya çalışıyorum. “Bir *Lemsip* ister misin?”

“Ah, *Lemsip*.” Nefesini veriyor, hayalet gibi görünüyor. “Evet, iyi olur.”

“Ben Felix’le ilgilenirim,” diyorum kararlı bir şekilde. “Sen yat. *Lemsip* getireyim.”

Su ısıtıcının düğmesine basıyorum ve *Lemsip*’i bulmak için dolapları karıştırırken Frank eve geliyor. Bunu holden gelen güürültüden anlayabiliyorum. Muhtemelen okul çantasını, spor çantasını, kriket sopasını ve diğer ıvır zıvırlarını epey yüksekte yere atıyor. Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak mutfığa giriyor ve kravatını çıkarıyor.

“Yaşasın!” Keyifle havayı yumrukluyor. “Hafta sonu geldiiiiii... Akşam yemeğinde ne var?”

“Annem hasta,” diyorum. “Grip oldu galiba. Yatmasını söyledim. Çıkıp ona bir şeyler almalısın.” Bir an düşünüyorum. “Üzüm.”

“Daha eve yeni geldim.” Frank isteksiz görünüyor. “Ve açlıktan ölüyorum.”

“Bir sandviç ye ve sonra ona üzüm al.”

“Üzümün ne faydası olacak?”

“Bilmem,” diyorum sabırsızca. “Sen hastayken üzüm yiyorsun.”

Lemsip'in yanı sıra birkaç da bisküvi buluyorum ve hepsini tepsiye koyuyorum.

“*Ribena* da al,” diyorum. “Ve adı her neyse. *Nurofen*. Bir kâğıda not al.” Frank’in beni dinlediğinden emin olmak için ona bakıyorum ama bir şey yazdığı yok. Olduğu yerde duruyor ve bana tuhaf, çok Frank-dışı bir bakış atıyor. Başını yana eğmiş ve nedense etkilenmiş veya meraklı ya da *bir şey* görünüyor. “Ne?” diyorum savunmaya geçerek. “Bak, cuma olduğunu biliyorum ama annem hasta.”

“Biliyorum,” diyor Frank. “O değil. Şey...” Tereddüt ediyor. “Biliyor musun, Aud? Hastaneden ilk geldiğinde olsa bunu yapmazdın. Değiştin.”

Çok şaşırıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Öncelikle Frank’in benimle ilgili bir şeyleri fark ettiğini hiç düşünmemiştim. İkincisi, bu doğru mu? Hatırlamaya çalışıyorum ama geçmiş biraz bulanık. Dr. Sarah’ın söylediğine göre bu da depresyonun yan etkilerinden biri. Hafızanız parçalara bölünüyor. Ama biliyor musunuz, bu kötü olduğu kadar iyi de bir şey.

“Gerçekten mi?” diyorum sonunda.

“Eskiden olsa odana saklanırdın. Her şey seni bir moda sokuyordu, kapının çalması bile. Ama şimdi bak. Sorumluluk alıyorsun. Bazı şeyleri aştın.” Başıyla taşıdığım tepsiyi gösteriyor. “Bu... Yani iyi bir şey. Çok iyi.”

“Teşekkürler,” diyorum beceriksizce.

“Bir şey değil.” O da benim kadar beceriksiz görünüyor. Sonra buzdolabını açıyor, çikolatalı süt alıyor ve *iPod*’unun kulaklıklarını takıyor. Sanırım bu konuşma sona erdi.

Ama elimde tepsiyle merdivenleri tırmanırken sahneyi tekrar gözümde canlandırıyorum. *Sorumluluk alıyorsun. Bazı şeyleri aştın.* Düşüncesi bile içimi aydınlatıyor.

Kapıyı tıklatıp annemlerin odasına giriyorum. Annem yatağa uzanmış, gözleri kapalı. Sanırım uyudu. Yorgun olmalı.

Tepsiyi elimden geldiğince sessizce tuvalet masasının üstüne bırakıyorum. Cilalı ahşabın üstünde birkaç fotoğraf çerçevesi var. Durup fotoğraflara bakıyorum. Annemle babamın evlilik fotoğrafı, benim ve Frank'in bebekliği... Ve annemin iş arkadaşlarıyla birlikte bir ödül kazandığı zaman çekilmiş fotoğrafı. Üstünde pembe bir ceket var ve elinde plastik bir plaket tutmuş, gülümsüyor ve hayat dolu görünüyor.

Annem freelance marka danışmanı yani ülkenin farklı yerlerinde projeler yapıyor. Bazen çok yoğun olur ve bazen de birkaç hafta boş olur; oldum olası böyle. Bir keresinde okuluma geldi ve işinden bahsetti, bizlere üstünde çalıştığı süpermarket logosu tasarımını gösterdi ve herkes çok etkilendi. Yani annem havalı biri. İş de havalı. Ama şimdi bu fotoğrafa bakarken merak ediyorum: *En son ne zaman bir projede çalıştı?*

Hastalandığım zaman bir projede çalışıyordu. Babamla iş hakkında konuştuklarını hayal meyal hatırlıyorum. "Ben bırakıyorum. Manchester'a gitmeyeceğim," dediğini duymuştum. O zaman tek hissettiğim büyük bir rahatlamaydı. Manchester'a gitmesini istemiyordum. Hiçbir yere gitmesini istemiyordum.

Ama şimdi...

Fotoğrafa, annemin mutlu, ıslıl ıslıl yüzüne tekrar bakıyorum. Ve sonra yataktaki yorgun, uykulu, gerçek yüzüne ba-

kiyorum. Annemin işi tamamen bıraktığım anlamamıştım. Birden fark ediyorum ki ben eve kapandığımdan beri bir kez bile işe gitmedi.

Bir sisin içinden yavaş yavaş çıktığımı hissediyorum ve daha önce fark etmediğim şeyleri fark ediyorum. Dr. Sarah'ın söylediği şey doğruduydu. Hasta olduğunuzda kendinize takıntılı hâle geliyorsunuz. Etrafınızdaki hiçbir şeyi göremiyorsunuz. Ama şimdi birtakım şeyleri görmeye başlıyorum.

“Audrey?”

Dönüp bakınca annemin dirseklerinin üstünde doğrulduğunu görüyorum.

“Merhaba,” diyorum. “Uyuyorsun sandım. Sana *Lemsip* getirdim.”

Annemin yüzünde bir gülümseme belirliyor, sanki ona hayat vermişim gibi. “Tatlım,” diyor, “harikasin.”

Tepsiyi ona götürüp sıcak ilacı içişini izliyorum. Yüzü öyle dalgın ki tekrar uykuya dalacağını düşünüyorum ama birden bana odaklanıyor.

“Audrey,” diyor. “Şu Linus...”

Hemen savunma mekanizmamın devreye girdiğini hissediyorum. Linus olmaz. *Şu Linus.*

“Evet?” diyorum rahat konuşmaya çalışarak.

“O...” Cümlenin devamını getirmiyor. “Sen?.. Senin için özel bir arkadaş mı?”

İçim daralıyor. Annemle Linus hakkında konuşmak istemiyorum.

“Sayılır.” Başımı çeviriyorum. “Sen her zaman arkadaş edinmem gerektiğini söylersin ya. İşte. Edindim.”

“Bu harika.” Annem tereddüt ediyor. “Ama Audrey, dikkatli olmalısın. Hassas bir durumdasın.”

“Dr. Sarah kendimi zorlamam gerektiğini söylüyor,” diye karşı çıkıyorum. “Yeniden aile dışından birileriyle ilişki kurmaya başlamam gerekiyormuş.”

“Biliyorum.” Annem sıkın görünüyor. “Ama ben senin... Yani. Bir kız arkadaşla başlamanı yeğlerdim.”

“Çünkü kızlar çok nazik ve tatlı ve sevgi dolular,” diye patlıyorum kendime hâkim olmadan. Annem içini çekiyor.

“Tıuş.” Yüzünü ekşiterek *Lemsip*’ten bir yudum alıyor. “Ah, bilemiyorum. Eğer bu Linus iyi bir çocuksa...”

“Çok iyi,” diyorum sertçe. “Ve adı Bu ya da Şu Linus değil. Sadece Linus.”

“Peki ya Natalie?”

Natalie. Adını duyar duymaz küçük bir parçam otomatikman irkiliyor. Ama uzun zamandır ilk defa, aynı zamanda bir tür özlem duyuyorum. Bir zamanlar sahip olduğumuz arkadaşlığa özlem. Arkadaşlığa, nokta.

Bulanık düşüncelerimi seçmeye çalışırken odada bir sessizlik oluyor. Annem beni zorlamıyor. Bazen ne düşündüğümü anlamamın uzun zaman aldığını anlıyor.

Çok uzun, yalnız bir yolculuğa çıkmışım ve arkadaşlarımın hiçbirini, Natalie bile bunu anlamıyormuş gibi hissediyorum. Sanırım bu yüzden onlardan nefret ettim. Ama şimdi her şey daha kolay geliyor. Belki bir ara Natalie’yi görebilirim. Belki dışarı çıkarız? Belki de yaşadıklarımı anlayamaması sorun değildir.

Annemin tuvalet masasında Natalie’yle ikimizin geçen yılki dokuzuncu sınıf balosunda çekilmiş bir fotoğrafımız var

ve gözlerim ona doğru kayıyor. Nat pembe dantelli bir elbise giymiş, benimkisi mavi. Gülüyoruz ve parti patlangaçlarının ipini çekiyoruz.

Patlangaçları tam zamanında patlatabilmek için aynı fotoğrafi altı defa çektik. Nat'ın fikriydi. Böyle komik fikirleri vardır. Yani Nat sizi güldürür.

“Belki Natalie’yi ararım,” diyorum sonunda. “Bir ara.” Tepki gelmeyince anneme bakıyorum. Uyuyakalmış. Yarısı duran *Lemsip* tepside tehlikeli bir şekilde duruyor ve ilacı dökülmeden düzeltiyorum. Uyanması ihtimaline karşı başucuna bırakıyorum ve sonra odadan parmak ucumda çıkıp yepyeni bir enerjiyle aşağı iniyorum.

“Frank,” diyorum mutfığa girince. “Annem işi bıraktı mı?”

“Evet, sanırım.”

“Tamamen mi?”

“Bilmem.”

“Ama işinde çok iyiydi.”

“Evet, ama dışarı çıkamaz, değil mi?”

Söylemiyor ama ne demek istediğini biliyorum. *Senin yüzünden.*

Annem benim yüzümden evden çıkamıyor, endişeleniyor ve *Daily Mail* okuyor. Benim yüzümden annem ısl ısl ve mutlu olmak yerine gergin ve yorgun görünüyor.

“Çalışması lazım. Çalışmayı severdi.”

Frank omuz silkiyor. “Yani. Herhâlde çalışacaktır. Biliyorsun...”

Ve yine söylemediği kelimeler havada asılı kalıyor: *Sen iyi-leştiğinde.*

"Ben gidip üzüm alayım," diyor ve mutfaktan çıkıyor. Paslanmaz çeliğin üstündeki bulanık yansıma bana bakıyor. İyileştığım zaman. Eh, iyileşmek benim elimde.

BENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Baba çalışma masasında bir telefon görüşmesi yapmaktadır.

BABA

(telefona)

Evet. Tabii. Kontrol ederim.

(bilgisayara dokunarak) Tamam,
bakıyorum.

Frank kapıyı çalmadan içeri dalar.

FRANK

Baba, coğrafya ödevim için bir şey
bakmam lazım.

BABA

Sonra. Kusura bakma, Merh...

FRANK

Ana buna bakmadan ödevimi yapmam.

BABA

Frank, sonra yap.

Frank gözlerini kocaman açıp ona bakar.

FRANK

Ana hep ödevlerime öncelik vermeni
söylersiniz. "Ödevlerimi erteleme,

Frank,* deyip durursa. Şimdi de
ödevimi ertelememi söylüyorsa.
Şimdi bu karışık mesaj değil de
ne? Anne babaların çocuklarına
karşı tutarlı olması gerekmiyor
muydu?

BABA

(içini çekerek)

Tamam. Sak, Mark, ben seni daha
sonra arayacağım, tamam mı?

Saba bilgisayarı Frank'e bırakır. Frank birkaç tuşa basar,
bir internet sitesi açar ve bir şeyleri not eder.

FRANK

Teşekkürler.

Frank gittiğinde baba yine bir numara çevirir ve bilgisayarda
gerekli belgeyi açar.

BABA

Affedersin, Mark. Ne diyordum? Bu
rakamlar...

Frank yine içeri girince cümlesi yarıda kesilir.

FRANK

Uruguay'ın nüfusuna bakmam lazım.

Saba eliyle telefonu kapatır.

BABA

Ne?

FRANK

Uruguay. Mûfus.

Baba çileden çıkmış bir hâlde ona bakar.

BABA

Çok mu önemli gerçekten?

Frank incimemiş görünür.

FRANK

Ödevim için lazım, baba. Sen her zaman okulda yaptıklarımın tüm hayatımı etkileyeceğini söyleyip duruyorsun. Bilgisayarım olsa kendim hallederdim ama işte...

(kederli gözlerle yere bakarak)
Bu annemin kararıydı. Onun neyi neden yaptığını hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

BABA

Frank...

FRANK

Yok, önemli değil. Yani telefon görüşmen eğer benim eğitimimden önemliyse bu da senin kararın.

BABA

Tanam. Al bak. (ayağa kalkarak)
Mark, bunu daha sonra yapmamız
gerekecek. Kusura bakma.

FRANK

(bilgisayara doğru)
Tarih başlığı altında olmalı...

"Alfa Romeo'nuzun Finansmanı" adlı bir sayfayı görür.

FRANK

Vay, baba. Alfa Romeo mu alıyorsun?
Annem biliyor mu?

BABA

(öfkeli)
O özel bir şey. Seninle bir...

Frank'in klavyede bir şeyler yazdığını görünce susar.

BABA

Frank, ne yapıyorsun? Ekranına ne
yaptın?

Babanın sıkıcı deniz kenarı duvar kâğıdının yerini LOC'un
kötü kötü bakan grafik karakterlerinden biri almıştır.

FRANK

Sana yeni bir duvar kâğıdı lazım.
Senininki çok iğrençti. Şimdi de ses
ayarlarına bakalım...

Mouse'a tıklar ve bilgisayardan "Boomsheksleke" yülseılır.

Baba çileden çıkar.

BABA

Kes çunul bu benim bilgisayarım.

(kapiya gider)

Hayatım, Anne? Anne?

BENİM MUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Mutfak kapısından, anneye babanın kısık sesli bir tartışmanın ortasında olduklarını görürüz.

BABA

Kendi bilgisayarını olması lazım.
Seninkini kullanmaya devam edemez.
Sonunda onu öldüreceğim, o olacak.

ANNE

Bilgisayara falan ihtiyacı yok!

BABA

Odevleri için gerekiyor. Artık
bütün çocukların bilgisayara
ihtiyacı var.

ANNE

Saçmalık.

BABA

Hiç de saçma değil! Artık
bilgisayara not alıyorlar.
Kalemle ne işe yaradığını bile
bilmiyorlar. Kalemle garip bir sıvı
akıtan bir tür iğne sanıyorlar.
Artık yazamıyorlar bile. Yazmayı
unuttular.

BENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM —FİLM SENARYOSU

İÇ MEKAN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Mutfak kapısından, anneye babanın kısık sesli bir tartışmanın ortasında olduklarını görürüz.

BABA

Kendi bilgisayarını olması lazım.
Beninkini kullanmaya devam edemez.
Sonunda onu öldürecekmiş, o olacak.

ANNE

Bilgisayara falan ihtiyacı yok!

BABA

Ödevleri için gerekiyor. Artık
bütün çocukların bilgisayara
ihtiyacı var.

ANNE

Saçmalık.

BABA

Hiç de saçma değil! Artık
bilgisayara not alıyorlar.
Kalemle ne işe yaradığını bile
bilmiyorlar. Kalemle garip bir sıvı
akıtan bir tür iğne sanıyorlar.
Artık yazamıyorlar bile. Yazmayı
unuttular.

ANNE

Ne söylüyorsun yeni? Çocukların
bilgisayera ihtiyaçları var, öyle
mı? Bilgisayar olmadan bir şey
öğrenmelerle imkânsız mı diyorsun?
Peki ya kitaplar? Kütüphaneler?

BABA

Sen en son ne zaman kütüphaneye
gittin? Kütüphaneler de
bilgisayarlarla dolu. Artık
insanlar bu şekilde bir şeyler
öğreniyor.

ANNE

(Öfkeli)

Yeni bana Afrika bozkırlarında
çocukların bilgisayar olmadan
okumayı öğrenemediklerini mi
söylüyorsun? Bunu mu demek
istiyorsun?

BABA

(Şaşkın)

Afrika bozkırları mı? Zonu ne zaman
Afrika bozkırlarına galdı?

ANNE

Klasikleri okumak için bilgisayara
mı ihtiyacın var?

BABA

Aslına bakarsan *Kindle*'ına...

Annenin yüzünü görür.

Yani hayır. Elbette hayır.

BENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Bir e1 Frank'ın kapısını tıklattır.

FRANK

Kim o?

AUDREY (DIŞ SES)

Benim.

FRANK

Tanım.

Oda kapısı açılır ve kamera odanın içinde sallanarak hareket eder. Bir gençlik odasının içindeyisdir. Frank camın önüne oturmuş, 1980'lerden kalma bir Atari konsolunda oyun oynamaktadır. Odayı bip bip sesleri doldurur.

AUDREY (DIŞ SES)

Uruguay'a telefonundan da
bakabilirdin.

FRANK

Evet.

AUDREY (DIŞ SES)

Yani babamı sinir almeye
çalışıyordun?

FRANK

Kendi bilgisayarımın olması lazım.

Kamera, Atari konsoluna odaklanır.

AUDREY (DIŞ SES)

Bunu nerden buldun?

FRANK

Tavan arasında.

Kapı çalınır ve Frank ı ışık hızıyla Atari konsolunun üstüne bir eşofman atarak koltuğunu öbür tarafa çevirir ve eline bir kitap alır. Anne içeri girer ve etrafa bakınır.

ANNE

Frank, odan çok dağınık.

Toplamalısın.

Frank omuz silker.

ANNE

Ne yapıyorsun?

FRANK

Hiç...

(Kameraya bakar)

FRANK

Her zamanki şeyler.

Başarıyorum. İyileşiyorum. Bebek adımlarıyla değil, kocaman büyük adımlarla iyileşiyorum. Üç hafta geçti ve gerçekten çok uzun bir yol katettim. Üç kez Starbucks'a gittim, bir kez Costa'ya ve bir kere de milkshake içmek için The Ginger Biscuit'e. Biliyorum! Dr. Sarah, "Audrey, büyük adımlar attın!" diyor. Ama sonra fazla hızlı gitmemi, biraz ağırdan almamı falan söylüyor. Yine de etkilendiği muhakkak.

Bir pizzacıda öğle yemeği bile yedim! Puding gelmeden kalkmam gerekti çünkü restoran birden çok kalabalıklaştı ve tehlikeli hâle geldi...

Yine de kocaman bir Quattro Staggioni'yi bitirene dek kaldım. Annemle babam, Linus, Frank ve Felix'le gittik ve biz sanki... Bilirsiniz işte. Normal bir grup gibiydik. İçimizden birinin zavallı bir ünlü özentisi gibi siyah güneş gözlükleriyle oturması hariç. Bunu anneme söylediğimde, "Sen anormal görünenin kendin olduğunu mu sanıyorsun? Felix'e bak!" dedi.

Hakkı da vardı çünkü Felix çok sevdiği kaplan maskeli kostümünü giymişti ve kafasındaki o şeyle pizza yiyemeyeceğini söylediğimizde yaygarayı kopardı.

Bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. Aslında şu sıralar bana kendimi iyi hissettiren bir sürü şey var. Linus'u görmek bana kendimi daha iyi hissettiriyor. Sürekli mesajlaşıyoruz ve her gün okuldan sonra bize geliyor. Bahçede masa tenisi oynamaya başladık. Her gün oynuyoruz. Bazen Frank bile bize katılıyor.

Bugün muhteşemdi çünkü Linus bana bir hediye verdi. Bir tişört. Üstünde ravent resmi var. Linus bunu internette bulmuş. Annemle babam "Neden ravent?" diye sordular ve Linus bana göz kırıp "Aramızda," dedi.

Aramızda.

Beni neyin daha mutlu ettiğinden emin değilim. Tişört mü yoksa *aramızdaki* şey mi? Daha önce hiçbir erkekle *aramızda* bir şey olmamıştı. Sebep neyse ne, hâlâ yüzümde bir gülümseme var. Annemle babam dışarıda, Frank ödevini yapıyor, Felix yatağında, bense yerimde duramıyorum. Üstümde tişörtümle evde oradan oraya dolaşıyorum. Keşke bunları konuşabileceğim biri olsaydı. Tüm bu olanları anlatabileceğim biri...

Natalie. Natalie'yi görmek istiyorum.

Bu düşünce beynimde bir şimşek gibi çakıyor, öyle pozitif ki gözlerimi kırıştıyorum. Onu görmek istiyorum. Arkadaşımı geri istiyorum. Evet. Bunu yapacağım. Hemen şimdi.

Annemle o konuşmayı yaptıktan sonra birkaç kez Natalie'yi aramama ramak kaldı. Bir keresinde tam aramak üzereyken

son dakikada korkup kapattım. Ama bugün bununla yüzleşebilirim. Yüzleşmekten de fazlası.

Telefonumu çıkarıp fikrimi değiştirmeme fırsat kalmadan Natalie'nin numarasını tuşluyorum.

Onunla milyar yıldır konuşmamış olmama rağmen numarasını ezbere biliyorum. Birbirimizi son görüşümüz okuldaki o korkunç gündü ve Natalie ağlıyordu, bense ağlamanın da ötesine geçmiştim. Harika bir vedalaşma olduğu söylenemez.

Ona mesaj atıyorum:

Selam, Nat. Nasılsın? Ben daha iyiyim. Bir ara görüşmeyi çok isterim. Auds. X

Yaklaşık otuz saniye sonra cevabı geliyor. Sanki bunca zamandır, bunca haftadır telefonun başında oturmuş, benim mesaj atmamı beklemiş gibi.

Belki de beklemiştir. Gözlerimi kırıştıtarak mesaja bakıyorum, şöyle yazıyor:

AMAN TANRIM, Auds. SENİN İÇİN ÇOK
ENDİŞELENDİM. Size gelebilir miyim? Hemen
şimdi geleyim mi? Annem izin verdi. Nat xxxxx

Cevap yazıyorum:

OK. Görüşürüz.

Yaklaşık beş dakika sonra kapı çalıyor. En fazla on dakika geçmiştir. Kesinlikle daha uzun değil. Natalie o saniyede evden çıkmış olmalı.

Kapıyı açtığımda ürküp geri çekiliyorum. Natalie'yi gördüğüme sevinmediğimden değil, kollarında taşıdıkları yüzünden. İçinde banyo yağı, ayıcık, kitaplar, dergiler, çikolatalar ve devasa bir kart olan bir hediye sepeti taşıyor.

“Merhaba,” diyorum ürkekçe. “Vay canına.”

“Seni daha önce ziyaret etmek istedik,” diyor Nat hemen. “Ama annen dedi ki...” Yutkunuyor. “Neyse. Bunları sana çok önceden almıştık. Koridorda duruyordu.” Dolu kollarına bakıyor. “Biliyorum. Biraz çılgın görünüyor.”

“Hadi içeri gelsene.”

Natalie içeri girerken siyah gözlüklerime bakıyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum sonunda.

“Okuldakiler bana seni bununla gördüklerini söylemişti.” Gözlüğümü işaret ediyor. “Yani sokakta. Yağmur yağarken bile. Kimse neden sürekli gözlük taktığını bilmiyor.”

“Bu sadece... Biliyorsun işte.” Beceriksizce omuz silkiyorum. “Hasta olduğum için.”

“İıı.” Biraz ürkmüş görünüyor. “Doğru.”

İçeri geçip eşyaları mutfak masasına bırakıyor ve bana bakıyor. Rahatsız edici, tuhaf bir sessizlik oluyor. Sadece saatin tik takları duyuluyor. Yanlış mı yaptım, keşke hiç çağırmasa mıydım diye düşünüyorum.

Bir kedi gibi gerginim. Tetikteyim. Beklediğim şekilde değil ama Nat'i görmek zihnimin gerilerine attığım şeyleri yüze ye çıkarıyor.

“Özür dilerim.” Sesi çaresiz bir fısıltı gibi çıkıyor. “Auds, özür dilerim. Çok özür dilerim...”

“Hayır.” Kafamı iki yana sallıyorum, o konuya girmek istemiyorum. “Özür dilemene gerek yok.”

“Ama ben... Yapamadım...” Yüzünden yaşlar süzülüyor. “Olanlara hâlâ inanamıyorum.”

“Sorun değil. Hadi bir şeyler içelim.”

İkimize bitki çayı hazırlıyorum. Onun kendini suçlu hisseceğini tahmin etmem gerekirdi. Ben kafamda tüm bunları geride bırakmıştım. Dr. Sarah’ın tabiriyle *aşmıştım*. İşlemden geçirmiştim. Bir tür rendeymişim gibi.

Nat’ın bunu yaptığını sanmıyorum. Bana her baktığında, yüzünden yeni yaşlar süzülüyor.

“Ve şimdi hastasın.”

“İyiyim. Çok daha iyiyim. Bir erkek arkadaşım var!”

Tamam, bu biraz damdan düşer gibi oldu ama kabul edelim, onu buraya davet etmemin asıl nedeni buydu. Ona bir erkek arkadaşım olduğunu söylemek. Gözyaşları anında kayboluyor ve heyecanla atılıyor.

“Erkek arkadaş mı? Hastaneden mi?”

Tanrı aşkına. Beni ne sanıyor? Artık tek çarem bu olduğu için diğer akıl hastalarıyla takılan bir akıl hastası olduğumu mu?

“Hayır, hastaneden değil,” diyorum sabırsızca. “Linus. Onu hatırlarsın belki? Frank’in Cardinal Nicholls’dan arkadaşı?”

“Linus? Hani... Atticus Finch mi?” Nat’ın şaşkınlıktan gözleri büyüyor.

“Ta kendisi. Bana bunu verdi.” Tişörtümü gösteriyorum.

“Bugün. Güzel, değil mi?”

“Ravent resmi mi o?” Kafası karışmış görünüyor.

“Evet. Aramızda bir şey,” diyorum rahat bir tavırla.

“Vay canına.” Nat bu haberleri sindirmekte zorlanıyor gibi görünüyor. “Yani... Ne zamandır çıkıyorsunuz?”

“Birkaç haftadır. Starbucks’a falan gidiyoruz. Yani nasıl desem... Bilirsin işte. Eğlenceli.”

“Ben seni ciddi ciddi hasta sanıyordum. Yani yatak döşek.”

“Öyleydin aslında.” Omuz silkiyorum. “İyileşiyorum herhâlde.” Bir paket çikolata açıyorum ve parçalara bölüyorum. “Okulu anlatsana biraz.”

Okul kelimesi beynimde kötü çağrışımlar uyandırmasına rağmen kendimi bu soruyu sormaya zorluyorum.

“Ah, artık her şey farklı,” diyor Natalie. “Görsen inanmazsın. Tasha’yla diğerleri gidince Katie tamamen değişti. Tanıyamazsın. Chloe de artık Ruby’yle arkadaş değil. Biliyorum, Bayan Moore da ayrıldı. Artık yeni bir müdür yardımcımız var, harika biri...” Natalie hızlı hızlı anlatırken birden duruyor. “Geri dönecek misin?”

Bu soru mideme bir yumruk gibi iniyor. Oraya geri dönme düşüncesi beni hasta ediyor.

“Heath Academy’ye gideceğim,” diyorum. “Bir yıl geriden başlayacağım çünkü bu yılın çoğunu kaçırdım. Ama zaten küçük başlamıştım, sorun olmayacak...”

“Stokeland’de de bir alt sınıfa gidebilirsin,” diye öneriyor Nat. Yüzümü buruşturuyorum.

“Sizden bir sınıf altta olmak tuhaf olurdu. Neyse...” Duraksıyorum. “Hem Stokeland’de bizden nefret ediyorlar. Annemle babam onlara çok kızdı. Kurul toplantısına girdiler

ve tartıştılar, sonra da işler... Biliyorsun işte. Tatsızlaştı.” Bunu Frank’ten biliyorum, annemle babamdan değil. “Personelin durumu iyi yönetemediğini düşünüyorlar.”

“Eh, orası kesin!” Nat gözlerini kocaman açıyor. “Herkes aynı şeyi söylüyor. Annemle babam da sık sık bunu konuşuyor.”

“Yani. Evet. Kesinlikle. Oraya geri dönmek tuhaf olurdu.”

Çikolatadan birkaç parça daha kırıp Nat’e uzatıyorum. Bir parça alıyor, sonra başını kaldırıyor, yine yanağından bir damla süzülüyor. “Seni özledim, Auds.”

“Ben de seni özledim.”

“Gittiğin zaman çok korkunçtu. *Gerçekten* korkunçtu.”

“Evet.”

Bir duraksama oluyor. Sonra bir şekilde, hiçbir uyarı olmaksızın, birbirimize sarılıyoruz. Natalie, *Herbal Essences* kokuyor, her zaman olduğu gibi. Ve sırtımı hafifçe okşuyor. Gözlerim yaşıyor çünkü çok tanıdık geliyor.

Sarılmayı özlemişim. *Tanrım*, sarılmayı çok özlemişim.

Birbirimizden ayrılırken ikimiz de gülüyoruz ama gözlerimiz yaşlı. Natalie’nin telefonu çalıyor ve yüzünü buruşturarak telefonu açıyor.

“Evet, anne,” diyor kısaca. “Her şey yolunda. Annem,” diye açıklıyor telefonunu bırakırken. “Dışarda arabada bekliyor. Beş dakikada bir her şeyin yolunda olduğunu haber vermek için ona mesaj atmam gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü... Biliyorsun.”

“Neyi?”

“Biliyorsun işte.” Natalie gözlerine benden kaçırıyor, rahatsızca kıpırdanıyor.

“Bilmiyorum.”

“Auds. *Biliyorsun*. Çünkü sen...”

“Ne?”

“Akli denge bozuk,” diye fısıldıyor Natalie.

“Ne?” Ona bakakalıyorum. Büyük bir şok yaşıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

“Bipolarsın.” Natalie ezilip büzülüyor. “Bipolar insanlar saldırganlaşabilir. Annem o yüzden endişelendi.”

“Ben bipolar değilim!” diyorum afallayarak. “Sana bipolar olduğumu kim söyledi?”

“Değil misin?” Natalie’nin ağzı açık kalıyor. “Şey, annem senin bipolar olduğunu düşünüyordu.”

“Yani sana saldıracak mıyım? Aslında klinikten hiç çıkmamam ve deli gömleği mi giymem gerekiyordu? Tanrım!” Sakin olmaya çalışıyorum. “Ayrıca ben bipolar insanlarla tanıştım, Nat ve ister inan ister inanma hiç de tehlikeli değiller.”

“Bak, özür dilerim!” Natalie üzgün görünüyor. “Ama biz bunu bilemezdik, değil mi?”

“Annem size durumumu anlatmadı mı? Açıklamadı mı?”

“Yani...” Natalie hâlâ rahatsız görünüyor. “Annem, annenin durumu hafiflettiğini sandı. Ortalıkta bir sürü dedikodu var.”

“Ne gibi? Ne dedikodusu?” Natalie susuyor. Sesimi sertleştiriyorum. “Ne dedikodusu, Nat?”

“Tamam, tamam,” diyor aceleyle. “İntihara kalkıştığın... Kör olduğun... Konuşamadığın... Ah! Bir de kendi gözlerini oyduğunu ve bu yüzden siyah gözlük taktığını söylediler.”

“Ne?” Şaşkınlıktan donakalıyorum. “Sen de bunlara inan-
dın mı yani?”

“Hayır!” Natalie iyice aptallaşmış görünüyor. “Tabii ki
inanmadım. Ama...”

“Kendi gözlerimi oymuşum öyle mi? Van Gogh gibi?”

“Van Gogh kulağını kesmişti,” diye düzeltiyor Natalie.
“Tek kulağını.”

“*Kendi gözlerimi oymuşum?*” Hafiften histerikleşiyorum.
İçimden tuhaf, acı yüklü bir kahkaha yükseliyor. “Buna inan-
dın, değil mi Nat? İnandın.”

“İnanmadım!” Natalie kızıyor. “Elbette inanmadım.
Söylüyorum sadece!”

“Benim intihara meyilli bipolar bir manyak olduğumu dü-
şündün.”

“Bipolar ne demek onu bile bilmiyorum,” diye itiraf ediyor
Natalie. “Öylesine bir terim işte.”

“Kendi gözlerini oymuş, intihara meyilli bipolar bir man-
yak.” Anı bir histeri dalgası hissediyorum. “Annenin arabada
beklemesine şaşmamalı.”

“N’olur yeter,” diye sızlanıyor Natalie. “Bunların hiçbirini
inanarak söylemedim!”

Natalie tam bir budala ve annesi daha da beter. Ama kar-
şımda çaresizlik içinde utançtan kıvrınmasını izlerken bir
yandan da içimde ona karşı bir sevgi kabarıyor. Nat’le altı ya-
şından beri arkadaşız ve o hep böyle biraz şaşkalozdu. Bir za-
manlar da babamın gerçekten Noel Baba olduğunu sanıyordu.

“Ben iyiyim,” diyorum sonunda, Natalie’nin çektiği acıya
bir son vermek için. “Sorun değil. Üzülme.”

“Gerçekten mi?” Natalie bana endişeli gözlerle bakıyor. “Tanrım, Auds, özür dilerim. Ben hiçbir şey hakkında bir şey bilmiyorum, *biliyorsun*.” Dudağını ısırp düşünüyor. “Yani... peki bipolar değilsen, nesin?”

Bu soruya hazırlıksız yakalanıyorum. Cevap vermeden önce birkaç saniye düşünmem gerekiyor.

“İyileşiyorum,” diyorum sonunda. “İşte buyum.” Çikolatanın son parçasına uzanıyorum ve ikiye bölüyorum. “Hadi. Frank görmeden bitirelim şunu.”

Dr. Sarah intihara meyilli bipolar manyak hikâyesine bayılıyor.

Bakmayın bayıldığını söylediğime, işin aslı homurdanıyor ve iki elini başına götürüp “Ciddi misin?” diyor. Not defterine “Sosyal destek programı. Okullar? EĞİTİM???” yazdığını görüyorum.

Benimse içimden sadece gülmek geliyor. Tamam, yanlış ama aynı zamanda komik de. İçindeki mizahı kaçırmamak lazım.

Bugünlerde Dr. Sarah’la randevularımızda daha fazla gülüyorum. Ve daha fazla konuşuyorum. Uzun süre boyunca Dr. Sarah’ın söyleyecekleri benden daha fazla gibiydi. Konuşmanın çoğunu o yapıyordu, ben dinliyordum. (Doğruyu söylemek gerekirse ilk tanıştığımızda herhangi biriyle herhangi bir iletişim kurmaya pek hevesli değildim. Dahası ilk seansımızda doktora bakmak ya da onunla konuşmak şöyle dursun, odasına bile girememiştim.) Ama şimdi işler tersine döndü. Artık ona anlatacak çok şeyim var! Linus hakkında, Natalie hakkında, dışarı çıktığım zamanlar, otobüse bindiğim ve hiç panik olmadığım gün hakkında...

“Her neyse, sanırım sizinle işimiz bitti,” diyorum son hikâyemi de anlatmayı bitirdiğimde. “Oldum ben.”

“Oldun mu?”

“İyileştim.”

“Evet.” Dr. Sarah düşünceli bir şekilde kalemle masaya vuruyor. “Yani...”

“Biliyorsunuz işte. İyiyim. Normale döndüm.”

“Gerçekten büyük gelişme kaydettin. Bundan ben de çok memnunum, Audrey. Gerçekten çok memnunum.”

“Hayır, sadece *büyük gelişme* değil,” diyorum sabırsızca. “Normale döndüm. Anladınız işte. Kısmen.”

“Hım.” Dr. Sarah ne zaman bana itiraz edecek olsa önce böyle kibarca bir duraksar. “Henüz okula dönmedin,” diyor. “Hâlâ siyah gözlük takıyorsun. Hâlâ ilaç kullanıyorsun.”

“Tamam, ben de *kısmen* dedim zaten.” Sinirlenmeye başlıyorum. “Bu kadar negatif olmak zorunda mısınız?”

“Audrey, ben sadece gerçekçi olmanı istiyorum.”

“Öyleyim!”

“Sana çizdiğim gelişme grafiğini hatırlıyor musun? İnişli çıkışlı olanı?”

“Evet, ama bence o grafik artık geçersiz,” diyorum. “İşte yeni grafiğim bu.”

Ayağa kalkıp beyaz tahtaya gidiyorum ve yıldızlara doğru yükselen düz bir çizgi çiziyorum.

“Yenisi böyle. Artık aşağı gitmek yok. Sadece yukarı.”

Dr. Sarah içini çekiyor. “Audrey, bunun doğru olmasını çok isterdim. Ama epizot geçiren hastaların çoğu böyle geri dönüşler yaşıyor. Ve bu gayet normal.”

“Benim için artık geri dönüş yok.” Duvar gibi bir yüzle ona bakıyorum. “Yeterince geri dönüş yaşadım. Başka olmayacak. Olmuyor.”

“Bunun cesaret kırıcı olduğunu biliyorum, Audrey, ama...”

“Ben pozitif düşünüyorum. Bunun nesi yanlış ki?”

“Yanlış değil. Fazla abartma sadece. Kendine fazla baskı yapma. O zaman düşüşleri daha ağır yaşayabilirsin.”

“Ben iyiyim,” diyorum kararlı bir şekilde.

“Evet, öylesin.” Başıyla onaylıyor. “Yine de hassas bir durumdasın. Kendini yapıştırılıp onarılmış ama henüz kurumamış bir porselen gibi düşün.”

“Ben bir tabak mıyım yani?” diye dalga geçiyorum ama Dr. Sarah gülüyor, her zamanki sakinliğiyle devam ediyor.

“Birkaç yıl önce bir hastam vardı, sana çok benziyordu, Audrey. İyileşmesinin aynı evresindeydi. Paris’e Disneyland’e gitmeye karar verdi. Benim tüm itirazlarıma rağmen.” Gözlerini deviriyor. “Disneyland! Onca yer dururken!”

Disneyland’ın düşüncesi bile beni irkiltmeye yetiyor ama bunu Dr. Sarah’a itiraf edecek değilim.

“Ne oldu peki?” diye soruyorum dayanamayıp.

“Ona çok fazla geldi. Tatilini yarıda kesip eve dönmek zorunda kaldı. Sonra kendini başarısız hissetti. Hiç olmadığı kadar dibe vurdu ve bu tabii ki iyileşme sürecini kötü etkiledi.”

“Eh, ben Disneyland’e gitmiyorum.” Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. “Bu durumda...”

“Evet. Senin mantıklı davranacağından eminim.” Dr. Sarah beni incelerken ağzı seğiriyor. “Keyfinin yerine geldiği de doğru. Hayat iyi ha?”

"Çok iyi."

"Linus hâlâ..." Duraksıyor.

Başımı sallıyorum. "Linus hâlâ duruyor. Size selam söyledi bu arada."

"Ah!" Dr. Sarah şaşırınca benziyor. "Sen de benden selam söyle."

"Ayrıca iyi iş çıkardığımızı söylüyor."

Bir sessizlik oluyor ve Dr. Sarah'ın yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "Eh," diyor, "aynı şeyi onun için de söyleyebiliriz. Bu arada şu Linus'la tanışmayı çok isterim."

"Evet, ama fazla ümitlenmeyin," diyorum umursamazsa omuz silkip. "O benim."

BENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

GEMİŞ PLAN: Linus ve Felix babçede oturmaktadır. Ortalarında bir satranç tahtası vardır ve satranç oynuyor gibi görünmüyorlardır. Kamera biraz daha yaklaşır ve sesleri duyulmaya başlar. Felix bir taşı hareket ettirir ve refer kazanmış bir edeyle Linus'a bakar.

FELIX

Satranç.

Linus bir taşı ilerletir.

LINUS

Satranç.

Felix bir taşı ilerletir.

FELIX

Satranç.

Linus bir taşı ilerletir.

LINUS

Satranç.

Felix'e ciddi bir ifadeyle bakar.

LINUS

Çok güzel bir oyun icat ettin,
Felix.

Felix ona gülünser.

FELIX

Biliyorum.

LINUS

Adını ne koymuştun?

FELIX

Kareler.

Linus gülmek için kendini tutmaktadır.

LINUS

Doğru. Kareler. O zaman neden
taşları hareket ettirdiğimizde
"kareler" demiyoruz?

Felix ona biraz salakmış gibi acıyarak bakar.

FELIX

Çünkü "satranç" diyoruz.

Linus kameraya bakar.

LINUS

Şimdi anladım.

Anne bahçeye gelir.

ANNE

Linus! Buradasın demek! Harika. Sen
Almanca biliyordun, değil mi?

LINUS

(çekiberek)

Biraz.

ANNE

Harika! O zaman bana şu yeni
bulaşık makinesinin kullanma
kılavuzunu çözmede yardım
edebilirsin. Hadi gel bir bak.

LINUS

Ah. Peki.

Linus ayağa kalkarken Felix bacağına yapışır.

FELIX

Lin-us! Kareler oynayalım!

Tam o sırada Frank bahçeye gelir ve Linus'ın bir oyun dergisini
gösterir.

FRANK

Linus, bunu öğrenen lazım.

AUDREY (DİŞ SES)

Bu ne ya? Bütün ailem erkek

arkadaşımin peşinde. Onu rahat
bırakın artık, tamam mı?

Dr. Sarah yabancılarla iletişim kurmam gerektiğini söyledi. Bir restorana gidip menünün arkasına saklanmak ve diğer insanlardan benim yerime sipariş vermelerini istemek yeterli değilmiş. (Böyle yaptığımı nereden bildi ki?) Yabancılarla korkmadan konuşmam gerekiyor. Ödevim bu. Bu yüzden Linus’la Starbucks’ta oturuyoruz ve gidip konuşmam için rastgele birini seçiyor.

Hastanede de böyle bir sürü oyun oynadık, yabancılarla korkmadan konuşabilelim diye bir sürü canlandırma yaptık. Ama canlandırma neticede sadece canlandırma demek. İnsan kendini çok aptal hissediyor. Tanrım, sadece baksanız bile panik atak geçireceğiniz bir çocukla *karşılaşma* numarası yapmak utanç verici. Sıkıştığımız yerde danışmanlar bize replikler veriyor ve “Beden diline odaklan, Audrey,” falan diye uyarıyorlardı.

Her neyse. Sonuç olarak canlandırma iğrenç bir şey ama bu yaptığımız eğlenceli bile sayılabilir. Çünkü önce ben yapacağım, sonra da Linus yapacak. Bir tür meydan okuma gibi.

“Pekâlâ, şu adam.” Linus, köşe masada tek başına oturan ve laptopunda bir şeyler yazan adamı işaret ediyor. Yirmili yaşlarında, gri tişörtlü, sakallı bir tip. Yanındaki sandalyede, Frank’in dalga geçtiği şu deri erkek çantalarından duruyor. “Git ona burada Wi-Fi var mı diye sor.”

İçimde büyüyen paniği bastırmaya çalışıyorum. Adam işi- ne gömülmüş görünüyor. Rahatsız edilmek istemiyormuş gibi bir hâli var.

“Çok meşgul görünüyor,” diye kısıyorum. “Başka biri olmaz mı? Mesela şu yaşlı kadın?” Yan masada kır saçlı bir kadın oturuyor ve az önce bize gülümsedi bile.

“O çok kolay.” Linus kararlı. “Senin daha bir şey söylemene bile kalmadan o kadın muhabbete girer zaten. Şimdi adama git ve Wi-Fi’ı sor. Ben burada bekliyorum.”

Vücudumun her bir zerresi bana gitmememi söylüyor ama Linus’un gözleri üzerimde, dolayısıyla bacak kaslarımı harekete geçmeye zorluyorum. Bir şekilde yürüyüp adamın karşısında duruyorum ama başını kaldırıp bana bakmıyor. Kaşlarını çatmış, bir şeyler yazmaya devam ediyor.

“İıı, merhaba?” diyorum güç bela.

Tuşlara tık tık tık, kaşlar çatık.

“Merhaba?” diye deniyorum tekrar.

Tık tık tık ve kaşlar çatık. Kafasını yine kaldırmıyor.

Geri dönmek istiyorum. Ama Linus beni izliyor. Devam etmek zorundayım.

“Affedersiniz?” Sesim öyle yüksek çıkıyor ki ben bile ürküyorum. Nihayet adam kafasını kaldırıyor. “Burada Wi-Fi var mı acaba?”

“Ne?” Kaşlarını çatıyor.

“Wi-Fi? Burada Wi-Fi var mı?”

“Tanrım. Çalışmaya çalışıyorum.”

“Doğru. Affedersiniz. Ben sadece...”

“Wi-Fi mı? Kör müsün? Okuyamıyor musun?” Köşedeki levhayı gösteriyor. Üstünde Starbucks Wi-Fi şifresi yazıyor. Sonra siyah gözlüklerime bakıyor. “Kör müsün? Yoksa sadece geri zekâlı mısın?”

“Kör değilim,” diyorum titrek bir sesle. “Sadece sordum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Lanet olası moron,” diye mırıldanıyor yazdığı şeye geri dönerken.

Gözlerim doluyor, masamıza geri yürürken bacaklarım boşalıyor. Ama çenem yukarda. Kendimi koyuvermemeye kararlıyım. Masaya geldiğimde yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştiriyorum.

“Başardım!”

“Ne dedi?” diye soruyor Linus.

“Lanet olası bir moron olduğumu söyledi. Ve kör ve de geri zekâlı. Bunlar dışında çok şekerdi.”

Yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlıyor ve Linus panikliyor.

“Audrey!”

“Bir şey yok, ben iyiyim,” diyorum hemen. “İyiyim.”

“Pislik.” Linus, gri tişörtlü adama öldürecek gibi bakıyor. “Rahatsız edilmek istemiyorsa halka açık bir yerde oturmasını o zaman. Kira ödememek için buraya geliyor, bir kahve alıp saatlerce oturuyor, sonra da tüm dünyanın onun etrafında

dönmesini bekliyor. Bir ofis istiyorsa, bir zahmet ofis tutup kirasını ödesin. Gerzek.”

“Neyse ne, sonuçta yaptım.” Neşeli konuşmaya çalışıyorum. “Sıra sende.”

“Ben de onunla konuşacağım.” Linus ayağa kalkıyor. “Yaptığı pisliği onun yanına bırakmayacağım.”

“Ona ne diyeceksin?” diye soruyorum panikle. Göğsüme bir ağırlık oturuyor, tam olarak neden korktuğumu bile bilmeden korkuyorum. Linus’un o adamla konuşmasını istemiyorum. Buradan gitmek istiyorum. “Otur,” diye yalvarıyorum. “Oyunu bırakalım. Lütfen.”

“Oyun daha bitmedi.” Linus bana göz kırıyor ve elinde kahvesiyle köşedeki masaya gidiyor. “Selam!” diyor adama ve bunu öyle yüksek sesle söylüyor ki içerdekilerin yarısı dönüp ona bakıyor. “Bu *Apple Mac* değil mi?”

Adam tekrar rahatsız edildiğine inanamıyormuş gibi hayretle kafasını kaldırıyor. “Evet,” diyor sertçe.

“Bana *Apple Mac*’in diğer bilgisayarlara göre avantajlarını anlatabilir misin?” diyor Linus. “Yeni bir bilgisayar almak istiyorum da. Bu gerçekten iyi mi? Eminim öyledir.” Adamın karşısına oturuyor. “Bakabilir miyim?”

“Bak, meşgulüm,” diye çıkışıyor adam. “Başka bir yere oturabilir misin?”

“Burada mı çalışıyorsun?”

Adam bir şeyler yazmaya devam ederken bir sessizlik oluyor ve Linus öne doğru eğiliyor. “Çalışıyor musun?” diye tekrarlıyor borazan gibi bir sesle.

“Evet!” Adam ona dik dik bakıyor. “Çalışıyorum.”

“Babam ofiste çalışıyor,” diyor Linus safça. “Senin bir ofisin yok mu? Ne iş yapıyorsun? Seninle takılabilir miyim? Okulumuza gelip bir konuşma yapar mısın? Ah, bak, kahven de bitmiş. Bir kahve daha alacak mısın? Kapuçino mu içtin? Ben beyaz kahve seviyorum. Ama neden adı beyaz kahve ki? Sen biliyor musun? Ah, rica etsem benim için internetten bir bakabilir misin?”

“Bak, evladım.” Adam laptopunu çat diye kapıyor. “Çalışıyorum. Lütfen kendine başka bir masa bulur musun?”

“Ama burası Starbucks,” diyor Linus şaşkın bir sesle. “Burada isteyen istediği yere oturabilir. Buna hakkım var.” Boş bardakları toplayan barista kıza işaret ediyor. “Affedersiniz, istediğim yere oturabilirim, değil mi? Starbucks’ta kurallar böyle değil mi?”

“Elbette,” diyor barista ve gülümsüyor. “İstediğin yere oturabilirsin.”

“Duydun mu? İstediğim yere. Hem benim kahvem de var ama senin yok,” diyor Linus. “Bitirmişsin. Hey, bekle.” Boş bardağı baristaya veriyor. “Gördün mü?” diyor adama. “Kahven yok. Ya kahve almalısın ya da gitmelisin.”

“Tanrım!” Adam infilak etmek üzereymiş gibi görünüyor. Laptopunu çantasına koyup ayağa kalkıyor. “Lanet olası çocuklar,” diye mırıldanıyor kendi kendine. “İnanılmaz.”

“Güle güle o zaman,” diyor Linus masumca. “İyi eğlenceler, pislik.”

Bir an için adam dönüp ona vuracak diye korkuyorum. Ama öyle bir şey olmuyor. Adam sinirden köpürerek çıkıp gidiyor. Linus gelip tekrar karşımdaki sandalyeye oturuyor. Yüzünde o portakal dilimi gülümsemesi var.

“Tanrım.” Rahat bir nefes veriyorum. “Bunu yaptığına inanmıyorum.”

“Bir dahaki sefere sen yap.”

“Yapamam!”

“Yapabilirsin. Eğlenceli.” Linus ellerini ovuşturuyor. “Hadi bakalım.”

“Tamam, bana birini daha seç,” diyorum gaza gelerek. “Bana meydan oku.”

“Şu baristaya naneli muffin var mı diye sor. Hadi.” Baristayı çağırıyor ve kız gülümseyerek yanımıza geliyor. Endişeli olup olmadığını düşüncecek vaktim kalmıyor.

“Affedersiniz, naneli muffin var mı?” diyorum Linus’un masum çocuksu sesini taklit ederek. Nedense Linus’u taklit etmek bana güç veriyor. Ben ben değilim, Audrey değilim, bir karakterim.

“Ah, hayır.” Kız kafasını iki yana sallıyor. “Üzgünüm.”

“Ama internet sitenizde görmüştüm,” diyorum. “Gördüğüme eminim. Ortası çikolatalı naneli muffin? Üstüne çikolata serpiştirilmiş olanlardan?”

“En üstünde de Polo naneli şeker,” diyor Linus ciddi bir şekilde. Neredeyse kahkahalara boğulmak üzereyim.

“Hayır.” Barista şaşkın görünüyor. “Hiç duymadım.”

“Ah, peki,” diyorum nazikçe. “Teşekkürler.” Kız uzaklaşırken heyecandan başım dönerek Linus’a gülümsüyorum. “Yaptım!”

“Herkesle konuşabilirsin.” Başıyla onaylıyor. “Bir dahaki sefer bir kürsü bulup konuşma mı yapsan?”

“Harika fikir!” diyorum. “Bin kişi çağıralım.”

“Grafik yukarı gidiyor işte. Bayan Audrey yıldızlara doğru yol alıyor.” Linus, inişli çıkışlı ve dümdüz yukarı çıkan grafiklerden haberdar çünkü ona anlattım. Çizerek gösterdim.

“Kesinlikle.” Kahve bardağımı onunla tokuşturuyorum. “Bayan Audrey yıldızlara doğru yol alıyor.”

Tezim kanıtlandı bence: Grafiğim benim kontrolümde. Benim. Eğer düz bir grafik istiyorsam düz bir grafiğim olacak.

Dr. Sarah'la bir sonraki seansımızda kutucukları işaretlerken birazcık yalan söylüyorum.

Çoğu zaman endişeli misin? Hiç.

Endişelerini kontrol etmeyi güç buluyor musun? Hiç.

Kâğıdı ona verdiğimde kaşlarını kaldırıp işaretlediklerime bakıyor.

“Evet. Bu bir gelişme!”

“Gördünüz mü?” diyorum hemen. “Gördünüz mü?”

“Bu hafta nasıl bu kadar gelişme kaydettin bir fikrin var mı, Audrey?” Bana gülümsüyor. “Hayat güzel... Hepsi bu mu? Yoksa başka bir şey mi? Herhangi bir değişiklik?”

“Bilmem.” Masum masum omuz silkiyorum. “Değişen belirli bir şey aklıma gelmiyor.”

Bu da yalan. Değişen bir şey varsa o da şu: İlaçlarımı almayı bıraktım. Hapları kutudan çıkarıp bir zarfın içine koyuyorum

ve buruşturup atıyorum. (Tuvalete atmıyorum çünkü kimyasalların suya karışmasını istemiyorum.)

Ve bilin bakalım ne oldu? Hiç. Hiçbir değişiklik olmadı. Bu da işte onlara ihtiyacım olmadığının kanıtı.

Kimseye söylemedim. Tabii ki söylemedim çünkü söylesem feci panik olurlardı. Bir ay kadar bekleyeceğim, sonra söyleyeceğim ve herkese sürpriz yapacağım.

“Size söylemiştim,” diyorum Dr. Sarah’a. “Ben iyileştim. Artık iyiyim.”

Annem temizlik modunda. Evi siliyor, etrafı topluyor ve “Bunlar kimin ayakkabıları? Burada ne işleri var?” diye bağırıp duruyor. Hepimiz bahçeye saklanıyoruz. Ben, Frank, Linus ve Felix. Hava güzel, o yüzden çimlerde oturup papatyalarla oynamak eğlenceli.

Bir hışırtı duyuluyor ve babam saklandığımız çalıların dibinde bitiyor. “Merhaba, baba,” diyor Frank. “İsyan birliğine katılmaya mı geldin?”

“Frank, annen seni çağırıyor,” diyor babam.

Annen. Deşifre edilmiş hâli: Annenin son manyak planıyla bir ilgim olduğunu düşünme. Benim bir alakam yok.

“Neden?” Frank kaşlarını çatıyor. “Ben meşgulüm.”

“Çalıların arkasına saklanmakla mı meşgulsün?” diyorum gülerek.

“Yardım etmeyi teklif etmişsin?” diyor babam. “Avonlea ziyafeti için? Galiba başlamak üzereymiş.”

“Ben yardım teklif etmedim,” diyor Frank öfkeyle. “*Teklif* değildi. Mecbur bırakıldım. Zorla insan çalıştırmak bu.”

“Aferin sana,” diyorum. “İnsanlara yardım etmek çok hoş bir davranış.”

“Sen niye yardım etmiyorsun o zaman?” diye çıkışıyor Frank.

“Annem istese ben de yardım ederdim, ne olacak ki?” Omuz silkiyorum. “Altı üstü birkaç sandviç hazırlayacaksın.”

“Tamam, hadi acele et,” diyor babam, Frank’e. “Annen patlamaya hazır bomba gibi.”

“Ama Linus’la ilgileniyorum,” diyor Frank yerinden kıpırdamadan. “Misafirimizi ağırlıyorum. Misafirimi yalnız bırakmamı mı istiyorsun?”

“O *benim* misafirim,” diye itiraz ediyorum.

“Önce benim arkadaşımdı.” Frank bana ters ters bakıyor.

“Zaten benim gitmem lazım,” diyor Linus diplomatik bir şekilde. “Sutopu antrenmanım var.”

Linus gittikten hemen sonra annemin bağırışını duyuyoruz: “Chris! Frank! Neredesiniz?” diyor en korkunç *siz görürsünüz* tonuyla ve hepimiz artık burada saklanmanın anlamsız olduğunu anlıyoruz. Frank hüküm giymiş bir suçlu gibi eve geri dönerken ben derin nefesler alıyorum çünkü kendimi biraz huzursuz hissediyorum.

Yok, iyiyim. Panik falan yapmıyorum. Sadece birazcık...

Yani. Biraz gerginim. Neden bilmiyorum. Muhtemelen onca ay vücudumu kimyasallarla kirllettikten sonra normale dönmeye başladığım içindir. Sonuçta normal olmayalı uzun zaman oldu. Vücudum normali unutmuştur tabii.

Mutfak birbiriyle alakasız insanlarla dolup taşıyor. Mor etek ceket takımlı yaşlı bir kadın var ve saçları bariz peruk. Pili etek-

li ve sandaletli orta yaşlı bir kadın daha. Bir örnek St. Luke's Kilisesi sweatshirt'leri giymiş şişman bir çift. Ve bir de yaşlıların bindiği türden elektrikli scooter'ı olan kır saçlı bir adam.

Scooter'ı havalı aslında. Ama yolu kapıyor.

"Pekâlâ!" Annem içeri girip ellerini birbirine vuruyor. "Hepiniz hoş geldiniz. Bugün buraya geldiğiniz için teşekkürler. Ziyafet saat üçte başlıyor. Bir sürü malzeme aldım..." Annem malzemeleri süpermarket torbalarından mutfak tezgâhına boşaltmaya başlıyor. Domates, salatalık, marul, ekmek, tavuk, jambon gibi şeyler. "Sandviç, dürüm falan hazırlarız diye düşündüm. Iıı, başka fikri olan var mı?"

"Sosisli börek?" diyor şişman kadın.

"Olur." Annem başıyla onaylıyor. "Sosisli börek mi alalım yoksa yapalım mı?"

"Ah." Kadın şaşırmışa benziyor. "Bilmem. Ama insanlar sosisli börek sever."

"Sosisli böreğimiz yok. Sosisimiz de yok. O yüzden..."

"Yazık," diyor şişman kadın. "Çünkü insanlar sosisli börek sever."

Kocası başıyla onaylıyor. "Severler."

"Sosisli böreği herkes sever."

Annemin hafiften gerildiğini görebiliyorum. "Belki bir dahaki sefer," diyor zoraki bir neşeyle. "Devam edelim. Diyorum ki, yumurtalı sandviç mi yapsak?"

"Aman anne!" diyor Frank yüzünü buruşturarak. "Yumurtalı sandviç iğrenç."

"Ben yumurtalı sandviç severim!" diye savunmaya geçiyor annem. "Başka yumurtalı sandviç seven?"

“Tatlım, bence yumurtalı sandviçten daha iyisini yapabiliriz.” Bir erkek sesi araya giriyor ve hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Daha önce gözüme çarpmayan bir adam mutfağa giriyor. Yirmili yaşlarda olmalı. Kafası kazınmış. Bir kulağında altı tane küpe ve üstünde şef kıyafeti var.

“Ben Ade,” diyor. “Büyükbabam Derek Gould, Avonlea’ya yeni taşındı. Bana bu işten bahsetti. Ne yapıyoruz?”

“Sen şef misin?” Annem onu süzüyor. “Profesyonel şef?”

“Fox & Hounds’ta çalışıyorum. Bir saatim var. Elimizdekiler bunlar mı?” Annemin aldığı malzemeleri eline alıyor. “Bence bunlarla dürümlerin içine koyacağımız taze karışımlar hazırlayabiliriz. Ya da bir Waldorf salata. Limonlu tarhunlu sos hazırlarsınız ve...”

“Genç adam.” Mor elbiseli kadın elini adamın yüzüne doğru sallıyor. “Bu kadar sıcak bir günde salatalar nasıl taze kalacak?”

Ade şaşırmış görünüyor. “Ah, ben pub’dan soğutucu kutular aldım. Otuz tane. Servis takımları da getirdim. Yarın geri getirirsiniz.”

Mor elbiseli kadın gözlerini kırpıştırıp hayretle ona bakıyor.

“Soğutucu kutu mu?” Annem heyecanlanmış görünüyor. “Servis takımları mı? Sen bir meleksin! Çok teşekkürler.”

“Bir şey değil. Pekâlâ, menümüz Waldorf salatalı dürüm, Meksika fasulyeli dürüm, birkaç çeşit salata...”

“İı, yumurta da kullanabilir miyiz?” diye soruyor annem utanarak. “Bir sürü yumurta almıştım da... Ama kimse yumurtalı sandviç sevmiyor galiba.”

“İspanyol omleti,” diyor Ade hemen. “İçine biraz İtalyan sucuğu, sarımsak koyup kızarmış tatlı soğan ekleriz ve dilim dilim servis ederiz...”

İspanyol omletine bayılırım. Bu adam çok havalı!

“Bir sürü biber de aldım,” diyor annem şevkle, adama bir tane biber uzatarak. “Bunları da kullanır mıyız?”

“Harika.”

Ade biberi annemden alıyor ve parmaklarının arasında çeviriyor. Sonra sırt çantasını açıp özenle kılıflarına yerleştirilmiş bıçak setini çıkarıyor. Mutfak masasından bir doğrama tahtası alıp biberi üstüne koyup kesmeye başlamasını hayranlıkla izliyoruz.

Tanrım, bu kadar hızlı kesen birini hiç görmemiştim.

Kes-kes-kes-kes-kes-kes.

Mutfaktaki herkes hayranlıkla onu izliyor. Frank bile. Hatta özellikle Frank. Ade işini bitirdiğinde herkes alkışlarken Frank fal taşı gibi açılmış gözlerle hâlâ onu izliyor.

“Sen...” Ade onu fark ediyor. “Küp küp kesme işi sende, tamam?”

“Ama...” Frank yutkunuyor. “Ben yapamam ki.”

“Ben sana öğretirim. Merak etme.” Ade, Frank’i baştan ayağa süzüyor. “Böyle mi yemek yapacaksın? Önlüğün yok mu?”

“Bulurum,” diyor Frank aceleyle ve gülmemek için kendini zor tutuyorum. Frank önlük mü takacak?

Ade annemin dolaplarını karıştırmaya başlıyor ve bulduğu malzemeleri tezgâha yığıyor.

“Bir alışveriş listesi yapacağım,” diyor. “Bize parmesan peyniri, sarımsak ve *harissa* baharatı lazım... Kim gidip alacak?”

Bana bakıyor. “Siyah gözlüklü güzel kız. Sen gidip almak ister misin?”

Alışverişte artık o kadar zorlanmıyorum.

Yani kolay bir iş değil. Hâlâ beklenmedik anlarda devreye giren kertenkele beynimle başa çıkmam gerekiyor. Son birkaç gündür zaman zaman paniğe kapılıyorum ve bu durum sinirimi bozuyor çünkü bundan tamamen kurtulduğumu sanıyordum.

Ama kertenkele beynimle savaşmamayı öğrendim. Onu idare etmem gerek. Onu dinledikten sonra, “Evet, her neyse,” deyip geçmeliyim. Tıpkı dört yaşındaki bir çocuğu idare ettiğiniz gibi. Kertenkele beynimi artık Felix’in bir versiyonu gibi görüyorum. Ne yapacağı belli olmayan, mantıksız biri ve hayatınızı onun yönetmesine izin veremezsiniz. Hayatımızı Felix’in yönetmesine izin versek hepimiz bütün gün süper kahraman kostümleri giyerdik ve dondurmadan başka bir şey yemezdik.

Ama eğer Felix’le mücadele etmeye kalkarsanız onu ağılattığınızla ve bağırttığınızla kalırsınız. Bağırıp tepinmeye başlar ve durum giderek daha içinden çıkılmaz bir hâl alır. Bu yüzden onu yarım kulağınızla dinleyip başınızı sallamalı ve sonra onu duymazdan gelip ne yapmak istiyorsanız onu yapmalısınız.

Kertenkele beyin için de aynı şey geçerli.

Bu yüzden süpermarketin kapısında korkudan donakaldığımda kendimi gülümsemeye ve “İyi denemeydi, kertenkele

beyin,” demeye zorluyorum. Hatta aslına bakarsanız bunu yüksek sesle söylüyorum ve on ikiye kadar sayarak nefes veriyorum. (Gerçekten çok yavaş nefes verirsiniz beyninizdeki karbondioksiti düzenliyor ve sizi anında sakinleştiriyor. İnanmıyorsanız kendiniz deneyip görün.) Sonra da yaşlı bir sürüngenin ne düşündüğünü iplemeyen biri gibi görünmeye çalışmak için elimden geleni yaparak markete giriyorum.

Ve biliyor musunuz? İşe yarıyor.

Elimde iki poşetle eve döndüğümde bu defa şaşkınlıktan donup kalıyorum. Frank mutfak tezgâhının başında bir şeyler doğruyor.

Annemin önlüklerinden birini takmış ve elinde tanımadığım bir bıçak var. Havalı şefler gibi doğramayı öğrenmişe benziyor. Kes-kes-kes şeklinde. Hızlı. Yüzü pembeleşmiş ve tamamen konsantre olmuş. Dalga geçmek şöyle dursun, onu izlediğimi bile fark etmiyor.

“Harika!” Ade beni görünce poşetleri elimden alıyor. “Şu sarımsağı çıkaralım.” Sarımsağı kokluyor ve dış kabuğunu ovalıyor. “Güzel. Pekâlâ, Frank, küçücük doğramanı istiyorum. Hepsini.”

“Tamam, şef,” diyor Frank coşkuyla ve sarımsağı alıyor.

Tamam, şef?

Bir dakika, Frank’e neler oluyor?

BENİM HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM –FİLM SENARYOSU

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Kamera mutfığa girer. Frank, babanın laptopuna gömülmüştür.

AUDREY (DIŞ SES)

Bugün ziyafet vardı. Çok iyi geçti.
Çekilişte bunu kazandım.

Bir el uzanıp mutfak tezgâhından pofuduk pembe tuvalet kâğıdı kılıfını alır.

AUDREY (DIŞ SES)

Bunu tuvalet kâğıdının üstüne
geçiriyorsunuz. Gördüğünüz en
iğrenç şey değil mi?

Tuvalet kâğıdı kılıfını yerine bırakır.

AUDREY (DIŞ SES)

Ama herkes yemeklere bayıldı. Hepsi
beş dakikada tükendi ve belediye
başkanı yemekler için özellikle
teşekkür etti.

Kamera Frank'e odaklanır. YouTube'da bir şefin sebze doğrama videosunu izlemektedir.

FRANK

Sence annem bıçak seti almama izin
verir mi? Gerçek bir bıçak seti?

AUDREY (DIŞ SES)

Bilmem. Ne kadar?

Frank laptopta yeni bir pencere açar.

FRANK

Bunlar 650 pound.

AUDREY (DIŞ SES)

Rüyada görürsün.

FRANK

Ana iyi bıçakların olması lazım.
Ade pub'a gidersen bana başka
şeyler de öğretebileceğini söyledi.
Orada tabii bulaşık falan yıkanan
gerekliyormuş... Ana bulaşık yıkamak
gibi şeyleri yaparsan bana yemek
yapmayı öğretecek.

Kafasını kaldırıyor, yüzü heyecandan kızarmış.

AUDREY (DIŞ SES)

Harikal

FRANK

Pürmüzle neler yapıyor.
inenamazsın. Tavuk falan
tütsülüyor.

AUDREY (DIŞ SES)

Vay. Yemekler çok lezzetliydi

gerçekten. Herkes hâlâ bunu
konuşuyor.

FRANK

Waldorf salatasına biraz daha sos
lazımdı. Ade öyle söyledi.

AUDREY (DIŞ SES)

Bence tadı güzeldi.

Kamera mutfaktan çıkar ve bahçe kapısına yönelir. Orada
durur. Anneyle babayı oyun evinin yanında duruş, alçak
sesle konuşurken görürüz. Annenin elinde bir mektup vardır
ve hararetili el kol hareketleriyle babaya bir şeyler
anlatmaktadır.

ANNE

Bunu sorduklarına bile
inanamıyorum.

BABA

Bunu kişisel sını, Anne.

ANNE

Nasıl kişisel almayayım? Buna nasıl
cesaret edebildiler? Bu ne cürat?

BABA

Biliyorum, çok saçma.

ANNE

Korkunç! Audrey'ye nasıl büyük bir

Zarar verebileceklerini düğündükçe
çıldırarak gibi oluyorum. Onlara
hemen bu akşam bir e-posta atıp ne
düğündüğümü doğdoğru söyleyeceğim
ve...

BABA

Tanan, ben yazarım.

ANNE

(Üfkeyle)

Benim de bir çift lafım olacak ve
beni sansurleyemeyeceksin, Chris.

BABA

Birlikte yazarız. Çok da saldırgan
olmaya gerek yok.

ANNE

Gerek yok mu? Dalga mı geçiyorsun?

AUDREY (DIŞ SES)

Neden bahsediyorsunuz?

Anneyle baba panikle ona donerler.

AUDREY (DIŞ SES)

Neler oluyor?

ANNE

Audrey!

DABA

Bir şey yok, tatlım.

ANNE

Senin endişeleneceğini gerektirecek
bir durum yok. İla, ziyafet
eğlenceli geçti değil mi?

Kamera onların endişeli yüzlerini çekip annenin mektup tutan
eline odaklanırken bir duraksama olur.

AUDREY (DIŞ SES)

(yavaşça)

Evet. Süper eğlenceliydi.

Ne konuşuyorlardı? O mektup da neyin nesiydi?

Merak içindeyim. Annemle babamı daha önce hiç böyle görmemiştim. Ne hakkında konuştuklarını öğrenmemden korktular resmen. Annem resmen diken üstündeydi.

Yani baktıkları şey her neyse, en ufak bir fikrim olsun istemiyorlar. Bu gizemi çözmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bütün olası teorileri gözden geçirip teker teker eleyemem çünkü aklımda hiçbir teori yok. Belki Dr. Sarah'la ilgilidir? Aklıma tek gelen bu. Belki üzerimde tuhaf bir deneysel tedavi uygulamak istiyordur ve annemle babam böyle bir şeyi sorduğu için bile kızmışlardır.

Ama Dr. Sarah öyle şey yapmaz. Beni deney tahtasına çevirmez. Yapar mı? Hem annemle babam ondan niye *onlar* diye bahsetsin ki?

Akşam yemeğinde konuyu tekrar açıyorum ve annemle babam yine resmen panikliyor.

“Yok bir şey,” diyor annem makarnasını hızla ve hırsıyla yerken. “Hiçbir şey yok.”

“Anne, bir şey var.”

“Dünyadaki her şeyi bilmen gerekmiyor, Audrey.”

Annem bunu söylerken birden bir korkuya kapılıyorum. Annem hasta falan olmasın. Bir aile trajedisi koca bir tır gibi üzerimize üzerimize geliyor ve annem bunu bizden saklamaya mı çalışıyor?

Yok, olamaz, çünkü *Audrey’ye zarar vermek* diye bir şey söyledi. Ve çoğul konuşuyordu. Bu mesele *onlar* hakkında, *onlar* her kimse artık.

Akşam annemle babam neredeyse iki saat boyunca babamın çalışma odasına kapanıyor ve sonunda dışarı çıktıklarında annem, “Eh, hallettik işte,” diyor.

Karanlık bir tatmin havası var. O e-postaya ağzına geleni yazmış gibi görünüyor.

Babam, arada bir squash oynadığı Mike’la buluşup bir iki bira içeceğini, annem de banyo yapacağını söylüyor. Suyun sesini duyana kadar bekliyorum, sonra odasında *iPod* dinleyen Frank’in yanına gidiyorum.

“Frank, babamın e-mail hesabına girebilir misin?” diye soruyorum kısık sesle.

“Evet. Neden?”

“Şimdi yapabilir miyiz? Hemen?”

Frank’in anında babamın gelen kutusunu açtığına bakılırsa bunu daha önce de yapmış. Babamın işaretler, rakamlar ve anlamsız kelimelerden oluşan tuhaf şifresini biliyor.

“Babamın e-postalarına sık sık mı bakıyorsun?” diyorum merakla, ofis sandalyesinin kenarına tünerken.

“Bazen.”

“Haberi var mı?”

“Tabii ki hayır.” Frank, George Stourhead diye birinden gelen birkaç e-postaya tıklıyor. “Bayağı ilginç şeyler oluyor. Babamın geçen yıl başka bir işe başvurduğunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Kabul edilmedi. Ama arkadaşı Allan o şirketin zor durumda olduğunu söylüyor, yani babamın işi alamadığı isabet olmuş.”

“Ah.” Bunu düşünüyorum. “Ama bu çok ilginç değil.”

“Coğrafya ödevinden iyidir. Hey, bir de benim için sürpriz bir doğum günü partisi planlıyorlar. Bildiğini belli etme, tamam mı?”

“Frank!” diye sızlanıyorum. “Keşke bana söylemeseydin.”

“Söylemedim.” Dudaklarının üstüne bir fermuar çekiyor.

“Hiçbir şey söylemedim. Pekâlâ, ne arıyoruz?”

“Bilmiyorum. Annemin kızacağı bir e-posta.”

Frank abartılı bir şekilde kaşlarını havaya kaldırınca gülme hâkim olamıyorum.

“Biraz daraltabilir misin?”

“Tamam. İı, bilmiyorum. Benimle ilgili. *Audrey* diye ara.”

Frank bana tuhaf tuhaf bakıyor. “Neredeyse bütün e-postalar seninle ilgili, Audrey. Farkında değil misin? Bu ailede bir numaralı gündem başlığı sensin.”

“Ah.” Şaşkın bir hâlde ona bakıyorum. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben bir numaralı gündem başlığı olmak istemiyorum. Her neyse, değilim zaten.

“Saçmalama,” diyorum. “Bir numaralı gündem başlığı ben değilim, *sensin*. Annem sabahtan akşama kadar seni anlatıyor. Frank şöyle, Frank böyle.”

“Ama e-postalarının tek konusu sensin. Audrey şöyle, Audrey böyle.” Bana ciddi bir ifadeyle bakıyor. “İnan bana.”

Bir dakika sessiz kalıyorum. Annemin gizli bir e-posta dünyası olduğunu hiç bilmiyordum. Ama elbette vardır. Neler yazdığını merak ediyorum. Bakabilirim. Eğer istersem Frank bana gösterir.

Düşününce bile, aklımda büyük bir demir kapının kapandığını duyuyorum. Hayır. bakmayacağım. Gerekmeyen şeylere bakmayacağım. Annemin içten içe ne düşündüğünü bilmek istemiyorum. Hepimizin bir mahremi var.

“Annemle babamı dikizlememelisin,” diyorum.

“Sen de dikizliyorsun,” diye çıkışıyor Frank.

“Tamam, ama...” Haklı olduğunu biliyorum ve suratımı buruşturuyorum. “Bu gerekli. Tek seferlik bir şey. Benim hakkımda önemli bir şey var, o yüzden... Bir daha yapmayacağım.”

“Şu olabilir.” Frank kısa süre önce gönderilmiş “Talebiniz” başlıklı bir e-postaya tıklıyor.

Gözlerim yazının sonuna kayıyor. Anne ve Chris Turner diye imzalanmış.

“Tanrım.” Frank gülmeye başlıyor. “Bu her kimse annem resmen ağzının payını vermiş.”

“Şşş! Bırak da okuyayım!”

Frank’in omzunun üstünden ekrana bakıp gözlerimi kısarak okuyorum.

Sayın Bayan Lawton,

Size şok, dehşet ve şaşkınlık içinde yazıyoruz. Öncelikle, kesinlikle uygunsuz bir şekilde kızımız Audrey'ye doğrudan e-posta yazma cüretini gösterdiğiniz için. İkincisi, böyle uygunsuz bir istekte bulunduğunuz için. Kızınız Izzy'nin sorunları olmasına üzıldüm ama Audrey'nin onunla görüşmek isteyeceğini sanıyorsanız delirmiş olmalısınız. Olanları hatırlamıyor musunuz? Kızımızın, sizin kızınız (ve diğerleri) tarafından nasıl bir işkenceye maruz bırakıldığını hatırlamıyor musunuz? Olaylardan sonra Audrey'nin okula dönmediğinin ve birkaç hafta hastanede kaldığının farkında değ il misiniz?

Izzy'nin özür dilemek istemesi umurumuzda değ il. Kızımızın daha fazla psikolojik zarar görmesi riskini göze almayacağız.

Saygılar,

Anne ve Chris Turner

“Izzy kim?” diye soruyor Frank. “Onlardan biri mi?”

“Evet.” Yine o hastalıklı, zehirli hisse kapılıyorum. Izzy'nin adını duymak yetiyor.

“Beni görmek istediğine inanamıyorum,” diyorum gözlerimi kelimelerden ayırmadan. “Bunca zaman sonra.”

“Bizimkiler olmaz demiş işte. Yani kurtuldun.”

“Hayır, kurtulmadım.”

“Evet, kurtuldun! Bak, annemle babam sana arka çıkacaktır. Kimseyi görmek zorunda değ ilsin. Audrey, okula bile dönmek zorunda değ ilsin. Canın ne isterse onu yapabilirsin. Durumunun farkında mısın?” Frank başka bir e-postaya tıklıyor. “Değ ilsin, değ il mi? Anlamıyorsun.”

Frank'i hayal meyal duyuyorum. Beynimde düşünceler dönüp duruyor. Benim bile anlamadığım düşünceler. İstemediğim düşünceler.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan yere çöküyorum ve yüzümü ellerime gömüyorum. Düşünmek için bütün enerjime ihtiyacım var.

"Aud?" Frank birden beni fark ediyor. "Aud, ne oluyor?"

"Anlamıyorsun," diyorum. "Bunu okumak... Bunu istemeleri... Ben şimdi ne yapacağım? Bir şey yapmak zorundayım."

"Neden?"

"Çünkü..."

Söyleyemiyorum. Kelimeler beynimde ama onları orada istemiyorum. Neden orada olduklarını bilmiyorum. Ama bir yere de gitmiyorlar.

"Belki de onu görmeliyim." Bunu güçlkle söylüyorum. "Belki de onunla görüşmeliyim."

"Ne?" Frank dehşete kapılıyor. "Bunu neden yapasın ki?"

"Bilmiyorum. Çünkü... Bilmiyorum!" Başımı tutuyorum. "Bilmiyorum."

"Bu berbat bir fikir," diyor Frank. "Kötü şeyleri hayatına davet etmek gibi. İşler senin için yeterince kötüydü, Aud. Daha da kötüleştirme. Hey, bak, babamda *hangi Simpsons karakterisinin* testi var," diye ekliyor. "Sen de yapsana. Neredeydi?.." Frank masaüstündekilere rastgele tıklıyor. "Babam gerçekten tuhaf bir adam..."

"Kes şunu. Düşünmem lazım."

"Çok fazla düşünüyorsun, Aud. Senin sorunun bu. Düşünmeyi kes." Frank tıklamayı kesiyor. "Ah. Kahretsin."

Az önce ne yaptım ben? Ne yaptığımı bilmiyorum. Sen gördün mü?”

“Hayır.”

“Galiba bir belge sildim. Of.” Çılgınca tıklıyor. “Hadi, aptal şey, geri al. Hey, babama bunu yaptığınızı söylemezsin, değil mi? Çünkü dosyasını kaybettiysem delirir...”

Frank bir şeyler daha söylüyor ama onu daha fazla dinlemeden odadan çıkıyorum. Kafam kazan gibi, kalbim deli gibi çarpıyor ve kendimi bir kâbusta gibi hissediyorum.

Özür dilemek. Izzy'yi özür dilerken hayal edemiyorum. Izzy'yi bir şey söylerken hayal edemiyorum. Esas kişi o değildi. O sadece destek çıktı, onayladı ve Tasha'yla birlikte hareket etti. Gerçi kabul edelim sınıfımdaki herkes Tasha'yla birlikte hareket etti. Çünkü kurban bendim, onlar değildi. Natalie bile bir noktada artık bana arka çıkmaktan vazgeçti.

Hayır. Buralara girmeyelim. Natalie korkmuştu. Natalie'yle barıştım. Artık sorun yok.

Asıl korkunç olan Tasha. Tüylerimi diken diken eden o. Dikkat çekici ve zeki ve hırslı ve atletik. Keskin hatlı bir güzelliği var. Bütün öğretmenler onu severdi. Ta ki olanları öğrenene kadar.

Bunları düşünecek çok zamanım oldu. Sonuçta bunu eğlenmek için yaptığına karar verdim. Bilirsiniz. Sırf *yapabildiği* için.

Bence Tasha bir gün ödüller falan kazanacak. Yaratıcı bir reklam dehası olacak, halka bir slogan satacak ve herkesi ona inandırıp bunu acımasızca, durmaksızın ve gerçekten ilham

verici bir şekilde yapacak. Aslında bir reklama maruz kaldıklarını bile anlamadan insanları kandıran o reklamcılardan olacak ve insanlar kendilerini ona teslim edip o ne isterse yapacaklar. Tasha diğer insanları kullanacak ve sonra onları buruşturup atacak. Gülümsediği herkes büyüüne kapılacak ve takımına dâhil olacak. Onun içyüzünü gören insanlar kendilerini kullanılmış ve sefil hissedecekler ama onlar kimin umurunda ki?

Gerçek şu ki... Yani hiçbir yetişkin bunu itiraf etmiyor ama tüm bu yaşananlar hayatında çok işine yarayacak. Aklınıza gelebilecek en organize projeydi. Yenilikçiydi. Sürdürülebilirdi. Bir okul projesi olsaydı, mesela “Türlü Yaratıcı Metotlar Kullanarak Audrey Turner’a İşkence Et” diye bir proje, kesinlikle yıldızlı A alırdı.

Yani evet, sonunda okuldan uzaklaştırıldı. Ama bu sadece küçük bir detay, değil mi?

Nihayet baklayı ağızımdan çıkarana dek rahat edemiyorum. Bu yüzden saat on biri biraz geçe, aslında yatağımda uyuyor olmam gerekirken aşağı iniyorum ve annemle babamı mutfakta bitki çayı hazırlarken yakalıyorum.

“Anne, e-postanızı okudum. Bence Izzy’yle görüşmeliyim,” diyorum.

İşte. Söyledim.

Annem hayır dedi. Babam da.

Annem çok sinirliydi. Yani Bayan Lawton'a kızdığını söyleyip duruyordu ama bence sürekli aynı şeyleri söyleyip durmasına bakılırsa bana daha çok kızmıştı.

Şahsi e-postalarını okuyarak haddimi aştığımı kabul ediyorum.

Annemle babamın önemli meselelerle uğraştıklarını ve benim sürekli mail kutularına girdiğimden endişe ederek bunların üstesinden gelemeyeceklerini de kabul ediyorum.

Kilitli kapıları olan bir evde mi yaşamak istiyorum? (Hayır.)

Birbirine güvenmeyen bir aileyle mi yaşamak istiyorum? (Hayır.)

Bir dakika, yoksa bunu yapan Frank miydi? Frank sana yardım etti mi? (Sessizlik.)

Annemin dudakları beyaza dönmüştü ve alnındaki damarlar çıkmıştı, babamsa uzun zamandır görmediğim kadar ciddi ve keyifsiz görünüyordu ve ikisi de Izzy'nin ümitsiz vaka olduğundan yüzde yüz emindi.

Annem, “Hassas bir durumdasın, Audrey,” deyip duruyordu. “Yeni yapıştırılmış bir porselen gibisin.”

Dr. Sarah da aynen böyle söylemişti.

Annem benim arkamdan Dr. Sarah’la mı konuşuyor? Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bazen gerçekten çok kalın kafalı olabiliyorum.

“Tatlım, bunun katartık bir deneyim olacağını, içindekileri söyleyeceğini ve ardından herkesin daha erdemli bir şekilde hayatına devam edeceğini düşündüğünü biliyorum,” diyor babam. “Ama gerçek hayatta böyle olmuyor. Hayatım boyunca yeteri kadar pislikle yüzleştim. Hiçbir zaman pislik olduklarımı anlamıyorlar. Hiçbir zaman. Sen ne dersen de.” Anneme dönüyor. “Ian’ı hatırlıyor musun? İlk patronum? Tam bir pislikti. Ve her zaman öyle olacak.”

“Ben içimdekileri söylemeyi falan planlamıyorum,” diyorum. “Özür dilemek isteyen o.”

“O öyle diyor,” diye mırıldanıyor annem karamsarca. “Öyle diyor.”

“Bize bunu neden yapmak istediğini söyle,” diyor babam. “Açıkla.”

“Özür dilediğini mi duymak istiyorsun?” diyor annem. “Ona sana mektup yazmasını söyleyebiliriz.”

“Öyle değil.” Sabırsızca kafamı iki yana sallayıp düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalışıyorum. Sorun şu ki açıklayamıyorum. Bunu neden yapmak istediğimi bilmiyorum. Belki bir şeyi kanıtlamak için. Ama kime? Kendime mi? Izzy’ye mi?

Dr. Sarah, Izzy’yi veya Tasha’yı ya da içlerinden herhangi birini duyduğunda telaş yapmıyor. “Audrey, diğer insanların

seni onaylamasına ihtiyacın yok,” ve “Diğer insanların duygularından sen sorumlu değilsin,” ve “Bu Tasha kulağa çok sıkıcı geliyor, konuyu değiştirelim,” gibi şeyler söylüyor.

Bana sağlıksız ilişkiler hakkında bir kitap bile verdi. Tacizden kaçınmak için güçlü olmanız, kendi değerinizi zehirli insanların düşüncelerine göre belirlememeniz ve sağlıklı bir ağaç gibi sağlam ve mesafeli durmanız gerektiği hakkındaydı. Gelişmesi engellenmiş, devrilmek üzere olan, başkalarına bağımlı mağdur bir ağaç gibi değil. Her neyse.

Yazanların hepsi doğru. Ama Izzy, Tasha ve diğerleri hâlâ sürekli aklımdalar. Henüz binayı terk etmediler. Belki de hiç etmeyecekler.

“Eğer bunu yapmazsam daima aklımda bir soru işareti olarak kalacak,” diyorum sonunda. “Hayatım boyunca beni huzursuz edecek. Yapabilir miydim? Bir şeyleri değiştirir miydi?”

Annemle babam ikna olmuşa benzemiyor.

“Her konuyla ilgili böyle düşünebilirsin,” diyor annem. “Empire State Binası’ndan paraşütle atlayabilir miydin? Evet, belki.”

“Hayat çok kısa,” diyor babam kararlı bir şekilde. “Hayatına devam et.”

“Devam etmeye çalışıyorum. Bu da devam etmenin bir parçası!”

Ama annemle babamın suratına tekrar baktığımda onları asla ikna edemeyeceğimi anlıyorum. Ne söylersem söyleyeyim ikna olmayacaklar.

Böylece yine Frank'e gidiyorum. O da bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor ama bir fark var, konuyu beş dakika tartıttıktan sonra omuz silkiyor ve "Senin hayatın," diyor.

Babam e-posta kutusunun şifresini değiştirmiş ama Frank'in babamın *BlackBerry*'sinde "Yeni Şifre" dosyasını bulması çok sürmüyor (zavallı babam, *BlackBerry*'sini ortalarda bırakmamalı) ve hesabına giriş yapıyoruz. E-postayı kendim yazmayı planlıyordum ama Frank görevi devralıyor ve kabul etmeliyim ki babamın dilini çok iyi taklit ediyor.

"Babamın e-postalarını çok fazla okumuşsun," diyorum yazdıklarını okuduğumda hayretle. "Bu inanılmaz!"

"Çocuk oyuncacı," diyor Frank ama hoşuna gittiğini görebiliyorum. Ve gitmeli de. Yazdığı e-posta gerçek bir sanat eseri. Şöyle:

Sayın Bayan Lawton,

Lütfen eşimi ve beni dünkü ölçüsüz çıkışımızdan ötürü bağışlayın. Tahmin edebileceğiniz gibi, bizimle irtibata geçmeniz karşısında şok olmuştuk ve muhtemelen çok hızlı tepki verdik.

Biraz düşündükten sonra Audrey'nin Izzy'yle buluşup söyleyeceklerini duy-mak isteyeceğine karar verdik. Haftaya salı günü saat üçte Starbucks'ta buluşmalarını öneriyoruz.

Lütfen bu e-postaya cevap yazmayın çünkü bilgisayarımda bir sorun var. Onaylamak için lütfen şu numaraya mesaj atın: 079886 435 619.

Sevgiler,
Chris Turner

Bu benim yeni cep numaram. E-postayı gönderdikten sonra Frank onu hemen siliyor, sonra çöp kutusundan da siliyor. Yakalanacağımızı sanmam.

Derken ani bir korkuya kapılıyorum. Ben ne yapıyorum? Lanet olsun, ne yapıyorum ben? Kalp atışlarım hızlanıyor ve ellerimi eğip bükmeye başlıyorum.

“Benimle gelir misin? Lütfen?” diyorum kendime hâkim olamayıp ve Frank dönüp bana uzun uzun bakıyor. Başımı çevirip bakışlarından kaçıyorum ama sonra ona doğru bir bakış atıyorum. Gerçekten endişeli görünüyor. Sanki yaptığımız şey ona da yeni dank etmiş gibi.

“Aud, bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Evet. Evet.” Başımı tekrar tekrar sallayıp onaylıyorum, kendimi de ikna etmeye çalışır gibi. “Evet. Yapacağım. Sadece biraz moral desteğine ihtiyacım var. Eğer benimle gelersen. Linus da gelirse.”

“Üç silahşorlar.”

“Onun gibi bir şey.”

“Linus’a söyledin mi?”

“Hayır, ama bugün onunla parkta buluşacağız. O zaman söylerim.”

Parka girdiğimde çok kötü bir an yaşıyorum. O eski, korkunç anlardan biri. Etrafımdaki herkes beni ele geçirmeye çalışan bir robot gibi görünüyor ve etraf kötülükle, tehlikelerle dolu. Kertenkele beynim bu durumdan hoşlanmıyor. Aslında kertenkele beynim çalıların arkasına gizlenmek istiyor.

Ama ben çalıların altına gizlenmeyeceğim, diyorum kendi kendime sertçe. Kertenkele beynimi dinlemeyeceğim. Korkudan bayılacak gibi olmama ve başımı döndüren tuhaf bir hisse kapılmama rağmen parkta normal bir insan gibi yürümeyi başarıyorum ve Linus'un bir bankta oturduğunu görüyorum. Onu görmek beni biraz rahatlatıyor. Beni görünce yüzüne kocaman ve mutlu portakal dilimi gülümsemesi yayılıyor. Bu gülümseme sadece benim için. Sanki biri kertenkele beynimi okşuyor ve ona sakinleşmesini, her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

(Linus'a kertenkele beynimden söz etmedim. Sonuçta erkek arkadaşınıza her şeyi de anlatamazsınız. Yoksa sizin kaçık olduğunuzu düşünür.)

“Selam, Ravent.”

“Selam, Portakal Dilimi.” Eline dokunuyorum ve ağızlarımızı birbirine sürtüyoruz.

“Pekâlâ,” diyor Linus birbirimizden uzaklaşınca. “Bir tane buldum. Git ve şu adama ördeklerin vejetaryen olup olmadığını sor.” Ördeklere ekmek atan yaşlı bir adamı gösteriyor.

“Vejetaryenler mi?”

“Elbette değil, şapşal. Solucan yiyorlar. Hadi git.” Beni omzumdan itiyor ve sırtarak ayağa kalkıyorum. Korkudan nabzım hızlanıyor ama kendimi adamla ördekler hakkında konuşmak için zorluyorum. Sonra banka geri dönüyorum ve Linus’a Fransız turistlerin yanına gidip hangi ülkede olduğumuzu sormasını söylüyorum.

Linus bu işte uzman. *Uzman*. Fransız turistlere şaşkın bir sesle aslında İsveç’e gitmek istediğini ve bir şekilde yolunu kaybettiğini söylüyor. Turistler hemen haritalarını ve telefonlarını çıkarıp “*Angleterre! İiiingiltere!*” diyorlar ve beş saniyede bir parkın yanından geçen kırmızı otobüsleri gösteriyorlar.

“Ah, İngiltere,” diyor Linus sonunda ve hepsi heyecanla kafalarını sallayıp “*D’accord! Grande-Bretagne! İiiingiltere!*” diyerek uzaklaşıyorlar. Tabii aralarında konuşmaya ve birkaç adımda bir omuzlarının üstünden ona bakmaya devam ediyorlar. Muhtemelen tatillerinin geri kalanını onun hakkında konuşarak geçirecekler.

“Tamam,” diyor Linus banka geri dönünce. “Şu adamın yanına git ve hindistan cevizli dondurma satıyor mu diye sor.” Kendimi bildim bileli yazları parkta dondurma satan adamı işaret ediyor.

“Satmıyor.”

“Biliyorum. Bu yüzden soruyorsun.”

“Çok kolay,” diyorum gururla. “Başka bir şey bul.”

“Uğraşamam,” diyor Linus tembelce. “Dondurmacıya git.”

Dondurma tezgâhına gidip sabırla sıramı bekliyorum ve sonra, “Affedersiniz, hindistancevizli dondurma var mı?” diye soruyorum.

Ne söyleyeceğini biliyorum. Sekiz yaşımdan beri her yaz adama hindistancevizli dondurma soruyorum ve hiçbir zaman olmuyor.

“Bugün var,” diyor dondurmacı gözleri parlayarak.

Adam külaha uzanırken ona aptal aptal bakıyorum. “Nasıl?”

“Küçük hanıma hindistancevizli dondurma,” diyor abartılı bir tavırla. “Sadece bugüne özel. Sadece sizin için.”

“Ne?” Adam dondurmayı devasa bir külaha koyarken hayretle gözlerimi kırpıştırıyorum. “Hindistancevizli mi?”

“Sadece sizin için,” diye tekrarlıyor bana külahı uzatırken. “Genç adam için de çikolata parçacıklı,” diye ekliyor, ikinci külahı uzatıp. “Parası ödendi.”

“Hindistancevizi en sevdiğim,” diyorum heyecanla. “Ama hiç satmıyorsunuz.”

“O da böyle söyledi. Genç arkadaşınız. Özel olarak getirtmemi rica etti.”

Arkamı dönüyorum ve Linus bizi izliyor. Gülümsemesi her zamankinden de kocaman.

“Teşekkürler,” diyorum dondurmacıya. “Yani gerçekten teşekkürler.”

Linus'un yanına döndüğümde dondurmaları düşürmeden kollarımı ona doluyorum ve onu öpüyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum." Külahını ona verip kendi dondurmamı yalıyorum. Hindistancevizi. Muhteşem. Hindistancevizi dünya-daki en güzel aromaya sahip. "Aman Tanrım."

"Güzel mi?"

"Çok güzel. Bunu çok seviyorum."

"Ben de," diyor Linus kendi dondurmasını yalayıp. "Seni."

Güneşli bir gün, ördekler bağıyor, çocuklar cıglık cıglığa koş-turuyor ama şu anda tüm dünya onun yüzünden ibaretmiş gibi. Kumral saçları, dürüst gözleri, portakal dilimi gülümsemesi.

"Ne... demek istiyorsun?"

Kelimeleri güçlkle söylüyorum.

"Söylediğim şeyi. Ben de seviyorum," diyor gözlerini göz-lerimden ayırmadan.

"*Seni* dedin."

"Yani... Belki de öyle demek istemişimdir."

Seviyorum. Ben de. Seni.

Kelimeler aklımda yapboz parçaları gibi uçuyor, farklı farklı yerlere oturuyorlar.

"Tam olarak ne demek istedin?" Bunu sormak zorun-dayım.

"Tam olarak ne dediğimi biliyorsun." Gözleri de portakal dilimi gülümsemesine uyum sağlarcasına gülümsüyor. Ama aynı zamanda ciddiler.

"Şeeey, ben de seviyorum," diyorum boğazım sıkışarak. "Seni."

"Beni."

“Evet.” Yutkunuyorum. “Evet.”

Daha fazla bir şey söylememize gerek yok. Bu anı, burayı, parkta ördeklerle, güneşin altında, kolları bana dolanmış hâlde oturduğumu sonsuza dek hatırlayacağım. Öpücüğünde çikolata parçacıklı dondurma tadı var ve eminim bende de hindistancevizi tadı var.

Aslında bu iki tat birbiriyle iyi gidiyor. Yani.

Sonra hayat devreye giriyor.

Linus beni anlamıyor. Anlamayacak. Planıma sadece karşı çıkmıyor, çok da sinirleniyor. Acayip sinirleniyor. Bir ağaca vuruyor, sanki her şey ağacın suçuymuş gibi.

“Bu delilik,” deyip duruyor, çimenlerin üstünde aşağı yukarı yürüyor, sincaplara ters ters bakıyor. “Delilik.”

“Bak, Linus...” Açıklamaya çalışıyorum. “Bunu yapmak zorundayım.”

“Bana bu zıvalıkları anlatma!” diye bağırıyor. “Hani terapistin bu kelimeleri yasaklamıştı? Hani hayatta *yapmak zorunda* olduğun tek şey fizik kurallarına uymaktı? Hiçbir şey öğrenmedin mi sen? Geçmiş yerine şu anda yaşamaya ne oldu? Ne oldu?”

Tek kelime etmeden ona bakakalıyorum. Beni sandığımdan daha iyi dinliyormuş.

“Bunu yapmak *zorunda* değilsin,” diye devam ediyor. “Bunu yapmayı seçiyorsun. Ya rahatsızlığın nüksederse? O zaman ne olacak?”

“O zaman...” Islak yüzümü siliyorum. “Öyle bir şey olmayacak. Ben iyiyim. Daha iyiyim, fark etmediysen belirtiyim.”

“Hâlâ şu lanet gözlükleri takıyorsun!” diye patlıyor. “Hâlâ yabancılarla üç satırlık sohbet edebilmek için alıştırma yapıyorsun! Şimdi gidip o sürtük, zorba kızla yüzleşmek mi istiyorsun? Ona neden zaman ayırasın ki? Bu bencillik.”

“Ne?” Ona bakakalıyorum, şaşkınım. “Bencillik mi?”

“Evet, bencillik! Kaç kişi sana yardım etmeye çalıştı biliyor musun? Kaç kişi senin daha iyi olmanı istiyor biliyor musun? Ve sen sırf *zorunda* olduğun için böyle bir işe kalkışıyorsun, öyle mi? Bana sorarsan bu çok tehlikeli. Sonra kırılan parçaları kim toplayacak? Söyle bana.”

Haklı olduğundan öyle emin ve öyle kızgın ki ben de öfkelenmeye başlıyorum. O ne biliyor? Benim hakkımda ne bok biliyor?

“Kırık parça falan olmayacak,” diyorum tükürür gibi. “Tanrı aşkına, Starbucks’ta kızın tekiyle buluşmak tehlikeli değil. Hem zaten beni hasta eden yaşananlar değildi. Aslında hepinizin yaptığı genel bir hata da bu. Stresli durumlar aslında insanı hasta etmiyor. Mesele beyninin stresli durumlara verdiği tepki.”

“Peki o zaman beynin bu stresli olaya nasıl tepki verecek?” diyor aynı hiddetle. “Mutluluk dansları mı yapacak?”

“İyi tepki verecek,” diyorum öfkeyle. “Daha iyiyim. Olur da iyi tepki vermezse, merak etme, senden parçaları toplamanı beklemiyorum. Aslına bakarsan, Linus, sana bu kadar zahmet verdiğim için de üzgünüm. Belki de kendine başka birini bulsan iyi olur. Siyah güneş gözlüğü olmayan birini. Belki Tasha’yla takılırsınız. Onun süper eğlenceli olduğunu duydum.”

Ayağa kalkıp kendimi toparlamaya çalışıyorum ama park üstüme üstüme gelirken ve kafamın içindeki sesler yüksek sesle protesto ederken bu hiç kolay olmuyor.

“Audrey, dur.”

“Hayır. Gidiyorum.”

Gözyaşlarım akıyor ama sorun değil çünkü kafamı çeviriyorum, yüzümü görmüyor.

“Ben de seninle geliyorum.”

“Bırak beni,” diyorum kolumu elinden kurtarıp. “Beni yalnız bırak.” En sonunda, bütün gün kaçmayı başardığım kertenkele beynime teslim oluyorum. Ve koşup kaçıyorum.

Stresli bir durumdan sonra yapmamam gereken şeyler: Olayı düşünüp durmak. Karalar bağlamak. Olanları kafamda tekrar tekrar canlandırmak. Başkalarının duygularının sorumluluğunu almak.

Linus'la kavga ettiğimden beri yaptığımsa şu: Olayı düşünüp durmak. Karalar bağlamak. Olanları kafamda tekrar tekrar canlandırmak. Onun öfkesinin sorumluluğunu almak (ve buna içerlemek). Çaresizlikle kızgınlık arasında gidip gelmek. Onu aramak istemek. Onu bir daha hiç aramamayı istemek.

Beni neden anlamıyor? Aksine beni takdir edeceğini düşünmüştüm. Olaylara bir perde çekmekten ve cesareten dem vurmasını ve “Haklısın, Audrey, ne kadar zor olursa olsun bunu yapmak zorundasın. Ben arkadayım,” demesini beklemiştim.

Son iki gecedir doğru dürüst uyumadım. Kafam kazan gibi; kaynıyor, zehirli kabarcıklar ve dumanlar çıkartıyor. Sersem gibiyim. Gerçek dışı ve aşırı heyecanlı hissediyorum.

Ama bir yandan da konsantre olmuş hâldeyim. Bunu yapacağım ve benim için büyük bir dönüm noktası olacak. Ondan sonra da her şey farklı olacak. Tam olarak nasıl bilemiyorum ama olacak. Sanki bir engelin üstünden atlayacağım ya da bitiş çizgisini geçeceğim, öyle bir şey. Özgür olacağım. Bir şeyden kurtulacağım.

Kısacası bunu biraz takıntı hâline getirdim. Neyse ki annemle babam şu anda beni fark edemeyecek kadar Frank'le meşgul. Radarlarında değilim.

Özetle, annem dün gece Frank'in odasındaki Atari'yi buldu ve tekrar kıyamet koptu. Şu anda aile krizi modundayız.

Kahvaltıya indiğimde yine aynı konu tartışılıyor.

"Milyonuncu kez söylüyorum, o bir bilgisayar değil," diyor Frank sakince. "Bir Atari konsolu. Sen bilgisayar yok dedin. Ben bilgisayarı kelime işleyebilen, e-postaları görüntüleyen ve internette arama yapabilen, yani çeşitli şekillerde bilgi işleyebilen bir makine sınıfına sokuyorum. Atari bunların hiçbirini yapmıyor, bu nedenle bilgisayar sayılmıyor. Bu nedenle güvenini suüstimal etmiş olmuyorum." Ağzına *Shreddies* atıyor. "Tanımlamaları doğru yapman lazım. Sorun bu. Atari konsolum değil."

Bence Frank bir gün avukat olmalı. Resmen tartışmaya noktayı koydu. Ama tabii annem bundan hoşlanmıyor.

"Oğlunu duyuyor musun?" Annem, gazetesinin arkasına saklanan babama dönüyor. "Mesele şu ki, Frank, biz bir anlaşma yaptık. Hiçbir video oyunu oynamayacaktın, nokta. Ne kadar zararlı olduklarını biliyor musun?"

“Tanrım.” Frank başını ellerinin arasına alıyor. “Anne, bilgisayar oyunlarıla sorunu olan sensin. Takıntı hâline getirdin.”

“Takıntı haline getirmedi!” Annem alaycı bir kahkaha atıyor.

“Getirdin! Başka bir şey düşünemez oldun! Kimyadan doksan beş aldığımı biliyor musun?”

“Doksan beş mi?” Annem donakalıyor. “Gerçekten mi?”

“Dün sana söyledim ama dinlemedin bile. *Atari! Şeytan! Atın bunu evden!* Böyle şeyler söyleyip duruyordun.”

Annem biraz utanmışa benziyor. “Ah,” diyor sonunda. “Peki... Demek doksan beş! Harika! Tebrikler!”

“Bin puan üstünden,” diyor Frank, sonra ekliyor, “Şaka, şaka.”

Bana bakıp sırtıyor, ben de mideme kramplar girmesine rağmen gülümsemeye çalışıyorum. Tek düşünebildiğim şu: *Saat üç. Saat üç.*

Lawton’ların sürekli mesaj atıp buluşma yerini “daha uygun bir yere” çevirmek istemelerine ve kendi evlerini, bir oteli veya Izzy’nin danışmanının ofisini -evet, tabii ya- önermelerine rağmen buluşma yeri olarak Starbucks’ta mutabık kaldık.

Tüm yazışmalardan Frank sorumluydu. Harika idare etti. Ailenin tüm önerilerini tıpkı babamın yapacağı şekilde savuşturdu ve sürekli sormalarına rağmen onlara alternatif bir e-posta adresi vermeyi reddedip aynı babamın tarzıyla mesajlar attı.

Aslında epey komik. İki çocukla yazıştıklarından haberleri yok. Annemle babamın da buluşmaya geleceğini, bunun

büyük bir aile toplantısı olacağını sanıyorlar. Son mesajlarına bakılacak olursa *herkes için katartik* bir buluşma olmasını umuyorlar.

Bana gelince, Izzy'yi tekrar göreceğime inanamıyorum. Bu gerçekten olacak. Büyük hesaplaşma. Kendimi yavaş yavaş ve kıvrıla kıvrıla akan ve bekleyen bir memba gibi hissediyorum.

Sadece yedi saat kaldı.

Sonra birden geriye yalnızca yedi dakika kalıyor ve kendimi gerçekten berbat hissediyorum. Başım zonklıyor. Baş ağrısından değil, giderek yaklaşan gerçeklik hissinin ayak seslerinden. Sokaklar nedense normalden daha parlak görünüyor. Daha gürültülü.

Frank okuldan erken çıktı, zaten sınavları bittiği için sorun olmadı. Şu sıralar derslerde tek yaptıkları *eğitici* DVD'ler izlemek.

Frank yanımda yürüyor, bu sabahki törende öğrencilerden biri evde beslediği faresini okula getirip ortalığa saldıığında yaşananları anlatıyor. Bir yanımda, "Kapa çeneni! Bırak da düşüneyim!" demek istiyor, diğer yanımsa dikkatimi dağıttığı için ona minnettar.

Üstümde kot pantolon, siyah tişört ve siyah spor ayakkabı var. Ciddi kıyafetler. Izzy'nin ne giyeceğine dair bir fikrim yok. Hiçbir zaman havalı giyinen bir tip olmadı. Havalı olan Tasha'ydı. Izzy'yi görünce tanıyacağımdan bile emin değilim. Tamam, o kadar uzun zaman olmadı ama bana bir ömür öncemmiş gibi geliyor.

Elbette onu tanıyorum, hem de anında. Onlar bizi görmenden önce camın dışından onları görüyorum. Annesiyle babası endişeli görünüyor ama yüzlerine sahte birer gülümseme yerleştirmişler.

Ve o. Izzy. Yakası pembe kurdeleli çocuksu bir tişört ve güzel bir etek giymiş. Bu da ne şimdi? İçimden gülmek geliyor. Ama gülemiyorum.

Gülümseyemiyorum da. Sanki bütün güçlerim elimden tek tek kayıyor.

İçeri girdiğimde konuşamayacağımı da anlıyorum. İçimdeki her şey boşaldı. Bir anda, pat diye. İçimde topladığım onca güç, o kıvrılarak akan memba, mücadele konuşmaları... Hepsi kayboldu.

Kendimi küçük ve savunmasız hissediyorum.

Hayır, küçük değil. Ondan uzunum. En azından elimde bu var. Uzunum.

Ama savunmasızım. Ve konuşamıyorum. Şimdi hepsi birden bize bakıyorlar. Sessiz bir çaresizlikle Frank'in elini sıkıyorum ve mesajı almışa benziyor.

"Merhaba," diyor canlı bir şekilde, masalarına doğru giderken. "Kendimi tanıtayım. Frank Turner. Siz de Lawton'lar olmalısınız."

Elini uzatıyor ama kimse elini sıkıyor. Izzy'nin annesiyle babası şaşkın gözlerle onu baştan ayağa süzüyorlar.

"Audrey, biz annenle babanı bekliyorduk," diyor Bayan Lawton.

"Erteleyemeyecekleri bir işleri çıktı," diyor Frank gözünü bile kırpmadan. "Ben aileyi temsilen geldim."

“Ama...” Bayan Lawton hayal kırıklığına uğramışa benziyor. “Bence anne babanızın... Bunun bir aile toplantısı olacağını sanmıştık.”

“Ben Turner ailesinin temsilcisiyim,” diye tekrarlıyor Frank kararlı bir tavırla. Kendine bir sandalye çekiyor ve karşısına oturuyoruz. Lawton’lar endişeli gözlerle bakıyor ve kendi kendilerine bir şeyler mırıldanıp kaş göz hareketleri yapıyorlar.

Fakat bir süre sonra sakinleşiyorlar ve böylece anne baba konusu kapanıyor.

“Birkaç şişe su aldık,” diyor Bayan Lawton, “ama çay, kahve bir şeyler alabiliriz?”

“Su yeterli,” diyor Frank. “Meselemize geçelim, değil mi? Izzy, Audrey’den özür dilemek istiyor, değil mi?”

“Şöyle diyelim,” diyor Bay Lawton ağır ağır konuşarak. “Biz de sizin gibi çok zorlu aylar atlattık. Kendimize tekrar tekrar neden diye sorduk. Izzy de kendine sürekli aynı şeyi sordu. Değil mi, tatlım?” Ciddi bir ifadeyle Izzy’ye bakıyor. “Böyle bir şey nasıl olabildi? Ve aslında *ne* olmuştu ve asıl *kahat kimdeydi?*”

Elini Izzy’nin elinin üstüne koyuyor ve ilk defa ona adama-kıllı bakıyorum. Tanrım, çok farklı görünüyor. Birden onun on bir yaşında bir kız çocuğu gibi göründüğünü fark ediyorum. Bu bir bakıma rahatsız edici bir durum. Saçlarını küçük bir kız gibi bombeli atkuyruğu yapmış ve o kurdeleli çocuk-su tişörtüyle, gözlerini bir bebek gibi kocaman açıp babasına bakıyor. İğrenç, çilekli bir dudak parlatıcı sürmüş. Kokusunu buradan alabiliyorum.

Bunca zamandır bana bir kez bile bakmadı. Ailesi de bakmasını sağlamadı. Ben onların yerinde olsam ilk işim bu olurdu. Bana bakmasını sağlamak. Beni görmesini.

“Izzy çok zorlu bir dönem atlattı.” Bay Lawton belli ki önceden hazırladığı konuşmasına devam ediyor. “Bildığınız gibi artık eğitimine evden devam ediyor ve oldukça meşakkatli bir danışmanlık programını geride bıraktı.”

Kes zırvalamay, diye düşünüyorum.

“Ancak hayatına devam etmekte güçlük çekiyor.” Bay Lawton, Izzy’nin elini tutuyor ve kız babasına yalvaran gözlerle bakıyor. “Değil mi, tatlım? Maalesef klinik depresyon geçiriyor.”

Adam bunu bir iskambil kozu gibi ortaya koyuyor. Ne yani, alkışlamamız mı gerekiyor? Ona ne kadar üzüldüğümüzü söylememizi mi bekliyor? *Vay canına, depresyon, ha? Korkunç bir şey olmalı.*

“Yani?” diyor Frank sertçe. “Audrey de öyle.” Doğrudan Izzy’ye bakarak konuşuyor. “Kız kardeşime ne yaptığını biliyorum. Senin yerinde olsam ben de depresyona girerdim.”

Lawton’ların ikisi de keskin birer nefes alıyor ve Bay Lawton elini başına koyuyor.

“Ben bu toplantıda daha yapıcı bir yaklaşım bekliyordum,” diyor. “Belki hakaretlerimizi kendimize saklasak daha iyi olur.”

“Bu bir hakaret değil!” diyor Frank. “Gerçek! Ben de Izzy’nin özür dileyceğini sanıyordum. Hani nerde özür?” Frank, Izzy’nin kolunu dürtüyor ve kız şaşırıp kolunu çekiyor.

“Izzy grubuyla birlikte çalıştı,” diyor Bay Lawton. “Audrey’ye vermek istediği bir şey yazdı.” Izzy’nin omzuna dokunuyor. “Izzy bunu şiir atölyesi çalışmalarından birinde yazdı.”

Şiir? Şiir?

Frank'in homurdandığını duyuyorum. Lawton'lar ona rahatsız bakışlar atıyorlar.

"Bu, Izzy için zor olacak," diyor Bayan Lawton soğuk bir tavırla. "Çok hassas bir durumda."

"Hepimiz gibi," diyor Bay Lawton başıyla beni gösterip karısına bir surat ifadesi yaparken.

"Evet, elbette," diyor Bayan Lawton ama sesi ikna olmuş gibi gelmiyor. "Bu yüzden sizden Izzy'nin yazdıklarını sessizce, yorum yapmadan dinlemenizi istiyoruz. Ardından toplantının tartışma kısmına geçebiliriz."

Izzy bir tomar A4 kâğıdı açarken bir sessizlik oluyor. Hâlâ bana bakmadı. *Hâlâ.*

"Yapabilirsin, Izzy," diye fısıldıyor annesi. "Cesur ol." Babası elini okşuyor ve Frank'in kusacakmış gibi yaptığını görüyorum.

"*Karanlık Geldiğinde,*" diyor Izzy'nin titrek sesi. "Yazan Isobel Lawton. *Üstüme geldi karanlık. Ona uymamam gerekirdi ama uydum. Yapmamam gerekirdi ama yaptım. Şimdi geriye bakıyorum ve hayatımın düğümünü görüyorum...*"

Pekâlâ, eğer bu şiir atölyesi için çok para ödedilerse kazıklanmışlar.

Kelimeleri dinlerken güçlü, içgüdüsel bir tepki bekliyorum. Bir yanımın ayaklanmasını ve ondan nefret etmesini veya ona saldırmasını falan bekliyorum. Büyük anı, yüzleşmeyi bekliyorum. Ama gelmiyor. Tepki alamıyorum. Onu hissedemiyorum.

Kapıdan içeri adım attığımdan beri olaylar beklediğim gibi gelişmiyor. Hayal ettiğim gibi bir savaşı değilim. Boşum, sa-

vunmasızım ve bir şekilde daha küçüğüm. Burada oturmuş, sessizce masaya tutunurken ve tek kelime edemeyip yalnızca kendi huzursuz düşüncelerimin içinde kaybolurken hiçbir savaşı kazanamıyorum.

Ama dahası... Ortada bir savaş da yok, değil mi? Lawton'lar benimle ilgilenmiyor. İstedığımı söyleyebilirim, nasılsa dinlemeyecekler. Onlar Izzy'nin özür dilediği, kahraman olduğu ve benim küçük bir rol oynadığım kendi senaryolarını yaşıyorlar. Ben de bunu yapmalarına izin veriyorum. Neden izin veriyorum?

Izzy'nin önüne eğdiği başına bakınca ani bir tiksintiye kapılıyorum.

Bana bakmayacak, değil mi? Bakamaz. Çünkü balonunu patlatabilirim.

Herhâlde bu da bir tercih. On bir yaşına geri dönmek, atkuyruğu yapmak, evde eğitim görmek ve ailenin her şeyi devralmasına, sana her şeyin yolunda olduğunu, aslında bir canavar olmadığını söylemelerine izin vermek. *Sen bir canavar değilsin, tatlım. Asıl kötü olan, seni anlamayan insanlardı. Ama eğer bir şiir yazarsan her şey yoluna girecek.*

Birdenbire kafamın içinde Linus'un sesi yankılanıyor: *Ona neden zaman ayırasın?*

Neden? Neden ona zaman ayırıyorum? Burada ne yapıyorum?

"... Ama kötü güçler dört bir yandan geliyor, sevgi yok, sadece ızdırıp var"

Izzy giderek trajik şekilde körü bir rap şarkısına dönüşen şiirini mırıldanıyor hâlâ. Elinde bir A4 daha olduğunu fark ediyorum. Artık gitme vakti geldi.

Frank'in elini sıkıyorum ve kapıya bakıyorum. Frank kaşlarını havaya kaldırıyor ve kararlı bir şekilde başımla onaylıyorum. Hatta belli belirsiz bir ses çıkartıyorum.

"Evet, bizim artık gitmemiz gerek," diyor Frank, Izzy'nin lafını kesip. "Su için teşekkürler."

"Gidiyor musunuz?"

Lawton'lar dehşete düşüyor.

"Ama Izzy daha bitirmedi."

"Hiçbir şey konuşmuyoruz."

"Toplantımız daha yeni başladı!"

"Doğru," diyor Frank gülerek, ikimiz de ayağa kalkarken. "Tamam mısın, Aud?"

"Izzy şiirini bitirmeden gidemezsiniz!" diyor Bayan Lawton aksi bir sesle. "Affedersiniz ama bu ne terbiyesizlik!"

En sonunda sesimi buluyorum.

"Terbiyeden mi konuşmak istiyorsunuz?" diyorum sessizce.

Sihirli bir el değmiş gibi. Herkes susuyor. Paralize oluyor.

Etrafta tuhaf bir sessizlik var. Sanki bütün Starbucks bir saniyeliğine bize katılıyor. Bay Lawton'ın yüzü buruşuyor. Sanki gerçeklik bir saniyeliğine bu inkâr balonunu deliyor ve adam kim olduğumu görmek zorunda kalıyor. Ben bütün bunları yaptıkları insanım.

Evet, tüm o şeyleri... Yaptıkları, söyledikleri, yazdıkları şeyleri. Şirin atkuyruklu kızları yaptı. Bu doğru.

Izzy'ye bakmıyorum. Neden gözbebeklerimi ona çevirmek için enerjimi harcayayım ki? Izzy'ye bir mikro jüllük enerjiyi bile neden harcayayım?

Frank'le ikimiz arkamıza bakmadan, hiç konuşmadan, hayatlarımızın bir saniyesini daha bu boktan saçmalıklara harcamadan çıkıp gidiyoruz.

Şu anda kendimi iyi hissetmem gerekir. Değil mi? Yani sanırım ben kazandım. Öyle değil mi?

Ama şimdi her şey bittikten sonra nedense kendimi bomboş hissediyorum. Eve yürürken Frank'ın tek yorumu, “Ne acayip tipler,” oldu. Sonra bana teknoloji kulübü toplantısı için okula geri döneceğini söyledi ve ona sımsıkı sarılıp “Teşekkürler, hakkını nasıl ödeyeceğimi hiç bilmiyorum,” dediğimde, “Cuma akşamı pizzanın malzemelerini ben seçerim o zaman. Anlaştık mı?” dedi.

Saat akşamın yedisi ve tek başımayım. Annemle babam salsa dersine gittiler. Olanlardan haberleri yok. Bu ne kadar garip, değil mi? Izzy'yle buluştum ve onlar bunu bilmiyor.

Linus'a mesaj attım ve olanları anlattım. Ona patladığım için özür diledim. Onun haklı olduğunu, oraya hiç gitmem gerektiğini, onu özlediğimi ve onu görmeyi çok istediğimi söyledim. Eski hâlimize geri dönmek istiyorum. Bana yine çılgın görevler vermesini istiyorum. Izzy'yi görmeye gittiğimi unutmak istiyorum.

Aslında ikimiz de haklıydık sanırım. Ben haklıydım çünkü hastalığım nüksetmedi ve ortada toplanması gereken kırık parçalar yok. Linus da haklıydı çünkü Izzy'ye kıymetli vaktimden bir saniye bile ayırmamam gerekirdi. Bana cevap yazdığında Linus'u bize çağıracağım. Böylece belki parkta yaptığımız diğer konuşmaya kaldığımız yerden devam edebiliriz.

Bu iki saat önceydi ve Linus hâlâ cevap yazmadı. Milyon kez telefonumun sinyalini kontrol ettim ve gayet iyi çekiyor. Her neyse. Belki meşguldür.

Fakat saat on oluyor ve Linus hâlâ cevap yazmadı. Ve Linus her zaman cevap yazar. Her zaman bir saat içinde geri döner. Bir yolunu bulur. Bana ders esnasında, aile yemeği esnasında bile cevap yazdı. Cevap yazmamazlık yapmaz. Ama şu anda cevap vermiyor.

Saat on bir. Cevap gelmedi.

Gece yarısı. Mesaj yok.

Saat gecenin biri ve ne yapacağımı bilemiyorum. Yatamıyorum. Uyuyamıyorum. Üç saat önce "Ben yatıyorum," deyip odama

girdim ama daha arşafllara değmedim bile. Kafamda dönüp duran düşünceleri sakinleştirmeye çalışarak odada volta atıyorum ama düşünceler bir fırtına gibi.

Linus’la her şeyi berbat ettim. Bir daha mesaj atmayacak. Bitti. O haklıydı, bencillik ettim. O aptal buluşmaya asla gitmemem gerekirdi. Neden yaptım ki? Neden? Her zaman aptalca şeyler yapıyorum. Tam bir geri zekâlıyım, aptal bir hayal kırıklığıyım ve şimdi hayatımdaki tek iyi şeyi de berbat ettim. Linus benden nefret ediyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Her şey bitti. Hepsi benim hatam, benim aptal, *aptal* hatam...

Düşüncelerim giderek hızlanıyor ve adımlarım da hızlanıyor. Kollarımı sıkıyorum, kollarımdaki etleri sıkıyorum ve ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum. Anlamıyorum. Aynaya bakıyorum ve çıldırmış bakışlarımı görünce irkiliyorum. Tüm bedenimde tuhaf bir kıvılcım hissediyorum, sanki olmam gerekenden daha canlıyım, sanki bütün bedenime haddinden fazla yaşam gücü yüklenmiş. İnsan vücuduna fazla hayat yüklenmesi diye bir şey olabilir mi? Çünkü aynen böyle hissediyorum. Her şey çok hızlı. Kalbim, düşüncelerim, ayaklarım, pençe gibi duran kollarım...

Belki bir şey içmeliyim. Sanki kulağımda çok mantıklı bir insan konuşuyormuş gibi bu fıkre kapılıyorum. Evet. Tabii. İebileceğim şeyler var. Bir sürü şey var.

Sihirli numaralarla dolu kutumu eşeliyorum, şişe ve kutuları aceleyle yere saıyorum. Pekâlâ, bir *Clonazepam*. Belki iki. Belki . Hapları yutuyorum ve sakinleşmeyi bekliyorum. Ama aklım hâlâ çığlıklar atıyor, bir motor yarışı gibi hızla ha-

reket ediyor ve buna dayanamıyorum. Kendime dayanamıyorum. Kaçmak zorundayım...

O sırada aklıma şahane bir fikir daha geliyor. Bir yürüyüşe çıkacağım. Bu enerjiyi yakacağım. Temiz hava bana iyi gelecek. Geri dönünce de uyuyacağım ve hep dedikleri gibi, sabah uyandığımda her şey daha iyi görünecek.

BENİM HUZURLU VE SEVGI DOLU AİLEM —FİLM METNİ

İÇ MEKAN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Kamera birisi tarafından yüksek bir yüzeye yerleştirilirken titrer. Kamerayı tutan kişi geri çekildiğinde Frank olduğunu görürüz, oturma odasındadır. Kamerası endişeli gözlerle baktaktadır.

FRANK

Çalıyor mu? Tamam. Merhaba. Ben Frank Turner ve bu benim video günlüğüm. Kız kardeşim Audrey kayıp. Bu bir kabus. Bu sabah uyandık ve Audrey yoktu. Annemle babam... (Yutkunar.) Her yere baktık ve herkesi aradık. Annemle babam hemen polisi aradı. Polis çok iyi, çok sakialer. Ama...

Kısa bir an gözlerini kapatır.

FRANK

Bâli bunun olduğuna inanmıyorum.

Bir süre sessiz kalır, gözleri boş baktaktadır.

FRANK

Beni suçluyorlar. Bu...

Acıyla nefesini verir.

FRANK

Heyse. Az sonra onu aramak için
yine dışarı çıkacağız. Nereye
kıdeceğimizi bilmiyorum. Yani her
yere baktık. Belki ara sokaklara
bakarız. Ana annen önce yemek
yememi söyledi. Sanki insanda yemek
yiyecek hâl kalmış gibi.

Yine içini çeker.

FRANK

Her neyse. Onlara dün yaptığımız
şeyi anlattım. Mecburdum. Audrey,
eğer bunu izliyorsan, mecburdum,
bunu bil.

Uzun bir duraksama.

FRANK

Audrey, lütfen eve dön ve bunu
izle.

Kapı çalar ve Frank tavana sıçrar.

FRANK

Bir saniye.

Koşarak odadan çıkar. Birkaç saniye sonra, omutları düşmüş
bir hâlde, yanında Linus'la birlikte geri döner.

FRANK
(kameraya)

O deçilmiş. Linus'muş.

LINUS
Özür dilerim.

Tuhafça kameraya bakar.

LINUS
Özür dilerim.

Anne asık bir yüzle, gözlerinde bir anaçla, aşırı heyecanlı hareketlerle odaya gider.

ANNE
Frank, Audrey'nin eşyalarına
bakıyoruz. Bilmem gerek...

Linus'u görür ve donakalır, gözlerinde düşünence bir ifade belirir.

ANNE
Sen. Burada ne işin var?

Linus onun öfkesi karşısında kaçalar.

LINUS
Ben sadece... Frank bana Audrey'yi
haber verdi, ben de...

ANNZ

Nerede olduğunu biliyor musun?

LINUS

Hayır! Tabii ki hayır! Bilsen
söylerdin!

Annenin tavrı karşısında Linus endişeyle yutkunur ama devam
eder.

LINUS

Frank, Audrey'nin kiminle
mesajlaştığını bilmek istediğinizi
söyledi. Dün bana bu mesajı
göndermiş ama daha yeni geldi.
Mesaj attığını bilmiyordum.

Telefonunu uzatır.

LINUS

Yani yardımı olur mu bilmem.

Anne telefonu inceler, bu sırada gıderek gerilir.

ANNE

(Linus'a)

Yani sen de Lawton'larla
buluşacağını biliyordun. Bu senin
şkrim miydi?

LINUS

Hayır!

ANNE

Ana görünüşe bakılırsa ona "çılğın görevler" veriyormuşsun.

Telefonu gösterir.

ANNE

Ona yine "çılğın görevler vermeni" istediğini söylüyor.

LINUS

(panikle)

Öyle çılğınca şeyler değil. Sadece Starbucks'ta insanlarla konuşmak falan.

Anne onu duymuyor gibidir.

ANNE

Gecenin bir yarısı evden çıkıp gitmek de senin verdiği çılğın görevlerden biri miydi, Linus?

LINUS

Hayır! Nasıl böyle düşünür...

Frank'e döner.

LINUS

Ben böyle bir şey yapar mıyım?

FRANK

Anne, abartıyorsun.

Linus'a döner.

ANNE

Tek bildiğim, Audrey'nin senle
tanışana kadar durumunun stabil
olduğu. Ve şu anda kayıp.

LINUS

Ama bu haksızlık.

Linus kendini tutmakta zorlanmaktadır.

LINUS

Gerçekten haksızlık ediyorsunuz.
Ben gidiyorum. Yardım edebileceğim
bir şey olursa haber verin.

Linus gidince Frank öfkeyle anneye döner.

FRANK

Linus'u nasıl suçlarsın? Oca
insanın arasında, Linus! Bu ev
bombok bir yer.

Anne ani bir acı patlaması yaşar.

ANNE

Audrey kayıp, Frank! Anlamıyor
musun, kayıp. Her şeyi denaset

zorundayım, her şeyi düşünmek
zorundayım, her olasılığı...

Baba elinde cep telefonuyla nefes nefese çıkagelince annenin
sözü yarım kalır.

BABA

Onu bulmuşlar. Parkta. Uyuyormuş.
Saklanmış, bir şeyin arkasına...
Biz gözden kaçırmış olmalıyız.

Baba güçlkle konuşabilmektedir.

BABA

Onu bulmuşlar.

İşin tuhafı o gece güneş gözlüğümü kaybettim ve babam birdenbire, “Audrey! Siyah gözlüklerini takmamışsın!” diyene kadar da fark etmedim.

Ve gerçekten gözümden değillerdi. Gözlerim ortadaydı. Onca aydan sonra. Üstelik bunu fark etmem için babamın söylemesi gerekmişti.

O sırada karakolun bekleme salonundaydık ve kibar polis memuru Sinead bizi yanlış anladı ve olay sırasında siyah bir güneş gözlüğü kaybettik diye şikâyetle bulunduğumuzu sandı. Gözlüğü geri istemediğimi anlatmamız biraz zaman aldı.

Ve gerçekten istemiyorum. Böyle iyiyim. Dünya daha aydınlık görünüyor; gerçi bunun nedeni güneş gözlüğü takmamam mı yoksa ilaçlarımı yeniden almaya başlamam mı, emin değilim. Şimdilik tabii. Dr. Sarah bana ilaçları kendi kafama göre bırakmamın tehlikeleri hakkında bir vaaz verdi ve baş dönmesine (doğru), çarpıntıya (doğru) ve başka bir sürü semptomu neden olabileceğini açıklayıp bunu bir daha asla yapmayacağıma söz vermemi istedi. Söz verdim.

Yazdığı ilaçlar beni biraz sersemletti, bu yüzden son iki gündür çok fazla uyuyorum ama herkes zırt pırt beni görmek için odama gelip duruyor. Sanırım evde olduğumdan emin olmak istiyorlar.

Babam bana üstünde çalıştığı yeni şarkıdan bahsetti, Frank bana YouTube'dan bıçak becerileriyle ilgili bin tane video izletti (bu konu iyice sıkmaya başladı) ve Felix de okul arkadaşı Ben'in saçını kestiğini ve Ben'in anladığını anlattı. Babamın söylediğine göre bu olay doğruymuş ama Felix hâlâ Ben'in *mutluluktan ağladığına* inanıyor.

En sık da annem geliyor. Bütün bir öğleden sonra boyunca yanımda oturdu ve birlikte *Küçük Kadınlar'*ı izledik. Kendinizi garip hissederken ve yataktan çıkamazken annenizle izlenecek en iyi film bu. (Merak ediyorsanız söyleyeyim, Elizabeth Taylor'ın oynadığı eski versiyonunu izledik.)

Filmi izlerken dün keçeden yaptığımız çantaları süsledik. Annemin yeni olayı bu: Ufak tefek elışı malzemeleri alıyor ve birlikte bir şeyler yapıyoruz. İkimiz de bu işte çok iyi değiliz ama. Bilirsiniz işte. Keyifli. Gevşetici. Herhangi bir şeyle *ilgili* değil.

Annem yatağıma oturuyor, odaya endişeli gözlerle bakınmıyor, düşüncelerime dair ipuçları yakalamaya çalışmıyor. Artık ipucuna ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Biliyor. Ya da en azından yeterince şey biliyor.

Çantamın ön yüzüne bir yıldız yapıştırdığım sırada, "Anne, neden işe geri dönmüyorsun?" diyorum.

Annem geriliyor. Bir kurdeleyi dikkatlice fiyonk yapıyor ve zımbalayıp kafasını kaldırıyor. "İş mi?"

“Evet, iş. Ne zamandır çalışmıyorsun. Şeyden beri...”
Devamını getirmiyorum.

“Yani zor oluyordu.” Annem küçük bir kahkaha atıyor.

“Biliyorum. Ama işinde çok iyisin. Ödüller kazanıyorsun ve harika ceketler giyiyorsun...”

Annem yine kafasını geriye atıp kahkahayı basıyor.
“Hayatım, işe sırf harika ceketler giymek için gidilmez.” Bir an durup düşünüyor. “Yani çoğu zaman.”

“Benim yüzümden evdesin, değil mi?” diye ısrarla soruyorum.

“Tatlım...” Annem içini çekiyor. “Seninle birlikte burada olmayı seviyorum. Başka bir yerde olmak istemiyorum.”

“Biliyorum.”

Bir sessizlik oluyor ve Jo’nun Laurie’nin evlenme teklifini reddedişini izliyoruz. Bu sahneyi her izlediğimde keşke evet dese diye düşünüyorum.

“Yine de artık işe geri dönmen gerektiğini düşünüyorum,” diyorum. “Çalıştığın zaman resmen ışıldıyorsun.”

“*İşıldıyor muyum?*” Annem biraz şaşırmışa benziyor.

“İşıldıyorsun. Süper anne gibi.”

Annem gerçekten duygulanmışa benziyor. Birkaç defa gözlerini kırptırıyor ve bir fiyonk daha yaparken “O kadar kolay değil, Audrey. Seyahat etmem gerekebilir. Uzun saatler boyunca çalışmam gerekebilir. Yeni okula başlayacaksın ve...”

“İdare edebiliriz,” diyorum elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde. “Anne, işler hepimiz için iyiye gitmedikçe benim daha iyi olmamın bir yararı yok. Hepimiz zor zamanlar geçirdik, değil mi?”

Bütün sabah bunu düşündüm. İyileşmemin ve kapıdan mutlu mesut çıkıp annem, babam, Frank ve Felix'i arkamda bırakmamın ne kadar kolay olacağını. Ama böyle olmamalı. Olanlardan hepimiz etkilendik. Kapıdan *hep birlikte* mutlu mesut çıkmamız gerekiyor.

Yani. Frank kamburunu çıkartarak mutlu mesut çıksa da olur.

Bir süre daha konuşmadan filmi izliyoruz. Sonra annem, kafasında aynı konuşmaya devam ediyormuş gibi birden, “Dr. Sarah bana ilaçlarını neden bıraktığını söyledi. Düz bir grafik istiyormuşsun?”

Yüreğim sıkışıyor. İlaç konusuna girmeyi gerçekten hiç istemiyorum. Ama bu konunun açılacağını tahmin etmem gerekirdi.

“Daha iyi olmak istedim,” diye mırıldanıyorum. “Bilirsin işte. Yüzde yüz iyi. Sıfır ilaç.”

“Daha iyisin zaten.” Annem yüzümü ellerinin arasına alıyor, aynı ben küçük bir kızken yaptığı gibi. “Tatlım, her hafta gide-rek daha iyi oluyorsun. Artık farklı bir kızsın. Yüzde doksananı hallettin. Hatta yüzde doksan beş. Bunu anlaman lazım.”

“Ama o lanet inişli çıkışlı grafikten çok sıkıldım,” diyorum üzülerek. “İki adım yukarı, bir adım aşağı. Çok *sancılı*. Çok *yavaş*. Bir türlü bitmek bilmeyen Yılanlar ve Merdivenler oyunu gibi.”

Annem bana gülmekle ağlamak arasında bir bakış atıyor. “Ama Audrey, hayat böyle. Hepimiz inişli çıkışlı bir grafiğe sahibiz. Benim için böyle olduğunu biliyorum en azından. Biraz yukarı, biraz aşağı. Hayat bu.”

Ardından Jo, Profesör Bhaer ile tanışıyor ve yine biraz izliyoruz.

Ve sonra Beth ölüyor. Sanırım March kardeşler de kendi inişli çıkışlı grafiklerinde ilerliyorlar.

O akşam kendime bir bardak sıcak çikolata hazırlamak için aşağı indiğimde babamın, “Frank’e yeni bir laptop siparişi verdim, Anne. İte. Söyledim,” dediğini duyuyorum.

Vay canına.

Sessizce gidip aralık kapıdan içeri bakınca annemin neredeyse elindeki bardağı düşürecek kadar aşırdığını görüyorum.

“Yeni laptop mu?”

“Aslında ikinci el. Çok iyi bir fiyata buldum. Paul Taylor’a gittim, bayağı indirim yaptı...”

Babam annemin ifadesini görünce susuyor. “Tamam, Anne. Konunun bu olmadığını biliyorum. Ama bu evdeki gerilime daha fazla dayanamıyorum. Ve Frank haklı, ödevleri için internete ihtiyacı var ve artık bildiğimiz üzere e-postama girebiliyor ve...”

“Bunu yaptığını inanamıyorum.”

Annem başını iki yana sallıyor ama beklediğim kadar cırlamıyor. Hatta neredeyse sakın görünüyor.

Ürkütücü. Annemin sakın hâlini sevdiğimden emin değilim. Çıldırılmış hâldeyken ve hararetle konuştuğu zaman çok daha iyi.

“Frank’in arada bir bilgisayar oyunu oynaması o kadar mı kötü?” diye atılıyor babam.

“Ah, bilmiyorum, Chris.” Annem yüzünü ovuşturuyor. “Artık hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir konu hakkında.”

“Eh, ben de öyle.” Babam onu kendine çekip sarılıyor. “Neyse, ona laptop aldım sonuçta.”

“Tamam.” Annem durumu kabulleniyor. Ne kadar yorgun görüldüğünü fark ediyorum. Frank, annemi hiç kaybaldığım zamanki gibi görmediğini söyledi. “Griye dönmüştü,” dedi. “Gözleri içine kaçmış, sanki pilleri bitmiş gibi.”

Bunu onlara yaşattığım için kendimi hiç affetmeyeceğim. Ama bunu kafama takmamaya çalışıyorum. Dr. Sarah’la bu konuyu konuştuk ve hatamı telafi etmemin en iyi yolunun tamamen iyileşmem olduğunda anlaştık. İlaçlarımı almalı ve sağlıklı şeyler düşünmeliyim.

“Hasta oldukları Noel’i hatırlıyor musun?” diyor annem. “İki-üç yaşlarındaydılar. Hatırladın mı? Noel çorapları kaka içinde kalmıştı. *Her yer* kakaydı ve büyüdüklerinde her şey daha kolay olacak diye konuşmuştuk.”

“Hatırlamaz mıyım?”

“Bir yandan kakaları temizlerken birbirimize, *büyüdüklerinde daha kolay olacak*, deyip duruyorduk. Hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

Babam ona gülümseyerek bakıyor.

“Ben kakaya razıyım.” Annem gülmeye başlıyor. “Şu anda biraz kaka için neler vermezdim.”

“Ben kakanın hayaliyle yaşıyorum,” diyor babam ve annem daha da gülüyor, ta ki gözlerinden yaşlar boşalana kadar.

Hiç ses çıkarmadan kapıdan uzaklaşıyorum. Sıcak çikolata mı sonra içerim.

Yapbozda yerine oturmayan tek parça Linus. Ama bu büyük bir parça.

Frank bana annemin oturma odasında Linus’a ıkıştığı videoyu izletti ve şaşkınlıktan donakaldım. Öncelikle, annemin olanlar yüzünden Linus’u suçlamasına inanamadım.  kincisi, Linus’un mesajımı geç almasına inanamadım. Üçüncüsü, beni görmek için evimize gelmiş olmasına inanamadım.

Demek ki benden vazgeçmemiş. Benden nefret etmemiş. Her şeyi berbat etmedim. Her şey hakkında yanılmışım. Videoyu ikinci kez izlediğimde kendimi aptal gibi hissettim ve eminim annem benden bile daha beter hissetmiştir.

“Sesim böyle çıkmış *olamaz*.” deyip duruyordu dehşet içinde. “Ben bunları *söylemedim*. Değil mi?”

“Aynen böyle söyledin,” diyor Frank. “Hatta sesin ku-lağa bundan daha da kötü geliyordu. Kamera sana kıyak geçmiş.”

Frank olayı annemin başına kakmak için yapıyor. Annemin sesi gerçek hayatta *bu kadar* cırtlak değil.

“Linus’tan özür dilemeliyim o zaman.” Annem içini çekiyor.

“Ben de,” diyorum hemen.

“Ben de,” diyor Frank somurtarak.

“Ne?” Annemle ikimiz ona bakıyoruz.

“Kavga ettik. *LOC* yüzünden. Turnuvadan bahsediyorduk ve ben... biraz kıskandım sanırım.”

Frank fazla gelişmiş bir ilkokul çocuğuna benziyor. Ellerinde mürekkep lekeleri var ve kederle dizlerine bakıyor. Henüz laptoptan haberi yok. Onu neşelendirmek için haberi kulağına fısıldamayı çok isterdim ama annemle babamın arkasından yeterince iş çevirdim, o yüzden bu defalık susuyorum.

“O zaman...” Annem yine kararlı moduna bürünüyor. “Hepimiz Linus’tan özür dilemeliyiz.”

“Artık çok geç, anne,” diyorum düz bir sesle. “Linus’lar buradan taşınıyor. Şu anda havaalanında olmalılar. Şansımızı kaybettik.”

“Ne?” Annemin başından aşağı kaynar sular dökülüyor.

“Havaalanına gidebiliriz.” Babam telaşla saatine bakıyor.

“Hangi havaalanı? Senin arabanla gidelim, Anne.”

“Hangi uçuş?” diye soruyor annem. “Audrey, hangi uçuş?”

Annemle babamın olayı ne? Çok fazla Richard Curtis filmi izlediler sanırım, sorunları bu olsa gerek. Beyinleri erimiş.

“Havaalanında falan değil!” diye patlıyorum. “Şaka yaptım. Linus buradan taşınacak olsa haberiniz olmaz mıydı?”

“Ah.” Annem biraz utanmış görünüyor ve rahat bir nefes alıyor. “Tamam. Bir an kendimi fazla kaptırdım. O zaman nasıl yapalım?”

Biraz düşündükten sonra “Onu Starbucks’a çağıralım,” diyorum. “Starbucks’ta yapmalıyız. Frank, sen ona mesaj at.”

Aslında çok komik. Linus, Starbucks’a geldiğinde ailece büyük bir masaya oturmuş, onu bekliyoruz. Bizi öyle görünce afallıyor, bir an kaçıp gideceğini sanıyorum ama biliyorsunuz, Linus kaçacak tiplerden değil. Birkaç saniye sonra kararlı adımlarla yanımıza geliyor ve hepimize sırayla bakıyor, özellikle anneme.

En sonunda ise bana.

Anlaması otuz saniyesini alıyor.

“Gözlüklerin!”

“Biliyorum.” Gülümsüyorum.

“Ne zaman?..”

“Bilmem. Düşüvermişler. Ve işte buradayım.”

“Evet, Linus,” diyor annem. “Hepimiz senden özür dilemek istiyoruz. Frank?”

“Huysuzluk yaptığım için özür dilerim, dostum,” diyor Frank kızarak.

“Ah.” Linus utanmışa benziyor. “İıı, sorun değil.”

Frank’le Linus yumruklarını tokuşturuyorlar, ardından Frank anneme dönüyor.

“Sıra sende, anne.”

“Tamam.” Annem boğazım temizliyor. “Linus, o korkuyla hırsımı senden çıkardığım için çok özür dilerim. Olayı tamamen yanlış anladım. Audrey’ye ne kadar iyi geldiğini biliyorum ve tek yapabileceğim senden özür dilemek.”

“Tamam. Eee.” Linus daha da utanmışa benziyor. “Bakın, bunu yapmak zorunda değilsiniz,” diyor. “Zor şeyler yaşadığınızı biliyorum.”

“Ama özür dilemek istiyoruz.” Annemin sesi titriyor. “Linus, hepimiz seni çok seviyoruz. Sana bağırمامam gerekirdi. Kötü bir zamandı ve gerçekten çok özür dilerim.”

“Özür!” diye bağırıyor, o ana kadar bisküvisini kemiren Felix. “Linus’tan özür dilemeliyiz. Özür dileriz, Linus.” Gülüyor. “Özür dileriz, Linus.”

“Felix, çok tatlısın,” diyor Linus.

Felix kafasını yana eğip Linus’u inceliyor. Sanki burada ne yaptığımızı çözmeğe çalışıyor.

“Annem saçını mı kesti?” diyor sonunda olayı çözmüş gibi. “Ağladın mı? Ama Ben *mutlu* olduğu için ağladı.”

“E, hayır, Felix, kimse saçımı kesmedi,” diyor Linus şaşırarak.

“Ben *mutlu* olduğu için ağladı,” diye tekrar altını çiziyor Felix.

“Ben de özür diledim,” diyor annem. “Chris? Sıra sende.” Babam şaşkın şaşkın ona bakıyor. Hepimizin sırayla özür dileyeceğini bilmiyordu galiba. “İıı, evet, işte böyle,” diyor. “Anne’e katılıyorum.” Başıyla annemi gösteriyor. “Benim için de aynısı geçerli. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” diyor Linus hafifçe gülümseyerek.

“Linus, sana yaptıklarımızı telafi etmek için küçük bir hediye vermek istiyoruz,” diyor annem. “Küçük bir hediye. Tiyatro bileti ya da bir tema parkı bileti falan gibi. Sen seç.”

“İstediğimi seçebilir miyim?” Linus gizemli bir şekilde annemle babama bakıyor. “Ne olursa?”

“Yani mantıklı olduğu sürece! Çok pahalı bir şey olmadıkça...”

“Aklımdaki şey pahalı değil.”

“Harika!” diyor babam hemen ve annem kaşlarını çatarak ona bakıyor.

“LOC seçmelerinde Frank’le birlikte oynamak istiyorum,” diyor Linus. “Her şeyden çok istediğim tek şey bu.”

“Ah.” Annem mağlup bir ifadeyle ona bakıyor. “Gerçekten mi?”

“Ama zaten bir takımın var,” diyor Frank kısık sesle. Frank’in Linus’a bakamamasından çok etkilendiğini anlayabiliyorum.

“Ben senin takımında oynamak istiyorum. Yedekleri var zaten. Bana ihtiyaçları yok.”

“Ama bizim bir takımımız yok!” diyor Frank ve sonra birden sesine derin bir keder yerleşiyor. “Bilgisayarım da yok, takımımız da yok...”

“Henüz,” diyor babam araya girip. “Henüz.” Frank’e bakıp sırtıyor. “Henüz.”

“Ne?” Frank boş gözlerle babama bakıyor.

“Henüz bir bilgisayarın yok.” Babam göz kırıyor. “Büyük kahverengi bir kutu bekle, tek söyleyeceğim bu. Ama artık e-postalarımı bakmak yok.”

“Ne?” Frank mutluluktan uçuyor. “Siz ciddi misiniz?”

“Bizim kurallarımıza uyduğun ve sana oyun oynama dediğimizde bizi dinlediğin sürece,” diyor annem. “Yine sorun çıkarırsan bu bilgisayar da camdan aşağı uçar.” Kendinden memnun bir şekilde sırtıyor. “Yaparım bilirsın.”

“Ne isterseniz!” Frank konuşmıyor bile. “Ne isterseniz yaparım!”

“Yani o oyunu oynayabilirsin,” diyor babam en az Frank kadar heyecanlı bir şekilde. “*Sunday Times*’ta oyunla ilgili bir yazı okudum. Bu *LOC* büyük olay olmuş, değil mi?”

“Evet!” diyor Frank, *sonunda anladınız* der gibi kaşlarını kaldırarak. “Kore’de resmi olarak bir izleyici sporu. Amerikâda üniversiteler *LOC* bursu veriyor. Gerçek burstan bahsediyorum.”

“O yazıyı sen de okumalısın, Anne,” diyor babam. “Ödül ne kadardı?.. Altı milyon dolar mı?” Frank’e bakıp gülüyor. “Kazanacak mısın peki?”

“Takımımız yok.” Frank’in morali birden düşüyor. “Hemen bir takım oluşturamayız. Bir hafta falan kaldı.”

“Ollie oynar,” diye öneriyor Linus. “On iki yaşında bir çocuk için fena değil.”

“Ben de oynarım,” diye öneriyorum hemen. “Tabii eğer isterseniz.”

“Sen mi?” diyor Frank alayla. “Berbatsın.”

“Çalışabilirim, değil mi?”

“Kesinlikle!” diyor annem. “Audrey de çalışır. Yani mesele çözüldü.” Saatine, ardından da Linus’la bana bakıyor. “Biz artık sizi yalnız bırakalım, Audrey de... Yani işte ikiniz...” Duraksıyor. “Her neyse. Yanınızda oturup sizi utandırmamızı istemezsiniz!”

Pekâlâ, işin aslı annem utandırmak diyene kadar kimsenin utandığı yoktu. Hepsi ayaklanıyor, kalkarlarken Felix bisküvisini düşürüp bir tane daha istiyor ve bu sırada Linus’la ikimiz bekliyoruz. Babam *BlackBerry*’sini arıyor ve annem yanına

almadığını söylüyor. Gerçekten onları çok seviyorum ama ailem bundan daha sinir bozucu olabilir miydi acaba?

Hepsi kalkıp gidene ve cam kapı arkalarından kapanana dek bekliyorum.

Sonra Linus'a dönüyorum ve ona bakıyorum.

"Gözlerime hoş geldin," diyorum kısık sesle. "Ne düşünüyorsun?"

"Gözlerini çok beğeniyorum." Gülümsüyor. "Onları seviyorum."

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Aramızda yeni bir şey, daha öncekinden daha samimi bir şey hissediyorum. Göz göze. Dünyadaki en güçlü iletişim.

"Linus, özür dilerim," diyorum sonunda, gözlerimi kaçırarak. "Seni dinlemem gerekirdi. Haklıydın..."

"Sus." Elini elimin üstüne koyuyor. "Bunu söyledin. Ben de söyledim. Bu kadarı yeterli."

Haklı sayılır. Eve döndüğümden beri birbirimize milyon tane mesaj yazdık. (Ama annem kaç mesaj olduğunu bilmemeli çünkü ona göre ben yatağında dinleniyordum.)

"Yani iyi miyiz?"

"Eh, duruma bağlı," diyor Linus ve içime bir korku düşüyor.

"Neye bağlı?"

Linus bir süre düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. "Üç masa yanımızdaki sarışın kadına sirke nasıl gideceğini sormana bağlı."

Uzun zamandır unutmuş olduğum bir şekilde gülmeye başlıyorum. "*Sirk mi?*"

“Şehre sirk geldiğini duydun. Görmek için can atıyorsun. Özellikle de filleri.”

“Tamam. Yapacağım.” Ayağa kalkıp şakayla karışık reverans yapıyorum. “Bak, gözlüğüm de yok! Sadece gözlerim!”

“Biliyorum.” Gülümseyerek bana bakıyor. “Söyledim ya, gözlerini seviyorum.”

“Gözlerimi mi seviyorsun?” Koltuklarım kabarıyor.

“Seni.”

Boğazıma bir şey oturuyor. Gözlerini gözlerimden ayırmıyor ve ne demek istediğinden en ufak bir şüphe etmiyorum.

“Ben de,” diyorum sonunda. “Seni.”

Birbirimizin bakışlarında eriyoruz. Kremalı pastaya gömülen aç insanlar gibiyiz. Ama az önce bana meydan okudu ve istediğini yapacağım. Böylece hiç tanımadığım şu sarışın kadının yanına gidip sirk hakkında sorularla kafasını ütülemeye başlıyorum. Kadınla konuşurken bir kez bile ardıma bakmıyorum. Ama gözlerini sürekli üstümde hissedebiliyorum. Güneş ışığı gibiler.

Annem bize baskılı tişört yaptırdı. Bize gerçekten baskılı takım tişörtleri yaptırdı. Takımımızın adı Stratejistler. Bir isimde uzlaşamayınca şapkadan kura çekerek bunda karar kıldık.

Oyun odasını görseniz inanamazsınız. Oyun üssü gibi görünüyor. Ollie ve Linus dün eşyalarını buraya getirdiler, böylece artık iki masaüstü bilgisayarımız var (biri babamın bana müsabaka için ödünç verdiği kendi bilgisayar, diğeri de Ollie'nin) ve iki laptopumuz var. Hepimizin bir sandalyesi ve kulaklıkları ve bir şişe suyu var, bu sayede susuz kalmıyoruz. Ve bir de -annemin son dakikada aldığı- bir kutu *Krispy Kreme*.

Tamam, hepimiz kendi evlerimizden online oynayabiliriz. Normal olan bu. Ama annem, "Madem bu bir takım sporu, o zaman takım sporu gibi oynayın," dedi. Ayrıca bugün cumartesi, bu yüzden sorun yok.

Annem hayatında ilk kez *LOC*u merak etmeye başladı ve bütün bir haftayı ona karakterleri ve seviyeleri ve hikâyeyi anlatıp, "Ama neden herkes bu kadar açgözlü ve saldırgan olmak zorunda?" gibi aptal sorularına yanıt yetiştirmekle geçirdik.

En sonunda Frank “Anne, oyunun adı *Fatihler Ülkesi*, *Kamu Hizmeti Gönüllüleri Ülkesi* değil,” diyerek çıktı ve annem biraz utandı.

Oyunu birkaç saat internette oynadım ve oyun becerimi biraz geliştirdim. Sonuçta ben Frank değilim. Ama onları hayal kırıklığına uğratmayacağım. Umarım. Aslında Ollie’den biraz daha iyi olduğumu düşünüyorum. İlk alıştırma seansımızda bana Linus’la çıkıp çıkmadığımı sordu ve “Evet,” dediğimde otuz saniye boyunca yıkılmış bir ifadeyle bana bakıp en sonunda cesurca, “Tamam, o zaman biz de iyi birer dost ve takım arkadaşı oluruz,” dedi. Ollie çok sevimli.

“Takıma kola aldım!” Babam oyun odasının kapısında belirliyor.

“Chris!” Annem kaşlarını çatıyor. “Ben onlara su aldım!”

“Bir koladan bir şey olmaz.”

“Tanrım. Şuraya bakın.” Annem sanki ilk kez görür gibi odaya bakıyor. “Şu odaya bakın. Kola? *Krispy Kreme*? Bilgisayarlar?” Annemin nefret ettiği ve korktuğu şeyler odada hükümdarlık kurmuş gibi. Onun için üzülüyorum. “Biz kötü anne baba mıyız?” Babama dönüyor. “Ciddiyim. Biz kötü anne baba mıyız?”

“Belki.” Babam omuz silkiyor. “Muhtemelen. Ne fark eder?”

“Öyle miyiz, Audrey?” Bana dönüyor.

“Zaman zaman,” diyorum ifadesiz bir suratla.

“Bunlar kadar kötü değiliz,” diyor babam birden ve anneme dışarı çıktığında aldığı tahmin ettiğim *Daily Mail*’ı uzatıyor. “Oku şunu.”

Annem *Mail* 1 alıyor ve gözleri manşete sabitleniyor.

“Her gün aynı kıyafetleri giymek zorundayız,” diye okuyor. “Anne altı çocuğunu birbirinin aynısı kıyafetleri giymeye zorluyor. Aman Tanrım.” Annem keyifle başını kaldırıyor. “Bu kadar kötü değiliz! Dinleyin: Okuldakiler çocuklarla dalga geçiyor ama otuz iki yaşındaki Christy Gorringer pişman değil. Çocuklarımla birbiriyle uyumlu olmalarını istiyorum, diyor. Kumaşları toptan alıyorum.” Annem hayretle kafasını sallıyor. “Gördünüz mü?”

Gazeteyi çevirip hepsi ekose gömlekler giymiş altı çaresiz çocuğu gösteriyor.

“İşte bu keyfimi yerine getirdi!” Annem hemen yüzünü topluyor. “Yani, ıı, zavallı çocuklar.”

“Zavallı çocuklar.” Babam başıyla onaylıyor.

“Ama en azından biz bu kadar kötü değiliz.” Annem gazeteye vuruyor. “En azından çocuklarıma aynı kepaze kıyafetleri giydirmiyorum. Kötünün kötüsü var.”

Daily Mail olmasaydı annem şu hayatta ne yapardı bilemiyorum.

BENİN HUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM METNİ

İÇ MEKAN. 5 ROSEWOOD CLOSE. GÜN.

Kamera (babanın elinde), boş kolsa kutuları ve su şişelerinin yerlere saçıldığı oyun odasını gösterir.

Arkadan gördüğümüz Frank, Ollie, Linus ve Audrey kendilerini kaptırmış LOC oynamaktadır. Anne bir ekrandan diğerine bakmakta, çocuklarının omuzlarının dibinde oyunu takip etmeye çalışmakta ama beğenmemektedir.

FRANK

Saldır gına. Tanrım.

Mouse'a çığgınca tıklar ve ekranda grafik bir patlama olur.

ANNE

(panikle)

Neydi bu? Hangisi aensin?

LINUS

Bağla. Bağla.

AUDREY

Ağaçların arasında kal. Hayııııı!

Ollie, tam bir çayleksin.

Ollie çaresizce mouse'a tıklamaktadır, yüzü kıpkırmızıdır.

OLLIE

Afedersin.

Annenin kafası deli gibi bir ekrandan diğeriine dönmektedir.

ANNE

Öldün mü? Ölünce ne oluyor? Nasıl
devam edeceksin?

FRANK

Dallanaya ölüm. Öli Öli!

ANNE

(çok içinde)

Frank!

Sesli Skype bağlantısından bir diiri Rusça küfür duyulur.

FRANK

Ne keleni, cyka.

ANNE

Ne demek o? Oyundan mı?

LINUS

Rusça. Anlamını bilmek
istemersiniz.

ANNE

Yani bu adam Rue mu? Yoksa o sen
misin, Frank?

Eliyle ekranı göterir.

ANNE

Bana hepsi aynı görünüyor da. Sana
da aynı görünüyorlar mı, Chris?

Babanın elindeki kamera ekranlardan birine odaklanır.

BABA (DIŞ SES)

Tabii ki aynı değiller. Şunu öldür.
Öl! Öl!

Kazanamadık. Kazanamamakla kalmadık, ağır bir hezimete uğradık.

Bence annem büyük şok yaşadı. Hayalinde bizi Toronto'daki finallere göndermiş ve altı milyon doları kazandırmıştı ve diğer bütün anne babalara havasını atmıştı.

Sonunda haberi ona verdiğimizde, "Sizi nasıl yendiler?" diyor hayretle.

"Daha iyi oynadılar," diye yanıtlıyor Frank umutsuzca. "Çok iyilerdi."

"Siz de çok iyisiniz ama," diyor annem hemen. "Bir sürü insan öldürdünüz. Yani harika bir tekniğin var, Frank. Öyle değil mi, Chris? Tekniği çok iyi."

Annemi sevmemek mümkün değil. Şu anda hayatta önem verdiği tek şey *LOC*muş gibi davranıyor.

"Son *Krispy Kremler*'i isteyen var mı?" diyor ve hepimiz kafalarımızı hayır anlamında sallıyoruz. Şu anda çok hüzünlü bir ortam var. Bilgisayarlar sessiz, kola kutuları boş ve hava yenilgi kokuyor. Sanırım annem bunu fark ediyor.

“Eh, neyse!” diyor neşeyle. “Biz yine de katılımınızı kutlamak için takım olarak öğle yemeğine çıkalım. Pizza Express’e ne dersiniz?”

“Olur.” Frank kulaklıklarını çıkarıp laptopunu kapıyor. “Sonra da Fox & Hounds’a gidebilirim,” diyor sakince. “Ade mutfak işlerinde ve hafta sonları ona yardım edebileceğimi söyledi. Şef aşçıyla konuşmam lazım. Ade’ı arayıp konuşayım bari.”

“Ah.” Annem şaşkın. “İıı, tamam, Frank. Güzel fikir!” Frank odadan çıkarken annem babama dönüyor, ağzı bir karış açık. “Doğru mu duydum? Frank kendine bir iş mi buluyor?”

Ama babam onu duyamıyor. Kulaklıklardan birini takmış ve Ollie’yle *LOC* oynuyor.

“Baba, sen oynayabiliyor musun?” diyorum hayretle.

“Ah, öğrendim biraz,” diyor ve çığınca mouse’a tıklıyor. “Oradan buradan.”

“Ama kiminle oynuyorsunuz?”

“Okuldan birkaç arkadaşla,” diyor Ollie, o da babam gibi kendini oyuna kaptırmış. “Onlar da online’dı... Saldır şuna!”

“Üstündeyim,” diyor babam nefes nefese. “Ah, sıçayım. Affedersin.”

Annem afallamış hâlde babama bakıyor. “Chris, ne yapıyorsun?” Babamı omzundan dürtüyor. “Chris! Seninle konuşuyorum! Frank’le ilgili söylediğimi duydun mu?”

“Tabii.” Babam bir saniyelğine kulaklığı çıkartıyor. “Evet. Duydum. İstedğin cezayı ver.”

Elimde olmadan gülmeye başlıyorum ve annem bile hafifçe gülümsüyor.

“Oyuna geri dön, seni koca çocuk,” diyor annem. “Ama yarım saat içinde çıkıyoruz, tamam mı? Yarım saat. Oyunu yarıda kesmek zorunda kalırsan da umurumda değil.”

“Tamam,” diyor babam tıpkı Frank gibi. “Harika. Evet. Sabırsızlanıyorum.” Babam mouse’a deli gibi basmaya devam edip ardından ekranda bir patlama olunca havayı yumrukluyor. “Öl, pislik! Öl!”

BENİM MUZURLU VE SEVGİ DOLU AİLEM -FİLM METNİ

İÇ MEKÂN. 5 ROSEWOOD CLOSS. GÜN.

Kamera yüksek bir yûseye yaileştirilirken titrer. Kamerayı tutan kişi geri çekilince AUDREY olduğuunu görürüz, yatak odasındadır. Önce tereddüt eder, sonra kameraya bakar.

AUDREY

Evet, benim. Audrey. Henüz
benimle tanışmadınız. Muhtemelen
beklediğiniz gibi biri değilim.
Belki saçlarım daha koyu ya da daha
açık ya da her neyse... Merhaba.
Tanıştığınızda memnun olacağım.

Kendine bir sandalye çeker ve bir süre düşüncelerini toplamaya çalışır gibi kameraya bakar.

AUDREY

Bir süredir olanları çok düşündüm.
Sanırım annen iniş çıkışlı grafik
konusunda haklıydı. Hepimiz aynı
grafikte sahibiz. Frank bile. Annem
bile. Felix bile. Şunu anladım ki
hayat yukarı tırmanmak, aşağı kaymak
ve kendinizi yeniden toparlamaktan
ibaret. Aşağı kaymakla önemli değil.
Açık çok yukarı doğru ilerlemeye devam
ettiğiniz sürece... Tek umabileceğiniz
bu. Açık ya da çok, yukarı.

Bir sessizlik daha olur. Sonra aydınlık bir gülünceyle başını kaldırır.

AUDREY

Neyse, fazla kalamayacağın. Önemli bir işim var da...

Yere eğilir ve krom bir kutu alır.

AUDREY

Annem aldı. Göz makyajı için. Bakın.

Paletin kapağını açar ve gururle göstermeye başlar.

AUDREY

Bu maskara ve bu da göz altı kapatıcısı ya da her neyse işte...

Tüpü incelerken suratını ekşitir.

AUDREY

Bunlarla ne yapacağına dair en ufak bir fikir yok. Ama annem bana gösterecek. Yeni alt tarafı Pizza Express'te şöyle yemeği yiyeceğiz ama Linus da geliyor, o yüzden bir tür randevu sayılır, değil mi?

Bir duraksama daha.

AUDREY

Sanırım annem gözlerim geri geldiği
için mutlu. Doğduğunda ilk baktığı
şeyin gözlerim olduğunu söyledi.
Görlerim. Onlar benim. Beni
yansıtıyorlar.

Audrey birkaç saniye makyaj paletinin kapağıyla oynar, sonra
kapağı kapatıp kameraya bakar.

AUDREY

Her neyse. Bu filmi çekmek
eğlenceliydi. Yani her zaman
eğlenceli değildi ama çoğunlukla
öyleydi. Bilirsiniz işte. Yani.
Her kimseniz, izlediğiniz için
teşekkürler.

Bir duraksama, ardından Audrey en büyüleyici, en ışıltılı
gülümsemesiyle bakar.

AUDREY

Sanırım hepsi bu. Artık
kapatıyorum.

Audrey kamerayı kapatmak için yaklaşık, mavi gözleri büyür.
ekranı kaplar. Birkaç defa gözlerini kırptırır, ardından
kameraya göz kırpar.

AUDREY

Görüyoruz.